2

# AYDINLIK

sosyalist dergi

mahir çayan
m. harman

yol kavşağına vardık !

yeni oportünizmin niteliği üzerine

emperyalizmin uydusu türk - iş

haziran 1970

20

## İÇİNDEKİLER




| | |
|---|---|
| Sahibi | Münir Aktolga |
| Sorumlu Müdür | Mahir Çayan |
| Teknik Yönetmen | Mete Ertekin |
| Yönetim Yeri | Süleyman Sırrı Sok. 2/12<br>Yenişehir — Ankara<br>Tel : 12 40 14 |
| Banka Hesap No. | 630/536 T.C. Ziraat Bankası Kızılay Şubesi |
| Abone Adresi | P.K. 100, Cebeci — Ankara |
| Abone Şartları | Türkiye/yıllık 50 TL., altı aylık 25 TL.<br>Avrupa ve Ortadoğu/yıllık 75 TL., altı aylık 40 TL.,<br>Diğer Ülkeler/yıllık 125 TL., altı aylık 65 TL. |
| İlân Şartları | Tam sayfa 800 TL. üzerinden hesaplanır.<br>Yayın ilânları indirimlidir. |
| Dizgi ve Baskı | SAN MATBAASI<br>Tel : 11 98 19, Ankara |
| İstanbul Dağıtımı | Fuat Büte, Ankara Cad. No. 34<br>Tel : 27 89 49 |
| Ankara Dağıtımı | Ankara Umum Gazete Bayileri Kooperatifi |
| Ege Böl. Dağıtımı | Orhan Özşişman, 452. Sok. 5 — İzmir<br>Tel : 38786 |

# yol kavşağına vardık !

Türkiye'nin bugünkü düzenine Filipin demokrasiciliği diyoruz. Ve bu düzenin, Batının kapitalist ülkelerindeki burjuva parlemanterizminden bambaşka bir düzen olduğunu biliyoruz. Türkiye'nin bugünkü düzeni ile Batı parlemanterizmi arasındaki temel fark, bizde emperyalizmin işbirlikçisi sınıflar dışındaki yani işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibe sınıfları dışındaki sınıf ve zümrelerin politika alanında örgütlü olarak ağırlıklarını koyamaması; onlarda ise, parlemanter düzen ne kadar gerici nitelik taşırsa taşısın, gene de millî sınıf ve zümrelerin, hiç değilse bir ölçüde, kendi partileriyle politika alanında yer alabilmeleri ve toplumun gelişmesinde etkili olabilmeleridir. Filipin demokrasiciliği ile burjuva parlemanterizmi arasındaki bu fark, burjuva devrimler çağında burjuva demokratik devrimini yaparak kapitalist gelişme olanağını sağlamış olan toplumlarla, bir burjuva demokratik devrimden geçmemiş ve dolayısıyla kapitalizm yoluyla kalkınmanın mümkün olduğu tarihî dönemde kapitalist gelişme olanağına erişemeden emperyalizm çağına varmış ve emperyalizmin sömürü alanı durumuna düşmüş olan toplumlar arasında temeldeki nitelik farkına dayanmaktadır. Çağımızda bu nitelik farkı öyle bir Çin Seddi'dir ki, hiç bir toplum, emperyalizmin sömürü alanı durumundan sömüren gelişmiş kapitalist ülke durumuna geçemez. Emperyalist dünya sistemi içinde sömürü-

lenler safındaki ülkeler için, saf değiştirme diye bir şey yoktur. Bu ülkeler için biricik kurtuluş yolu emperyalist sömürü sistemiyle bağlarını koparmaktır, yani emperyalizmin boyunduruğunu atmaktır.

Bugün emperyalist ülkelerin siyasî düzeninin, genellikle, burjuva parlemanterizmi olmasına karşılık; emperyalizmin sömürü alanı olan ülkelerin siyasî düzeni, genellikle ya faşist dikta ya da Filipin demokrasiciliğidir. Sömürülen ülkelerde, Filipin demokrasiciliğinden faşist diktatörlüğe geçiş, ya da bazı özel durumlarda tersine bir evrim olabilir. Ama nasıl ki emperyalizm çağında sömürülen bir ülkenin bazı dönüşümlerle kapitalist yoldan kalkınması ve sömürülen toplum niteliğinden çıkması imkânsızsa; aynı biçimde böyle bir toplumun Filipin demokrasiciliğinden burjuva parlemanterizmine dönüşmesi de imkânsızdır. Sömürü alanı olan bir ülke için nasıl ki kapitalist kalkınma yolu kapalıysa, bu ülke için burjuva parlemanterizmini gerçekleştirme yolu da kapalıdır.

Biz, emperyalizmin sömürü alanı olan Türkiye'de, siyasî düzeni Filipin demokrasiciliği olan Türkiye'de, proleter devrimci hareketin militanları olarak, proleter devrimci örgütü kurmakla ve mücadelemizi örgütlü olarak vermekle yükümlüyüz.

Bunu nasıl yapabiliriz? Proletaryadan vazgeçtik, toplumdaki (millî burjuvazi dahil) ulusal güçlerin hiç birinin kendi öz partisinin bulunmadığı bir siyasî ortamda proletaryanın öz siyasî örgütünü nasıl kuracağız? Besbelli ki, Filipin demokrasiciliğinin sınırlarını gerilere iterek ve Türkiye'nin gerçekten demokratik bir düzen doğrultusunda yol almasını sağlayarak. Bu durumda, örgüt uğruna mücadelemiz, demokrasi uğruna mücadeledir de; demokrasi uğruna mücadelemiz, proleter devrimci örgüt uğruna mücadeledir de.

Proleter devrimci örgüt, ancak çetin, çok yönlü gerici güçleri karış karış gerilere iterek verilen bir mücadele ile gerçekleşebilir. Bu bakımdan, 141., 142. maddeler gibi anti-demokratik kanunlar yürürlükte oldukça proleter devrimci örgütün kurulamayacağı, bu sebepten ötürü de böyle bir örgütü gerçekleştirme yolunda çabaların gereksiz olduğu yolundaki görüş kesin olarak yanlıştır. Bu görüş, 141. ve 142. maddelerin kaldırılması uğruna mücadele (yani demokrasi uğruna mücadele) ile proleter devrimci örgütün gerçekleştirilmesi uğruna mücadele arasındaki diyalektik bağı hesaba katmamaktadır. Proleter devrimci örgütün kurulması işini 141. ve 142. maddeler gibi anti-demokratik kanunların kaldırılacağı tarihe erteleyenler, üstü örtülü bir tarzda, demokrasinin proletaryanın örgütlü mücadelesiyle sağlanacak bir sonuç olmadığını ve Filipin demokrasiciliği sınırlarının aşılmasının proletaryanın sağındaki güçlerin örgütlü mücadelesiyle sağlanabileceğini söylemek istemektedirler. Böyle bir tutum, teslimiyetçi bir tutumdur. Türkiye'de kimse proleter devrimci hareketin önüne kırmızı halı

serip, «gel buyur, örgütünü kur» demeyecektir. Bu örgüt kurulacaksa, proleter devrimci hareketimizin verdiği başarılı demokrasi mücadelesi sonucu kurulacaktır.

Proleter devrimci hareket dışında Türkiye'de hangi akım ya da hareketin, proletarya ve yoksul köylülük dahil bütün millici sınıfların engelsiz olarak kendi öz siyasî örgütleriyle Türkiye'nin tarihî gelişmesini etkileyebileceği demokratik ortamın gerçekleştirilmesinde çıkarı vardır; hangi akım, hiç bir ard düşünce taşımadan bu yolda gerekli mücadeleyi vermeye hazırdır?

Filipin demokrasiciliğine angaje olmuş olan ve bunun unsurunu teşkil eden statükocu partilerin, burada sözü bile edilemez. Ne CHP ortanın «solculuğu», ne TİP yönetimindeki oportünist kliğin icazetli sosyalistçiliği, ne de MHP'nin Amerikan vesayetine çanak tutan sahte «milliyetçiliği», Demirel'in en tutarlı temsilcisi bulunduğu bu sömürü düzeninin karşısında ciddî bir alternatif olarak düşünülemez.

Parlamento dışındaki radikal küçük-burjuva akıma gelince; **Devrim** gazetesinin temsilcisi göründüğü bu akımın, hiç değilse şimdiye kadarki eylemiyle, kendinden bekleneni başarmış olduğunu söylemek güçtür. Türkiye'nin radikalizmi kemalizmdir ve Mustafa Kemal geleneğinin Türkiye toplumunda derin kökleri vardır. Bu devrimci gelenek, büyük bir devrimci potansiyeli ifade eder. Ve bu potansiyeli harekete getirmek, büyük devrimci yetenek ve yürek gerektirir. Mustafa Kemal'in millî kurtuluşçu bayrağını yükseltmek isteyen kimse, onun devrimci vasıflarını, hiç değilse bir ölçüde, özünde taşımalıdır. Yazarlık vasfı, gazetecilik vasfı, önemli olmakla birlikte, burada yeterli gelmeyebilir.

Son zamanlarda küçük-burjuva radikal akımı temsil etme durumunda olan kalemlerin, sınav niteliğindeki gelişmeler karşısında ilkelere bağlılık bakımından olsun, proleter devrimci hareketle ilişkilerinde devrimci güçbirliğinin gereklerini yerine getirme bakımından olsun, tatmin edici olamadıklarını teslim etmek zorundayız. Besbelli ki, bugünkü durumuyla küçükburjuva radikalizmine bağımsızlık ve demokrasi uğruna mücadelede bir üstün durum tanınamaz. Hele proleter devrimci örgütün kurulup kurulamaması gibi en hayatî bir meseleyi radikal akımının tutumuna bağlamak hiç olmaz.

Evet, proleter devrimci örgüt kurulacaksa, bu, her şeyden önce, proleter devrimci hareketin verdiği demokrasi uğruna mücadele sonucu kurulacaktır. Biz şu anda bu mücadeleyi Filipin demokrasiciliği şartlarında, saflarımızda devrimci dayanışma ve disiplin sağlayan bir örgütten yoksun olarak verme durumundayız. Oysa, besbelli ki, sözkonusu dayanışma ve disiplin olmaksızın gerektiği gibi mücadele edilemez. Bu bakımdan, örgütsüzlük, hareketimizin mutlaka koparılması gereken ayak bağıdır. Örgüt meselesi, birinci meselemizdir.

Denebilir ki, Türkiye'de şu anda devrimci hareket, birbiriyle gevşek bağları bulunan küçük feodal beyliklere bölünmüş durumdadır. Devrimci arkadaşların yüksek devrimci bilinç ve yetenekleri ve genel olarak bütün proleter devrimcileri arasında esen dayanışma, kardeşlik ve karşılıklı güven havası, bu feodal bölünmenin üstesinden gelememektedir. Hiç şüphe yok ki, bu dağınıklık durumu hareketimizin en zayıf yanıdır. Ve karşımızdaki güçler, ellerindeki bütün olanaklarla, açıkça ya da dolaylı olarak, bu durumu sürdürmek için çaba harcamaktadırlar. Bize düşen, saflarımızdaki dağınıklığa son vermek ve devrimci dayanışma ve disiplinin hüküm sürebileceği şartları gerçekleştirmektir. Kim bu feodal bölünme durumunda rahatlık duyuyorsa, o, ne kadar aktif bir militan olursa olsun, proleter devrimci hareketin gerçek eylem potansiyelini doğru değerlendirememekte ve davranışıyla bu potansiyelin tam olarak eyleme dönüşmesini engellemektedir. Kim proleter devrimci hareketin birinci meselesinin örgüt meselesi olduğunu kavrayamıyor ve o yönde mücadeleyi gerektiği gibi veremiyorsa, o da, devrimci görevini hakkıyla yerine getiremiyor demektir.

Şu anda örgüt uğruna mücadelemizi, TİP'i gerçekten sosyalist bir yönetime kavuşturmak amacıyla, bu parti içindeki proleter devrimci grubu desteklemekle vermekteyiz. Bu mücadele TİP üyesi olsun olmasın bütün sosyalistlerin mücadelesidir. Bu, gerçekçi bir mücadeledir. Her ne kadar TİP başlangıçta Filipin demokrasiciliğinin bir unsuru olarak tezgâhlandıysa da ve güdülen amaç 27 Mayıstan sonraki dönemde sola açılışı kurulu sömürü düzeni için zararlı olmayan mecralara yöneltmek ve yarım yüzyıllık bir geçmişi olan sosyalist akımı yozlaştırmak idiyse de, hesap çarşıya uymamış ve kısa bir zaman içinde TİP saflarında oportünist Aybar-Aren yönetimine karşı gerçekten sosyalist bir grup oluşmuştur.

TİP saflarında vermekte olduğumuz örgüt mücadelesinin, önemini ve bu mücadelenin genel olarak, sosyalist hareket içindeki yerini doğru değerlendirebilmek için TİP'in dokuz yıllık tarihini bilmemiz ve doğru yorumlamamız gerekir. **Aydınlık** bundan sonraki sayılarında TİP'i gerçekten sosyalist bir örgüt durumuna yükseltmek amacıyla oportünizme karşı verilen devrimci mücadelenin birbirini izleyen aşamalarına ışık tutan bazı belge ve yazıları yayınlayacaktır. Türkiye'de Filipin demokrasiciliğinin bir unsuru olarak tezgâhlanan icazetli «sosyalizmin» oportünist niteliğinin gözler önüne serilmesi ve ideolojik yenilgiye uğratılması yıllarca süren bir devrimci mücadele ile mümkün olmuştur. Bu çok yönlü mücadele sonucunda Aybar-Aren oportünizminin sosyalist maskesi düşürülmüştür. Bugün artık oportünizm gerçek yüzüyle karşımızdadır. Bu çirkin yüzü İzmir'de, Antalya'da bütün ayrıntılarıyla gördük. Daha Ankara'nın Çankaya ilçe kongresinde Kongre yönetimi ile ilgili kararların alınmasını hükümet komiserine terk etmeye kadar varan oportünist yönetim ile polis arasındaki işbirliği gittikçe geliş-

miş ve iş devrimcilere karşı tam bir polis-oportünist ittifakına kadar varmıştır.

İzmir'de kendi partilerinin ilk kongresini izlemeye gelen işçilerin ve devrimci gençlerin yüzüne kongre salonu kapıları kapanmıştır. Parti tüzüğüne hatta en ilkel demokratik kurallara aykırı bu davranışı protesto eden partililer polis tarafından yaka paça nezarete alınmıştır.

Antalya'da olanlar daha da ilginçtir. İl Kongresi arefesinde oportünist hizbi takviye için Antalya'ya Genel Sekreter Behice Boran'la birlikte gelmiş olan eski Genel Sekreter Nihat Sargın ile Antalya'lı TİP militanlarından Mustafa Kaçaroğlu arasında bir tartışma olmuş, Sargın, Kaçaroğlu'nu emniyete şikâyet etmiştir. Bu ihbar üzerine nezarete alınan Kaçaroğlu polis tarafından dövülmüş, işkenceye tabi tutulmuştur. İşkence sırasında polis kendisine Nihat Sargın ile arasındaki tartışmayı kelime kelime tekrarlatmış ve oportünistlere karşı çıkacak olanların dünyayı başlarına yıkacakları tehdidini savurmuştur. Böylece bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de oportünizmi kurulu sömürü düzenini korumakla yükümlü gerici iktidarın baskı kuvvetleriyle işbirliği durumu artık açık seçik yürür hale gelmiştir.

Proleter devrimci hareketimizle oportünizmin çeşitleri arasındaki çatışmanın strateji ve taktikte ya da başka teorik konularda ufak tefek görüş ayrılıkları ya da kişisel nedenler yüzünden ortaya çıkan anlaşmazlıklar olarak yorumlayan ve kendilerine «hizipler üstü ara bulucu» süsünü yakıştıran kimseler, son İzmir ve Antalya olayları üzerinde derin derin düşünmelidirler; kimlerin kurşunlandığı, kimlerin zindanlara atıldığı, kimlerin elektrik işkencelerine tabi tutulduğu üzerinde düşünmelidirler. Bunlar, SBF'ye son polis baskını ve arkasından **devrimci öğrenci Mustafa Kuseyrioğlu'nun kahpece şehit edilmesi olayı** karşısında CHP yönetiminden TİP oportünistlerine kadar ağız birliği edip susmaları olgusu üzerinde derin derin düşünmelidirler. Bunlar, bu pek anlamlı susuşun CHP ve TİP dahil Filipin demokrasiciliğine angaje olmuş partileri cinayetlerin suç ortağı durumuna düşürüp düşürmediğini derin derin düşünmelidirler.

Evet, icazetli sosyalizm, Türkiye'de de sosyalist hareketi kurulu sömürü düzeni için en az zararlı mecralara sürükleme yolunda çabaları başarısızlığa uğratılmıştır. Eski oportünizmin ipliğinin pazara çıkması üzerine icazetli sosyalizmin bir başka çeşidi olarak tezgâhlandığı her geçen gün daha iyi anlaşılan yeni oportünizm de bütün «proleter devrimcilik» iddialarına rağmen, bütün Mao rozetlerine rağmen, tezgâhlayıcıların umdukları bölücü ve yozlaştırıcı sonuçları veremediğini de herkes görebilmektedir.

Türkiye'de olacaksa sosyalizmin hakikisi olacaktır. Çünkü, hem yabancının, hem yerli asalağın çifte sömürüsüne tabi tutulan açlar ülkesi Türkiye'de ancak hakiki sosyalizm geçer. Ve Türkiye'nin sosyalist örgütü de işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün en bilinçli, en yiğit, en yetenekli çocuklarını kendi kaderini emekçinin kurtuluşuna bağlamış sapına kadar devrimci, sa-

pına kadar yurtsever aydınları çatısı altında barındıran bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu edinen ve bu kılavuzu Türkiye gerçeklerine yaratıcı bir ruhla ve yürekle uygulayarak doğru devrimci çizgiyi saptamasını başaran gerçekten demokratik bir düzenin ayrılmaz parçası proleter devrimci örgüt olacaktır.

Ya bu olacaktır yani ya proleter devrimci örgütüyle birlikte bütün millî sınıf ve zümrelerin toplumun gelişmesini güçleriyle orantılı olarak etkileyecekleri gerçek demokrasi olacaktır, ya da faşizm, yani Amerikan emperyalistlerinin iplerini çektiği işbirlikçilerin dikta rejimi... Sosyalist olsun olmasın, bütün yurtseverler Filipin demokrasiciliğinin suyunun ısındığını ve Türkiye'nin böyle bir yol kavşağına gelip dayandığını bilmelidirler. Bilmeli ve kendisine düşen yurtseverlik görevini yerine getirmelidirler.

Amerikancı AP iktidarının polisi ve jandarmayı faşist baskı araçları haline getirmiş olması bunu gösterir. Devrimci gençlere CIA armağanı elektrik araçlarıyla işkenceler bunu gösterir. Kaatillerin korunması, ve adalet önüne çıkarılmaması bunu gösterir, devrimcileri bölmek ve dikkatleri suistimallerden, türlü rezaletlerden başka yöne çelmek amacıyla Doğu'da isyan kışkırtıcılığı bunu gösterir. Getirilen yeni baskı kanunları bunu gösterir. Bu yeni kanunlarla askerlik gibi şerefli bir vâtan görevi AP iktidarının elinde devrimci gençliğe karşı bir terör silâhı haline getirilmek istenmektedir. Yeni Sendikalar Kanunu Tasarısı artık işçiye ve köylüye taşan devrimci hareketin önüne set çekmek ve işçinin iktisadî mücadelesi, CIA ajanı Amerikan uzmanlarının eseri olan sarı sendikacılığın tekelinde tutulmak istenmektedir. Silâh taşıma cezalarını kat kat artıran ve tecili kaldıran yeni kanun da tepeden tırnağa silâhlı sağcı faşistler kanun dışı bir statüye bağlı bulunduklarına ve feodal mütegallibe kolayca silâh taşıma ruhsatını aldığına göre sadece devrimcilere ve emekçi halka uygulanacaktır.

Evet, Türkiye bir yol kavşağına gelmiş dayanmıştır. Sağda Amerikan uyduluğu, millî kurtuluş savaşımızın bir geleneğinin, bütün ulusal değerlerimizin bir inkârı var; sağda Türkiye'nin şartlarına uydurulmuş bir Kao Ki ya da bir Papadopulos faşizmi var, solda Atatürk'ün «İstiklâl-i tam» dediği şey var, tam bağımsızlık var. Kurtuluş savaşımızın geleneğine bağlılık, o geleneği bugünün şartlarında sürdürmek var. Her Türkiye vatandaşının başı dik ve insanca bir yaşantıya kavuşacağı gerçek demokrasi var.

Biz proleter devrimcileri örgüt meselesinin çözümünde tutum ve davranışımızı Türkiye'nin şu tarihî anda yol kavşağına varmış olduğunu gözönünde tutarak saptamaktayız. Ve her yurtsever, yurtseverlik sıfatına lâyık olmak için bu kavşakta yolunu doğru seçmekle yükümlüdür.

mahir caya

# yeni oportünizmin niteliği üzerine

Bilindiği gibi, Aydınlık Sosyalist Derginin 12. sayısında çıkan «Türkiye'nin Düzeni Üzerine» adlı yazıda sergilenen görüşün biz sağ oportünist bir görüş olduğunu belirterek, genel olarak bu yazıya atıfta bulunarak millî demokratik hareket etiketi altında uç veren bu sağ oportünizmi «Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori» yazısıyla Aydınlık Sosyalist Derginin 15. sayısında eleştirmiştik. Bu yazımız «Proleter Devrimci» Aydınlık'ın 16. sayısında «Aydınlık'ta Dünya ve Türkiye» 17. sayısında da Şahin Alpay imzalı «İşçi Sınıfı ve Millî Demokratik Devrim» yazılarında yeni oportünizmin eleştirisine hedef oldu. (her nekadar «Proleter Devrimci» Aydınlık'ın yazarı adımızı vermiyorsa da yazısını, bizim yazımızın eleştirisi üzerine kurmuş olduğunu en dikkatsiz bir okuyucu bile anlamıştır.)

Meseleleri bilen bir okuyucunun hemen anlıyacağı gibi, bu yazılar aslında eleştiri konusu bile olamayacak kadar çelişkiler, kavram karışıklıkları ve rastgele yapılan aktarmalarla doludur. Hatta böyle bir yazıyı eleştiri konusu almanın gereksiz zaman harcaması olduğu bile ileri sürülebilir. Fakat biz bu yazıların, iyi niyetli, yürekli fakat ideolojik aydınlığa sahip olmadıklarından dolayı **hasbelkader** yeni oportünizmin saflarında yer alan birkaç arkadaşın kafalarını daha da bulandıracağını düşünerek gerçekten sıkıcı olan bu işi omuzladık. Bizi buna zorlayan diğer bir etken de, bilimsel sosyalizmin ustalarının her çeşit sapmaya karşı «cehaletin ürünü olanları bile» ciddiye

alarak bunlarla mücadele etmeleri ve bizim bu devrimci tutumdan ders almamızdır. Yankee emperyalizminin işgali altındaki ülkemizde proletaryanın devrimci mücadelesi emperyalizme ve onun uzantısı olan oportünizmin her türüne karşı verilecek sert mücadelelerle güçlenecektir. «Proleter Devrimci» Aydınlık'ta çıkan bu iki yazıyı esas olarak alıp, genel olarak yeni oportünizmin bir daha eleştirisini yaparken ele alacağımız sorunlar **esasa** ilişkin olacaktır. (1) Önceki yazımızda olduğu gibi, «kriminolojinin sahasına giren» hataları dikkate alıp ikinci dereceden hatalara değinmeyeceğiz. Yoksa bütün bir Aydınlık'ı, bu eleştirilere ayırmak gerekir.

Eleştirimize girmeden önce, oportünizmin genel özellikleri üzerinde kısaca duralım. Oportünizm bukalemun gibidir. Çeşitli kılıklara bürünerek sosyalist hareket içinde ortaya çıkar. Oportünizmin kılığını kıyafetini o ülkenin ekonomik ve sosyal bünyesi, işçi sınıfının politik bilinç ve örgütlenme seviyesi, kısaca ülkenin içinde bulunduğu devrimci aşamanın niteliği belirler. Ancak her çeşit oportünizm proletaryanın devrimci potansiyeline inanmamaya dayanır. Genellikle sağ oportünizmin temelinde **korkaklık, azimsizlik**, ve **proletaryanın devrimci zaferine inanmamak** yatar. Bu yanlarını örtmek için o, en «keskin» gözükmek zorundadır. Aslında ise marksizmin lâfızlarına, Stalin'in deyişiyle **kölece** bağlı kalarak pasifizmini sergiler. Bir başka deyişle pasifizm aynı zamanda doğmatiktir de. «Vebadan korkar gibi devrimden korkan» İkinci Enternasyonal oportünizmi bunun en somut örneğidir. Bunlar marksizmde neyin kesin olduğunu yani marksizmin belkemiği olan diyalektiği hiç ama hiç anlamış değillerdir. Ve hepsinin de ortak yanı Kautsky'lerden Turati'lere ve Plehanof'lara kadar, korkaklıklarını en süslü ve devrimci lâfızlarla maskeleyerek marksist önermeleri içi boş doğmalar haline getirmekte gösterdikleri bilgiçlik ve lâfazanlıklarıdır.

Oportünizmde **ilke istikrarı** diye bir şey yoktur. Düne kadar savunduğu ilkelerin niteliği kitlelerin gözünde açıklığa kavuşunca, o bu ilkeleri en ağır suçlamalarla karalar. Onun için tek şey önemlidir; «Her şeye rağmen proletaryanın devrimci hareketini nasıl pasifize edebilirim?». Bu eyleminde marksist ilkeler sadece birer basit araçlardır. Ülkemizdeki yeni oportünizmin sözcülerinin yazı ve sözleri bunun en somut örnekleridir. Biz bu yazıda bunları sergileyerek bu fraksiyonun nasıl bir «İlkeli Birlik» olduğunu ortaya koyacağız.

## MARKSİST METOD ÜZERİNE

Her çeşit oportünist tahlil, marksist metodu bir tarafa bırakır. Açıklıyalım: «Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori» yazısında sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin bağımsızlıklarına kavuşarak sosyalizme geçişlerine ilişkin marksist çevrelerdeki bir tartışmanın varlığından söz ederek bu görüşleri çok kısa bir şekilde özetlemiştik. «Türkiye'nin iktisadî gelişme seviyesi işçi sınıfının siyaset sahnesindeki rolünü ikincil kılmaktadır» diyerek işçi sınıfı belli bir güce erişinceye kadar küçük burjuva devrimci iktidarını savunan yeni oportünizmin aslında Millî Demokratik Devrim teorisini değil de, kapitalist olmayan yol revizyonist tezinin birinci görüşünü savunduğunu belirterek «işçi sınıfının öncülüğü olmadan sosyalizme geçişi mümkün görmek boş bir hayal-

(1) Proleter Devrimci Aydınlık'ın 16. sayısındaki «Aydınlıkta Dünya ve Türkiye», 17. sayıdaki «İşçi sınıfı ve Millî Demokratik Devrim» yazısının kısa bir özetidir. Bu nedenle biz, eleştirirken aynı yazarın kaleminden çıktığı belli olan bu iki yazıdan sadece Ş. Alpay imzalı yazıya atıfta bulunacağız.

dir, fakat sosyalizme geçişi mümkün görmemek şartıyla bu görüş (yeni oportünizmin görüşü) çok özel şartlar altında olan, işçi sınıfı var sayılmayacak kadar zayıf ve cılız olan Kameron, Brundi, Bassutolan gibi Afrika ülkelerinde işçi sınıfı belli bir güce sahip olana kadar tatbik imkânına sahip olabilir»(2) dedik. Bu sözlerimizden bu ülkeler için bizim kapitalist olmayan yolu savunduğumuz sonucunu çıkarmak akıllılığını gösteren yeni oportünizmin bir sözcüsü, hem Millî Demokratik Devrimi tek devrimci çizgi olarak kabul ettiğimizi hem de kapitalist olmayan yolu savunduğumuzu iddia ederek bunun gülünç olduğunu söylüyor. (Bkz. Şahin Alpay, «İşçi Sınıfı ve Millî Demokratik Devrim», PDA, Sayı -7, s. 366)

Marksist metodtan habersiz olduğu anlaşılan, millî demokratik hareket adı altında kapitalist olmayan yol revizyonist tezini savunan bu yazarın bu eleştirisi gerçekten bir hayli eğlendiricidir. Bizim **italikle** yazmış olduğumuz «olabilir» ibaresinin anlamı açıktır. Burada, yeni oportünizmin millî demokratik hareket tezinin, Türkiye gibi dört milyona yakın işçisi bulunan bir ülkede değil de, olsa olsa, işçi sınıfı yok sayılabilecek kabile ilişkilerinin derin izlerini taşıyan bazı Afrika ülkelerinde ileri sürülebileceği daha doğrusu tartışılabileceği kastedilmiştir. Bundan, bu ülkelerde kapitalist olmayan yolun geçerli olduğu sonucu çıkartılabilir mi? Kesinlikle hayır. Biz bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkeler için tek devrimci çizginin Millî Demokratik Devrim çizgisi olduğunu defalarca belirttik ve o yazımızda da bu çizginin dışındaki yolun, yani kapitalist olmayan yolu savunan görüşün temelinde tarihî materyalizme aykırı bir düşünce olan «her şeyi silâhlar belirler» teorisinin yattığını söyleyerek, **revizyonist** bir çizgi olduğunu açıkça belirttik. Bazı Afrika ülkeleri için bu millî demokratik hareket tezinin tartışılabileceğini söylerken ulus bilincinin fazla gelişmediği, kabile hayatının derin izlerini taşıyan, işçi sınıfı yok sayılabilecek bazı ülkelerde, değil marksist bir partinin, birkaç aydının dışında gerçek bir marksist fraksiyonun bile olmadığı gerçeğini dikkate aldık. (3)

---

(2) 15. sayıda oldukça önemli baskı hataları oldu. (Örneğin «Türkiye'yi Vietnam haline getireceğiz», «getirmiyeceğiz» J. Moch, «J. Moach» ve «Sosyalist siyasi mücadele», «Sosyalist mücadele» şeklinde çıkmıştır.) Bu arada **Bassutolan**'da Bassertulon biçiminde dizilmiştir. **Bassutolan (Losetho)**, Afrika'nın güneyinde başkenti Maseru olan bir milyon nüfuslu bir İngiliz sömürgesidir. Dizgi hatasından hareket ederek, «dünyada bizim bildiğimiz böyle bir ülke yoktur.» demek **entelektüel züppelikten** başka bir şey değildir. İdeolojik bir tartışmayı bu seviyeye indirgemek **Bizantizmin** ta kendisidir. Yazımızda B.A.C.'ni de eski adı ile anmıştık. Doğrusu, yukardaki sözleri söyleyen kişinin «dünya'da Mısır diye bir ülke de yoktur» dememesine pek çok şaşırdık. (!)

(3) Biz, yeni oportünizmin iddia ettiği gibi, ülkelerin iktisadi gelişme seviyelerine göre strateji tesbit edilmesi gerektiğini savunmadık. Sömürge, yarı-sömürge ve feodal kalıntıların varolduğu bütün ülkeler için biz tek geçerli devrimci yol olarak Millî Demokratik Devrim stratejisini önerdik ve öneriyoruz. Biz sadece, iktisadî gelişme seviyelerinin ülkelerin marksist hareketleri üzerindeki —olumlu ve olumsuz— **etkilerine** dikkati çekerek, iktisadî gelişme seviyesi çok düşük bölgelerdeki marksist hareket içinde küçük burjuva radikallerine bel bağlama eğilimlerinin yüksek olduğu gerçeğini göstermek istedik. Bu, bilimsel olarak objektif bir gerçeği tesbitten başka bir şey değildir. İşçi sınıfı yok sayılabilecek Afrika ülkelerindeki sosyalist hareketi incelediğimizde bu objektif gerçeği açıkça görmekteyiz. İşçi sınıfı örgütü bulunan Afrika ülkelerinin bile çoğunluğunda, küçük burjuva radikallerine geçici veya devamlı öncülük tanıyan «kapitalist olmayan yol» tezinin bu örgütlerin stratejik çizgileri olduğu açıktır. Afrika'da Millî Demokratik Devrim stratejik tezini savunan çok az işçi sınıfı partisi vardır. (Bkz., Nkrumah, Yeni Sömürgecilik, Afrika Ülkelerindeki Siyasi Partiler)

Ve Türk Solu'nun 5. sayısındaki M. Belli'nin görüşünün de, bu objektif gerçeğin doğru tesbiti olduğunu gördüğümüz için yazımıza aldık. M. Belli, o yazısında belirttiği

Dünya çapında takip edilecek yol hakkında revizyonist nitelikte olan bir tezin, bazı özel ve istisnaî şartlar altında olan ülkelerde **«olabilir»** şartlı sınırlamasıyla tartışma konusu olabileceği, marksist tahlil metodunun yani somut durumların somut tahlilinin gerektirdiği bir zorunluluktur. Marksizmin büyük ustalarının tahlillerinde bu şartlı sınırlamayı, bu olabilirliği görmekteyiz. Örneğin Marx, Engels, Lenin'in tahlillerinde...

Barışçıl yoldan bir sosyal devrim olabileceğini savunan Lassalle ve Proudhon'u en sert biçimde eleştirerek, sosyal devrimin tek yolunun **şiddet** olduğunu belirterek barışçıl yolun reformistlere ait olduğunu söyleyen Marx ve Engels, çok özel şartlara sahip İngiltere ve Amerika'da devrimin bir ihtimal olarak barışçıl bir yol izleyebileceğini söylüyorlardı. Tekelci kapitalist dönemde artık Marx ve Engels'in bu şartlı sınırlamasının da geçerli olmadığını söyleyerek, barışçıl yoldan sosyalizme geçilebileceğini öneren İkinci Enternasyonal partilerini hainlikle suçlayan Lenin, 1917 Mayısında Rusya'da çok özel ve istisnaî şartların ortaya çıktığını bu nedenle sosyalizme barışçıl bir yoldan **geçilebileceğini** söylemektedir. (4)

«Proleter Devrimci» Aydınlık'ın yazarının mantığına göre, barışçıl yoldan geçişi ihanet olarak nitelendiren Marx, Engels ve Lenin şartlı sınırlama içinde **«mümkündür»** dedikleri için kendi kendileriyle çelişkiye düşmüşlerdir!

---

gibi, Gana, Somali gibi ülkelerde (ki bu ülkelerde sosyalist parti yoktur. Bunun nedeni, işçi sınıfının yok sayılabilecek bir seviyede olması olabilir) bağımsızlıktan sonra ülkenin yurtseverlerinin (küçük-burjuva radikalleri kastedilmektedir) emperyalizmin kucağına tekrar düşmemek için takip edecekleri tek yol kapitalist olmayan bir kalkınma olabilirdi. Ve bu yolla güçlenen işçi sınıfının yapacağı bir sıra devrimlerle sosyalizme geçilebilir ve ülke tam olarak kurtulabilirdi. Yoksa emperyalizmin tekrar boyunduruğu altına girmek kaçınılmazdı. (M. Belli; «sosyalizm işçi sınıfının dâvasıdır.» diyerek açıkça küçük-burjuvazinin öncülüğünde sosyalizme geçilemiyeceğini söylemektedir.)

Gana, Somali gibi ülkelerin bağımsızlıklarına kavuşmalarından sonra, genel demokratik program içinde sosyalist kuruluş ileri sürülmemesine karşılık, belli bir seviyede sanayisi, işçi sınıfı ve de sosyalist partisi olan Cezayir'de Millî ekonomi içinde sosyalist kuruluş önerisi PAGS-ORP (Sosyalist Öncü Partisi) tarafından, 5 maddelik bildiriminde ileri sürülmüştür. Yoksa Bin Bella veya Bumedyan Sosyalist (!) rejimleri kastedilmiş değildir. Sosyalist Öncü Partisi, 1968'de Bumedyan rejiminin kıyımına maruz kalan, sosyalist işçi, köylü ve aydınları bağrında toplıyan bir partidir. Bu parti, Cezayir için, 1968'de gericiliğe ve emperyalizme karşı geniş bir Millî cephe kurulmasını öneren ve de halen Cezayir'in önündeki devrimci adımın Millî Demokratik Devrim olduğunu söyleyen bir partidir. (Sosyalist kuruluş önerisi, sadece sosyalist Öncü Partisi tarafından değil, eski CKP'nin üyeleri tarafından da ileri sürülmüştür.)

Sosyalist Öncü Partisi, Sosyalist bir partidir, dedik. Aslında, Sosyalist Öncü Partisinin niteliği önemli değildir. Çünkü bizim buradaki amacımız açıktır: İşçi sınıfı yok sayılabilecek, iktisadi gelişme seviyesi çok geri olan Gana ve Somali gibi ülkelerde sosyalist kuruluştan asla bahsedilememekte, buna karşılık Cezayir gibi belli bir iktisadî gelişme seviyesi olan ülkelerde, işçi sınıfının partisi genellikle vardır ve de bu ülkelerde sosyalist kuruluştan bahsedilebilmektedir.

Yeni oportünizm bu konuyu en iğrenç bir şekilde tahrif ederek, Türkiye'de Millî Demokratik Devrimin zorunlu bir adım olduğunu ilk söyleyenlerden olan M. Belli'nin, Türkiye'de sosyalist devrimi savunduğunu iddia etmek **komikliğine** düşmektedir. Oportünizmin amacı için her ne pahasına olursa olsun, her şeyi kolayca tahrife yeltenebileceğinin en somut örneğidir, bu. **Yeni oportünizmin iddiasının aksine, sosyalist kuruluş, Millî demokratik devrim ekonomisinde mutlaka olacaktır. Ve bu ekonomiye de damgasını vuracaktır!**

(4) Bu, emperyalizmin III. can çekişme döneminde, barışçıl bir yoldan sosyalizme geçilebileceğini savunan, ayrıca 1917 de Lenin'in devrimin subjektif şartlarını hazırlamaya yönelik parolalarını, «Lenin barışçıl yoldan geçişte sonuna kadar ısrar etti, ancak bu yol kapanınca ihtilâle baş vurdu» şeklinde yorumlıyan K. Somer'in düşüncelerine katılmak demek değildir.

Gerçekten komik duruma düşenler, bizim şartlı sınırlama içinde kendilerinin ileri sürdükleri tezin tartışılabileceğini söylememize karşı çıkanlardır. Hele «devrimde (Millî Demokratik Devrim kastediliyor M.Ç.) küçük-burjuvazi öncü olsun, proletarya öncü olsun sömürge ülkelerinin önündeki hedef millî demokrasidir, sosyalizm değil.» (Bkz. Ş. Alpay, Aydınlık, sayı 12, s. 471) diyerek Millî Demokratik Devrimin küçük-burjuvazinin de öncülüğünde olabileceğini mümkün gören, sonra da «öncülük pazarlık konusu değildir» diyen M. Belli'yi sağ oportünizmle suçlamaya kalkan böyle ne dediği belli olmayan eyyamcı bir yazarın eleştirisi hiç ama hiç **ciddiye** alınmaz! (5)

«Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori» yazısında, feodal kalıntıların % 5 olduğunu iddia ederek, buradan Türkiye'deki baş çelişkinin proletarya ile burjuvazi arasında olduğu sonucuna varan **Emek** oportünizminin, vardığı bu sonucun yanlış olduğunu belirterek, üretim ilişkisi olarak feodalizmin % 5 değil de %05 olması halinde bile bizim gibi emperyalizmin işgali altındaki bir ülkede ilk hedefin zorunlu olarak Millî Demokratik Devrim olduğunu söyledik. Ve baş çelişmenin de, **üretim ilişkilerinden** çıkartılamıyacağına ilişkin olarak da, 1941-44 emperyalist kapitalist Fransa'sında baş çelişkinin (nihaî tayin edici temel çelişki değil) proletarya - burjuvazi arasında değil de, istilâcı Alman emperyalizmi ve gerici Vichy burjuvazisi ile burjuvazinin millici fraksiyonu dahil bütün Fransız ulusu arasında olduğu örneğini gösterdik. (Bkz. Aydınlık Sosyalist Dergi, sayı, 15, s. 208)

«Proleter Devrimci» Aydınlık'ın bu tahrifatçı yazarı, **Aristo mantığı** ile bizim 1944 emperyalist Fransa'sında Millî Demokratik Devrim yapıldığını iddia ettiğimiz sonucunu çıkartmış(!) İşte karavana atmak buna denir! Dünyanın ilk burjuva demokratik devrimlerinden bir tanesinin yapıldığı Fransa'da, demokratik devrimin tekrar yapıldığını hiç kimse ileri sürmemiştir ve sürmez. Hele belli bir seviyesi olması gereken ideolojik bir polemikte de, «karşı taraf bunu söyledi» diye bir iddiada da bulunulmaz. Ancak bunda bizim için **şaşılacak** bir taraf yoktur.

Sen yazının başından beri Millî Demokratik Devrimin sömürge, yarı-sömürge ve feodal kalıntıların olduğu ülkelerin önlerindeki zorunlu devrimci adım olduğunu istediğin kadar söyle, bu yazar bu tahrifi mutlaka yapacaktır! Çünkü **tahrifat** ve **yalan** bu eyyamcı yazarın politik aletleridir.

Bu tahrifi yaptıktan sonra bakın aynı yazar ne diyor, «İşgal altında olsun olmasın Fransa gibi kapitalist emperyalist bir ülkede devrimci şiar sosyalist devrimdir» (Bkz. Şahin Alpay, PDA, sayı 17, s. 366) Bu görüş ile, anti-emperyalizmi de kapsıyor diyerek, sosyalist devrim şiarının sosyalistlerin dışındaki millici güçlere de hitap ettiğini iddia eden Aren-Boran

---

(5) Aynı yazar, M. Belli'nin «Sen sensin, ben de benim, Sen Türkiye toplumunda bir devrimci gücü temsil ediyorsun, bende bir başka gücü, sen bensiz edemezsin, ben de sensiz, gel Millî Demokratik Devrimde omuz omuza yürüyelim» sözünün «küçük burjuva yığınlarına önder olarak küçük-burjuva radikallerini» gösterdiğini iddia ederek eleştirmektedir. (Bkz. P.D.A. sayı 17. S. 391) Oysa aynı eyyamcı yazar bakın kendisi ne demektedir: «Asker, Sivil aydın zümrenin yani küçük-burjuvazinin politik çizgisi olan sol kemalizmin düşmanları ve hedefleri esas olarak **aynıdır.** (Proleter Devrimcilerle) Ve bu iki kuvvet **arasında bu iki çizgi ve temsil ettikleri sınıflar arasında devrimci güçbirliği** kurulmadıkça millî demokratik hedeflerin gerçekleştirilmesine **imkân** yoktur» (Bkz. Ş. Alpay. Aydınlık 12. sayı S. 462, siyahlar bize ait M.Ç.)

İşte budur, oportünizmin eleştirmek için eleştirirken kendisini de karalaması! Bu oportünist bayın görevi kafaları karıştırmaktan başka bir şey değildir.

oportünizminin görüşü arasında **temelde** hiç bir fark yoktur. (6) Oysa evre ve devrimci şiar **her zaman** üretim ilişkilerine göre tespit edilemez. Kapitalist bir ülkede baş çelişki proletarya ile burjuvazi arasındadır. Ama bir dış müdahale bu çelişmeyi **geçici** olarak ikinci plana iter ve o anda baş çelişmede bu dış müdahaleye, istilâya göre biçimlenir. Ve bu yeni çelişmeye göre, proletaryanın partisi, taktiklerini ve devrimci şiarını ayarlar. II. yeniden paylaşım savaşı kapitalist Fransa'sındaki, proletarya - burjuvazi baş çelişkisi, Alman istilâsı üzerine geçici olarak tâli plana geçiyor ve Alman emperyalizmi +Vichy gerici burjuvazi ile Alman emperyalizmine karşı olan burjuvazinin millî fraksiyonu dahil bütün Fransız ulusu arasındaki çelişki bir süre için baş çelişki oluyor. Bu evrede Fransız marksistlerinin baş görevi bu çelişkiyi çözümlemektir. Farklı nitelikteki çelişmelerin farklı metodlarla çözümlenmesi, marksist diyalektiğin gerektirdiği bir zorunluluktur. İşgalci düşman ile ulus arasındaki çelişki de sosyalist devrim yolu ile değil, **millî devrimci savaş** yolu ile çözümlenir. Bu nedenle bu evrede FKP'nin gündeminde Sosyalist Fransa değil, «**Bağımsız Fransa**» vardır. Çünkü Sosyalist Fransa'nın yolu, Bağımsız Fransa'dan geçmektedir. Ve FKP, «Bağımsız Fransa» devrimci şiarı etrafında bütün Fransız yurtseverlerini toplayarak, geniş bir **millî cephe** kurup bu çelişkiyi çözümlemiştir. Bazı «solcular», Fransız Komünist Partisi'ni bu oportünist yazar gibi, şartlar ne olursa olsun devrimci şiar «Sosyalist iktidar» dır, diyerek eleştirmişlerdir. (7) Burada sözü, Fransız Komünist Partisi üyelerine bırakalım: «... Bazı kişiler 1944'te KP'nin yönettiği Fransız proletaryasının iktidarı alacak güçte olduğuna ve bunu yapmamakla otobüsü kaçırdığına içtenlikle inanırlar. İlk bakışta çekici bir değerlendirme ama yanlış... İlk önce mukavemetin amacı ve karakteri hakkında bir yanılma var... Mukavemetin hedefi proletarya devrimi değil, ülkenin işgal altından kurtulması ve faşizmin yok edilmesiydi. Böyle bir amaç her çeşit Fransız vatandaşını bir araya topladı. Mukavemet büyük bir **millî davranış** oldu. Onun hakim çizgisi budur. Fransız komünistlerinin değeri, durumu bütünü içinde anlamaları oldu; onun için Hitler'e ve suç ortaklarına karşı mücadelede geniş bir **Millî Cephe** kurmaya çalıştılar ve mukavemet hareketinin halkımızın derin yığınlarından kopmuş bir tarikat halinde dejenere olmasına izin vermediler. Git gide daha çok tecrit edilmiş hale gelen düşmana karşı **1944 millî ayaklanması** böyle mümkün kılındı. Eğer o sırada işçi sınıfı **devrim** yapmaya, sosyalizmi kurmaya kalksaydı ne olurdu? (...) İşçi sınıfının ülkenin kurtuluşu için kararlı ama devrimci bir hareketi desteklemeye hiç de hazırlıklı olmayan her sınıftan Fransız vatandaşı ile bağlarını kopardıklarını göreceklerdi. Ve Hitler'ciler, suç ortakları, gerici Vişici burjuvazisi bayram ederdi buna». (8) Ve Almanların kovulmasından sonra Fransız Komünist Partisinin de içinde yeraldığı bir **millî iktidar** iş başına gelmiştir. Görüldüğü gibi, **çatısı dar mekanik kafaların** iddialarının aksine, kapitalist-emperyalist bir ülkede devrimci şiar her zaman sosyalist iktidar değildir!

«Marksizm son derece derinliği olan, son derece karmaşık bir doktrindir.» Marksizmde bütün meseleleri, bir kaç tipik çözüm yolu ile çözen **hazır reçeteler** arayanlar acınası dar kafalı çok bilmişlerdir! Bir kaç tipik formü-

---

(6) Marksist bir partinin gündeminde anti-kapitalist mücadele olması ayrı şeydir, O evrede devrimci şiarın sosyalist iktidar olması ayrı şeydir!

(7) Anarşist —Sendikalistler; «Ulustan sana ne, senin görevin devrim yapmaktır» diyerek FKP'ni 1941-44 deki tavrından dolayı eleştirmişlerdir.

(8) George Politzer, Felsefenin Temel İlkeleri S. 52, 53 siyahlar bize aittir.

lasyonun dar sınırları içinde ukalâlık taslayan mekanik kafalı entelektüel bozuntuları için bakın Mao ne diyor: «Dünyanın en gülünç insanları, kulaktan dolma bazı ham bilgilerle kendisini 'allameyi cihan' sanan çok bilmişlerdir. Bu, bu insanların boylarının ölçüsünü pek iyi bilmediklerini gösterir. Bilgi meselesi bilimsel bir meseledir, bu meselede ne samimiyetsizliğe, ne de böbürlenmeye yer vardır. Asıl gerekli olan, tersine içtenlik ve alçak gönüllülüktür.» (9)

## FİDEL-GUEVARA VE KÜBA DENEYİ KARŞISINDAKİ TAVRIMIZ

Yeni oportünizm Küba devrimi deneyi karşısında şaşkın ördek gibidir. Kimilerine göre Küba sosyalist bir ülke değildir. Küba'da devrim olmamıştır. Bazılarına göre de, «evet Küba'da devrim olmuştur ama bu dar deneyci bir anlayışın tesadüfî sonucudur». (Bkz. H. Bertay Proleter Devrimci Aydınlık 16. sayı s. 327). Ve bunlara göre eğer Amerikan emperyalizmi uyanık davranmış olsaydı bu devrim olmazdı! «Gerek Küba hakim sınıflarının ve gerekse Amerikan emperyalizminin **uykuda** olmasından gelen koşullarda Küba tecrübesi başarıya ulaşmıştır.» (H. Berktay, P. Dev. Aydınlık 16. sayı, s. 326) Yani bunlara göre Küba devrimi mucizevî bir olgudur. İşte, sergilenen bilimsel sosyalist düşünce (!) daha doğrusu katledilen marksizmin diyalektiği!

Metafizikçi, devrimleri **tesadüf** ve **mucizelerle** açıklar. Onun için örneğin, Fransız burjuva devrimi bir tesadüftür. Fransız devrimi metafizikçi tarafından XVI Louis'in zayıf ve yumuşak bir insan olmasıyla açıklanır. «Güçlü bir insan olsaydı devrim olmazdı» der. Hatta ona göre «Varennes'de XVI. Louis yemeğini kısa kesseydi, yakalanmaz ve tarihin akışı değişirdi.» (10) Oysa bilimsel sosyalist anlayışta mucize ve tesadüf açıklamalarına yer yoktur. Mucize ve tesadüf Lenin'in deyişiyle «ne tabiatta ne de tarihte vardır.» İşte biçimle özü birbirine karıştıran, öz yerine biçimde kesinkes ilkeler arayarak dünya devrimci hareketinin **trafik polisliğini** yapmaya kalkanların teoride sonu, metafiziğin bataklığında kulaç atmaktır!

Bilimsel sosyalist dünya görüşü, Küba devrimini Amerikan emperyalizminin ve Küba hakim sınıflarının bir anlık **gafleti** ile açıklamaz. Küba tecrübesinin başarıya ulaşması dünya kapitalizminin bugünkü durumu ile ilgilidir.

Lenin, Küba gibi sömürge bir ülkenin bir sıra iç devrimlerle sosyalizme geçmesinin ilk etabı olan anti-emperyalist savaşı kazanabilmesi için şu üç şartın var olmasını önermektedir: «Ezilen bu ulusların ahalisinin önemli bir kısmının çabalarının koordinasyonu... veya uluslararası durumun özellikle uygun olması (örneğin emperyalistlerin müdahalesinin zayıf düşmeleri, aralarındaki bir savaş ve kendi çelişmeleri vs. sebebiyle felce uğraması) veya büyük devletlerden birinin proletaryasının aynı anda burjuvaziye karşı koyması gereklidir». (11) Bugünkü emperyalizmin III. genel bunalım döneminin ayırt edici özelliği bütün bu etkenlerin bir araya gelmiş olmasıdır. Dünyanın 1/3 ü sosyalisttir. Ezilen uluslar her geçen gün emperyalizme öldürücü yumruklar indirmektedir. Dünya sürekli altüst oluşlar içindedir. Artık dünya kapitalizmi son nefesini vermektedir. Küba devrimi ne dar deneyci bir anlayışın

---

(9) Mao Çe-tung Teori Pratik, S. 14

(10) G. Politzer Felsefenin başlangıç ilkeleri S. 179

(11) (A. Propos de la Brochure de Junius C. I. S. 336) Arzumanyan, Dünya Kapitalizminin Bugünkü Bunalımı S. 28

tesadüfî bir sonucudur ne de mucizevî bir olaydır. Küba devrimi can çekişen emperyalizmin zorunlu bir sonucudur!

Küba devrimini Amerikan emperyalizminin önliyebilmesini mümkün görerek «Amerikan emperyalizmi uyanık davransaydı, bu devrim olmazdı» diye açıklamak **revizyonizmin** ta kendisidir. (12) Bu, emperyalizmin **«her şeye kadir»** olduğunu söylemek, dolayısıyla stratejik planda onu (emperyalizmi) gözde büyüterek dünya halklarının özellikle Latin Amerika halklarının devrimci mücadelelerinin zaferine inanmamaktır! İşte pasifizm ve pasifizmin ideolojisi budur!

**Tesadüfler ve mucizeler ve de sol oportünistler marksizm-leninizm hazinesini derinleştirmezler. Oysa Küba tecrübesi ve onun önderleri marksizm-leninizm hazinesini derinleştirmiş ve zenginleştirmişlerdir!** «Sen halk savaşından yana mısın yoksa gerilla savaşından mı» diyerek **saçma sapan** bir ikilem ortaya atan yeni oportünizme göre, Küba'da halk savaşı hiç bir zaman olmamıştır. Oysa gerilla savaşı halk savaşının ilk iki aşamasının temel mücadele şeklidir.

Biz kahraman Küba halkı bir halk savaşı vererek Millî Demokratik Devrimi yapıp sosyalizme geçmiştir diyoruz. Ve Küba deneyi, Fidel Castro ve Che Guevara hakkında görüşlerimiz açıktır: «Şimdi Ekim İhtilâlinin deneyine ilâveten, Çin'de, Doğu Avrupa Sosyalist ülkelerindeki, Kore, Vietnam ve Küba'daki devrimci deneyler mevcuttur. Bu ülkelerin muzaffer devrimcileri marksizm-leninizm ve Ekim İhtilâlini zenginleştirmiş ve geliştirmiştir. Çin'den Küba'ya kadar bütün bu devrimler istisnasız silâhlı mücadele ile ve silâhlı emperyalist saldırısına ve müdahalesine karşı savaşmakla kazanılmıştır. Küba halkının silâhlı ayaklanması 1953 yılında başlamıştır. Amerikan emperyalizmi ve Küba'daki kuklası Batista'nın yönetimini devirmeden önce iki yıldan fazla bir devrimci halk savaşı vermiştir .(China In Revolution, History, Documents and Analysis, edited by Verasimons, s. 404-5 Mart 31 1964' de, yayınlanan SBKP Merkez Komitesinin açık mektubu üzerine Çin KP'nin yorumu)

Evet Küba Devrimi marksizm-leninizm hazinesine büyük bir katkıdır. Ve Küba devriminin muzaffer proleter devrimcileri olan Fidel Castro, Che Guevara ve arkadaşlarından bizim gibi yarı sömürge ülke marksistlerinin öğreneceği pek çok şey vardır. Çünkü **biz marksizmi entelektüel gevezelik ve dünya devrimci hareketinin trafik polisliğini yapmak için okuyup öğrenmiyoruz. Biz dünyayı değiştirmek için, dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak için marksizmi öğreniyoruz!**

Küba sosyalist devriminin muzaffer proleter devrimcilerine «Küçük burjuva devrimcileri», «Sol oportünistler» demek ihanetin, oportünizmin ta kendisidir. Ve bu görüşü saflarımızda yaygınlaştırmaya çalışanların kişiliklerinden bütün Türkiye'li proleter devrimcileri şüphe etmelidir.

«Proleter Devrimci» Aydınlık'ın **eyyamcı yazarı** bizim «sağ sapma devrimci pratik ve teori» yazısında Fidel Castro'ya atıfta bulunmamızı eleştirmektedir. (Bkz. Ş. Alpay P.D. Aydınlık 17. sayı S. 366) Biz daima marksizm-leninizmin hazinesine katkısı olan muzaffer proleter devrimcilerine atıfta

---

(12) Karşı devrimcilerin dikkatlerini çekmek için bu tip yorumları Ticaret Odalarının bastırdığı anti-komünist broşürlerin yazarları yapmaktadır.

bulunduk ve her zaman da bulunacağız. (13) Yeni oportünizmle aramızdaki küçücük (!) fark da burada ya! Onlar Amerika'nın sözde devrimcileri Campus «Mao»istlerine biz ise marksizm-leninizm hazinesini geliştiren muzaffer devrimcilere atıfta bulunuyoruz!

Latin Amerika'daki proleter devrimci çizgi hakkında son derece önemli bir sorunu da bu bölümü bitirmeden açıklayalım. Şu iki hususun özellikle karıştırılmaması gerekir:

Bütün Lâtin Amerika ülkelerinin «sanayinin geri kalmışlığı ve tarımın feodal karakteri» ortak özellikleri olduğunu belirterek, «anti-emperyalist mücadelede, halkın çok büyük çoğunluğunu, işçi sınıfının, köylülerin, aydınların, küçük-burjuvazinin, ve ulusal burjuvazideki en ilerici tabakaların çıkarları yönünde bir kurtuluş programı üzerinde birleştirmemiz gerekmektedir». (İkinci Havana Deklarasyonu'ndan) diyerek bütün Lâtin Amerika ülkelerinin önlerindeki devrimci adımın **Millî Demokratik Devrim** olduğunu söyleyen **Fidel Castro** ve arkadaşları ile Millî Demokratik Devrim stratejisinin geçerliliğini üretim ilişkisi olarak feodalizmin varlığına bağlayarak, Lâtin Amerika ülkelerinde «tarımda az gelişmiş kapitalizm hakimdir ve de millî burjuvazi yoktur» diyerek bu ülkeler için **sosyalist devrim stratejisini** öneren **A. G. Frank, A. Shah,** vs. gibi yazar çizer takımını ayırmak gerekir, **bir.**

Fidel Castro'nun, Che Guevara'nın görüşleriyle özellikle Debray'ın doğmatik önerilerini **kesinlikle** karıştırmamak gerekir; **iki.** Silâhlı halk savaşının, emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmanın tek yolu olduğu gerçeğine karşı çıkarak, barışçı bir yoldan da devrimin zafere ulaşabileceğini mümkün gören **W. J. Pomeroy** bile bu gerçeği açıkça itiraf etmektedir. Bakın ne diyor Pomeroy: «Debray'ın oldukça doğmatik formüllendirmelerinin, çoğu kez **kendi adlarına** konuştuğunu sandığı **Kübalı önderlerin beyanlarından** ayırdedilmesi gerekir.» Hele «Debray'ın Devrimde Devrim kitabı KKP'nin resmî görüşüdür. Bu kitap Küba'da 2,5 milyon basılıp dağıtılmıştır» demek gerçeği **ahlâksızca** tahriften başka bir şey değildir. Çünkü bu kitap KKP'nin görüşlerini dile getiren Simon Torres ve Julio Arende tarafından, **«Debray ve Küba tecrübesi»** başlıklı yazı ile Monthly Review'nin 1968 haziran sayısında çok sert bir şekilde eleştirilmiştir. Bu eleştirinin ana çizgileri şunlardır;

1. Debray'ın «askerî liderliğin temel unsur olması gerekir» önerisi yanlıştır. Tam tersine siyasî çalışma esastır. Ve askerî yan, politik liderliğe tabi kılınmalıdır.

2. Debray'ın «burjuva şehir-proleter kır» «Llana-Sierra» şeklinde yaptığı ayrımını bir sınıf çatışması olarak ortaya koyması, leninist bir analiz değildir.

Yazının **«Kim Kimi Yarattı»** başlıklı kesiminde, Debray'ın «Küba'da Foco, Partiyi yarattı» iddiasının **yanlış** olduğu belirtilerek, devrim için partinin şart olduğu ileri sürülmektedir. Simon Torres ve Julio Arende, Lenin'in «Ne yapmalı» kitabına atıflar yaparak, Debray'ın **ekonomist** bir görüşe sahip olduğu sonucuna varmaktadırlar.

---

(13) Yeni oportünizmin bir sözcüsü, bizim F. Castro'ya atıfta bulunmamızı eleştirmektedir. Diyelim ki, F. Castro «Sol oportünist»(!) Bir «Sol oportünist» den aktarma yapmak eleştiri konusu olacak fahiş bir hata mıdır? Hayır. Lenin «Ne Yapmalı?» da, Marx ve Engels'in hainlikle suçladıkları anti-marksist Lassalle'e atıfta bulunmaktadır. Bu bayımızın mantığına göre, Marx'ın ihanetle suçladığı Lassalle'e atıfta bulunduğu için, Lenin de aynı oportünist çizgiyi, Lassalle'le ile paylaşmış olmaktadır.

Ancak bütün ülkelerin pasifistleri, bu farklılıkları görmemezlikten gelerek Debray'ın doğmatik formülasyonları ile Lâtin Amerika'daki proleter devrimci çizgiyi özdeş tutmaya çalışmaktadırlar. Örneğin, Progessive Labour adlı Amerikalı sözüm ona «Mao»cu bir parti bütün bu farklı ideolojileri Debrayizm başlığı altında toplayarak F. Castro, Che Guevara ve arkadaşlarını sol oportünizmle (!) suçlamaktadır. (14) Ve ülkemizde de, Campus «Mao»izmin şubesi olan yeni oportünizmin sözcüleri, tıpkı Amerika'lı ideologları gibi, bu farklı ideolojileri (yani A. G. Frank, Debray oportünist çizgileri ile Kübalı muzaffer proleter devrimcilerinin leninist çizgisini) karıştırarak, Debray'ın kitabına atıfta bulunarak, F. Castro - Che Guevara'yı eleştirmeye kalkmaktadırlar. Yeni oportünizmin sözcüleri kırlardan şehirlerin fethedilmesini öneren Lâtin Amerika'lı muzaffer proleter devrimcilerini Debray'ın doğmatik formülasyonları ile mahkûm edip, onların leninist çizginin dışında olduklarını söyleyerek, büyük proleter devrimcisi Mao Tse Tung'u da **Amerikanca** yorumlayarak korkaklıklarına ve ihanetlerine ideolojik kılıf bulacaklarını zannetmektedirler!

Emperyalizmin ölüm saatlerinin yaklaştığı bu III. genel kriz döneminde, marksist-leninist hareket, yeni oportünizmin iddia ettiği gibi, Castro-Guevara çizgisine karşı verilecek olan mücadele ile değil, modern revizyonizmin şehirlere öncelik tanıyarak, kırlara ikinci dereceden önem veren, köylülerin giderek «köylü» halkların devrimci potansiyelini küçümseyen **«sol»**, işçi sınıfının dışında sosyalizme geçişi mümkün görerek barış içinde bir arada yaşamayı savunan **sağ** çizgilerine karşı neo-troçkist, neo-blankist... kısaca her çeşit sağ ve «sol» sapmalara karşı verilecek mücadeleler ile güçlenecek ve emperyalizmi çökertecektir. Castro-Guevara ve bütün Lâtin Amerika'lı proleter devrimcilerini «Sol oportünist» ilân eden ağızlar bütün ülkelerin **pasifistleridir!**

## MAO'NUN LENİNİZM HAZİNESİNE KATKILARI VE YENİ OPORTÜNİZM

Mao Tse Tung'un marksizm-leninizm hazinesine katkıları sorunu bugün marksist çevrelerde tartışılan son derece önemli bir sorundur. Mao Tse Tung'un leninizm hazinesine kattıklarını ana hatları ile başlıca iki başlıkta toplayabiliriz.

1. Millî Demokratik Devrim Teorisi,
2. Proleter Kültür Devrimi.

Mao'nun bu iki katkısının özlerini ve temel unsurlarını Lenin'de de görmekteyiz. Fakat marksizm-leninizm'in bu son derece önemli iki ilkesi, en mükemmel şekillerini Mao'nun siyasî pratiği içinde almışlardır. Bu nedenle leninizmin bu iki önemli ilkesini açıklarken, Çin'in somut pratiğinden hareket ederek, Mao'nun siyasî pratiği içinde ele almak zorundayız.

### MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİM TEORİSİ

Geçen yazımızda Millî Demokratik Devrim teorisinin, marksist-leninist kesintisiz devrim teorisinin sömürge ve yarı-sömürge ülkelere uygulanması olduğunu belirtmiştik. Bir daha belirtelim ki, Mao Tse Tung, emperyalizmin I. ve II. genel bunalım devrelerinde nicelik olarak zayıf ve köylülükle tabiî

(14) Progressive Labor'da Debrayizmin eleştirisi uzun uzun hikâye edilmektedir. Hatta John Kily imzalı yazıda «Che» Guevara yalancılıkla bile suçlanmaktadır!

bağları olan bir işçi sınıfına sahip, yarı-sömürge ve yarı-feodal Çin'de, leninist kesintisiz devrim teorisini bu somut pratiğe uygulayarak derinleştirmiş ve zenginleştirmiştir. Böylece Mao, bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin devrimcilerine emperyalist boyunduruğun kırılarak sosyalizme geçişin yolunu göstermiştir. Mao Tse Tung'un bu katkısı ile birlikte (işçi sınıfının hegemonyasında temel gücü köylü kitlelerinin teşkil ettiği devrim ordusunun kırlardan şehirleri fethetmek teorisi) leninist kesintisiz devrim teorisi hayatın yeni realiteleri karşısında daha gelişmiş ve zenginleşmiştir. Mao, ile birlikte yarı-sömürge ve sömürge ülkelerin sosyalizme geçişlerinde zorunlu bir durak olan halk savaşları çığırı açılmıştır. Açılan bu yoldan bir Vietnam, bir Küba, emperyalizmin boyunduruğunu kırarak sınıfsız topluma doğru emin adımlarla yürümektedirler.

Mao Tse Tung'un yeni demokratik devrim teorisinin başlıca unsurları şunlardır :

1. Millî Demokratik Devrim özünde bir köylü devrimidir.
2. Millî Demokratik Devrimde halk savaşı zorunlu bir duraktır.
3. İdeolojik öncülük esastır
4. Millî Demokratik Devrim teorisi proletaryanın hegemonyasını içinde taşır.

## MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİM ÖZÜNDE BİR KÖYLÜ DEVRİMİDİR

Demokratik devrim programı köylülerin objektif taleplerine cevap veren en radikal programdır. Lenin'in dediği gibi «onun özlediği bütün tarımsal reformları ancak tam olarak zafere ulaşmış olan bir devrim gerçekleştirebilir, onun rüyalarını gerçek yapar... Hepsi o kadar değil. Köylüler sadece en köklü toprak reformu için değil genel ve daimî çıkarları bakımından da devrime bağlıdır.» (İki taktik S. 104) Özellikle köylülerin nüfusun büyük çoğunluğunu teşkil ettiği yarı-feodal bir ülkede Millî Demokratik Devrim özünde bir köylü devrimidir. «Bu sebepten dolayı, bütün halkın harekete geçirilmesi, köylü yığınlarının harekete getirilmesi ile aynı şeydir.» (Giap, Halk Savaşı Halk Ordusu) Aslında köylü devrimi olan bu devrim, proletaryanın dışında başka bir sınıfın veya zümrenin önderliğinde zafere erişebilir mi? Hayır, erişemez. Çünkü burjuvazinin devrimci barutunu tükettiği proleter devrimleri çağında, temelde burjuva demokratik nitelik taşısa da herhangi bir devrimi sonuna kadar götürebilecek tek devrimci sınıf proletaryadır. Millî Demokratik Devrimin aslında bir köylü devrimi olması gerçeğini gerek Mao Tse Tung, Lin Piao ve gerekse Giap özellikle belirtmektedirler. (15) Çünkü Millî Demokratik Devrimin özünde bir köylü devrimi olması gerçeği stratejik, politik ve taktik çizgimizi tayin eden son derece önemli bir unsurdur. (İleriki sayfalarda tekrar üzerinde duracağız) Millî Demokratik Devrimin özünde köylü devrimi olmasının doğal sonucu, sınıf mevzilenmesinde köylüler, devrimin **temel gücünü** teşkil ederler. Emperyalist dönemde tarihin lokomotifi olan proletarya devrimin önderidir. 1905-17 Rus Demokratik Devrimlerinde devrimin temel ve önder gücü proletarya idi. (Köylüler vasıtasız yedek).

(15) Bkz. Mao Tse Tung: «proletarya önderliği... **Köylü devrimini** hızlandırmıştır... 1927 den sonra Komünist Partisi yeniden **Tarımsal Devrim** savaşını cesaretle yürüttü ve devrimci ordu ve üsler kurdu.» (Teori ve Pratik S. 47, Siyahlar bize aittir.) Ayrıca, bkz. Yeni Demokrasi S. 44 ve Giap'ın «Halk savaşı Halk Ordusu» ile Lin Piao'nun «Yaşasın Halk Savaşının Zaferi.»

Neden Rusya'da demokratik devrimlerin temel gücü proletarya oluyor da, Çin ve Vietnam demokratik devrimlerinin temel gücü proletarya değil de köylüler olmaktadır? Bu sorunun cevabı, somut durumların somut tahlilinde düğümlenmektedir. Çünkü, Rusya'da devrim ordusunun temel gücü genellikle büyük şehirlerde yaşıyordu. Çin, Vietnam gibi ülkelerle kıyaslanmayacak seviyede (nicelik ve nitelik bakımından) bir Rus sanayi proletaryası vardı. Bu nedenle devrim, şehirlerden kırların fethedilmesi şeklinde bir rota takip etti. Oysa yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde, 1) İşçi sınıfının nicelik ve nitelik olarak gelişmiş kapitalist ülkelere kıyasla zayıf olması, 2) Şehirlerde emperyalizmin denetiminin çok kuvvetli olması gibi, başlıca iki ana nedenden dolayı Millî Demokratik Devrimin izliyeceği rota, kırlardan şehirlerin fethedilmesi rotasıdır.

## HALK SAVAŞI MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİMİN ZORUNLU BİR DURAĞIDIR

Emperyalizme karşı mücadele bir **uluslaşma** mücadelesidir. Ve «milliyet meselesi de aslında bir köylü meselesidir» (Stalin). Bu nedenle saldırgan emperyalizme karşı verilen halk savaşı da bir köylü savaşıdır. Halk savaşının bir köylü savaşı olması gerçeği kırlardaki mücadeleyi ön plana çıkartmaktadır. Yani Millî Demokratik Devrim mücadelesinin ağırlık noktası kırlardır. Ayrıca bu millî kurtuluş savaşının başarıya erişmesinde askerî bir zorunluluktur da. Çünkü «Emperyalistler ülkelere (sömürge ve yarı sömürge ülkelere, M. Ç.) karşı saldırılarda bulunurlarken çoğunlukla büyük şehirleri ve ana haberleşme hatlarını ele geçirerek işe başlarlar. Fakat geniş kırlık bölgeleri tamamen kontrolleri altın almak onların gücü dışındadır. Devrimcilerin serbestçe manevra yapabilmesini sağlayacak geniş alanlar, ancak ve ancak kırlık bölgelerdir. Devrimcilerin kesin zafere doğru ilerliyebilecekleri devrimci üsler, ancak ve ancak kırlık bölgelerde kurulur» (16).

Emperyalizmin denetiminin son derece zayıf olduğu kırlarda halk savaşı başlıca dört aşamadan geçer:

a) Gerilla savaşı; elde olanı koruma aşaması,
b) Gerilla üsleri kurma; elde olanı koruma aşaması,
c) Düzenli orduya geçiş; denge aşaması,
d) Düzenli ordu savaşı; karşı saldırıya geçiş aşaması (sonuç alma)

Halk savaşı teorisi kısaca budur. Görüldüğü gibi halk savaşında şehirlerin rolü **ikincildir.** Elbette bu şehirlerde mücadele yürütülmemesi demek değildir. İşçi genel grevleri, öğrenci ve kitle hareketleri vs. şüphesiz millî bağımsızlık savaşının başarıya erişmesinde oldukça önemli etkenlerdir. **Bir köylü savaşı olan halk savaşında hegemonya proleter devrimcilerinde de olabilir, küçük burjuva devrimcilerinde de.** Yani halk savaşında önderlik, pazarlık konusu değildir. Bu güçler dengesine, tarafların örgütlenme derecesine vs. ye bağlıdır. Kim kitleler ile daha iyi organik bağlar kurarsa, kim millî kurtuluş savaşında kahramanca ve tutarlı dövüşerek kitlelere kendini kabul ettirirse halk savaşında önder o olur. Ancak işçi sınıfının, daha doğrusu işçi sınıfının öncü müfrezesinin hegemonyasında kazanılmamış olan halk savaşlarının başarıları sınırlıdır. Zaferden sonra kurulacak olan küçük burjuva iktidarı Millî Demokratik Devrim programını sonuna kadar uygulayamaz. Örneğin, Cezayir. Lin Piao halk savaşının önderliği konusunda şunları söylemektedir: «Bu

(16) Lin Piao, Yaşasın Halk savaşının Zaferi S. 54

halk savaşlarına öncülük edecek sınıflar değişebildiği gibi, yığın hareketlerinin ve zafer derecesinin genişliği ve derinliği de değişik olabilir» (Yaşasın Halk savaşının zaferi S. 60)

Şunu hemen belirtelim ki, Lâtin Amerika'daki Millî Demokratik Devrimi sözde savunan İşçi Partilerinin tümünü oportünizmin batağına iten, bu devrimde halk savaşının zorunlu bir durak olması gerçeğini bir tarafa iterek, işçileri temel güç kabul edip, şehirleri esas almalarıdır.

## İDEOLOJİK ÖNCÜLÜK ESASTIR

Millî Demokratik Devrim mücadelesinde şehirlerin ikincil bir öneme sahip olması dolayısıyla devrimin temel gücünün işçiler değil köylüler olması gerçeğinin doğal sonucu Millî Demokratik Devrimde işçi sınıfının önderliğinin, bir **ideolojik öncülük** olmasıdır. İşçi sınıfının ideolojik önderliği, çoğunluğunu yoksul köylülerin teşkil ettiği işçi sınıfının özörgütünün köylü devriminin komutanı olmasıdır. Bu tip ülkelerde, işçi sınıfının zayıf ve köylülükle bağları olmasının yanında, devrimci mücadelenin odak noktasının kırlar olması, sosyalist partide nicel çoğunluğun yoksul köylülerden meydana gelmesi sonucunu doğurmaktadır. Çin'de devrimci mücadelenin en üst aşamalarında bile proletaryanın özörgütünde yoksul köylülerin oranı % 65'in altına düşmemiştir. (Keza parti yönetim kademelerinde de) Modern revizyonistler ve de kimileri tarafından bu Lenin'ci örgüt ilkesinin çiğnenmesi şeklinde yorumlanmakta ve eleştirilmektedir. Stalin, Leninizmin İlkeleri'nde proletaryanın özörgütü işçi sınıfının içinden çıkar ve işçi sınıfının en iyi unsurlarını bağrında toplar demektedir. Ve Lenin'in deyişiyle bu örgütte işçilerin yönetim kademeleri de dahil çoğunlukta olmaları gerekmektedir. 1905 devrimi sırasında Lenin şöyle diyor: «... Şimdi parti örgütlerinde, Sosyal Demokrasiye bağlı her aydına karşılık bir kaç yüz Sosyal Demokrat İşçi bulunması arzu edilir.» (17)

Çin'deki proletaryanın özörgütünün bu terkibi, gerçekten leninist örgüt ilkesinin ihlâli midir? Kesinlikle hayır. Bu, bu ülkelerin somut şartlarının, yani hayatın doğurduğu bir zorunluluktur. **Bu leninist parti anlayışının, leninizmin doğrultusunda geliştirilmesidir.** Tabiî, diyalektiğin en elemanter iki unsuru olan zaman ve mekân mefhumları dikkate alınmazsa, bundan leninist parti ilkesinin saptırılması sonucuna varılır.

## MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİM STRATEJİK TEZİ, PROLETARYANIN HEGEMONYASINI İÇİNDE TAŞIR. (18)

Leninist kesintisiz devrim teorisinin yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelere uygulanması olan Millî Demokratik Devrim stratejisinde proletaryanın önderliğinin objektif şartları tartışılmaz bir şekilde mevcuttur.

---

(17) Tony Cliff, Rosa Luxemburg, S. 58

(18) Hemen belirtelim ki, bizim cici «Mao»istlerimizin iddia ettiği gibi «Millî Demokratik Devrim-Millî Demokratik Hareket» ayırımı, Mao Tse Tung'a ait değildir! Mao, sadece şunu söylemektedir; «İşçi sınıfı önder olmazsa devrim yenilgiye uğrar» Mao'ya göre devrimin kalıcı zafere ulaşmasının tek **garantisi** işçi sınıfının önderliğidir. Mao'da, küçük-burjuvazinin önderliğinde zafere ulaşmış bir halk savaşını millî demokratik hareket, proletaryanın önderliğinde zafere ulaşmış bir halk savaşının Millî Demokratik Devrim diye bir ayırım yoktur. Örneğin, ÇKP'nin 1964'de SKP merkez komitesinin açık mektubuna verdiği cevapta aynen şöyle deniliyor: «Devrimci silâhlı mücadele sadece proleter devrimleri için birinci dereceden önem taşımaz, ayrıca ezilen ulusların

Mao Tse Tung'un Yeni Demokratik Devrim teorisi ana hatları ile budur. Yeni Demokratik Devrim teorisinde, devrimin temel gücünü işçilerin değil de köylülerin teşkil etmesi, kırların halk savaşının odağı olması ve işçi sınıfının öncülüğünün, ideolojik öncülük olması gerçekleri birbirlerine kopmaz bağlarla bağlıdırlar. Ve herbiri, bir diğerinin zorunlu sonucudur. Yukarıda özetlediğimiz bu dört ana unsur son derece önemlidir. Çünkü bu dört ana unsur, modern revizyonizm ile marksist-leninist çizgi arasındaki **Çin Seddini** belirlemektedir. Açıklıyalım:

Dünya proleter hareketinin zaferini, şehirlerdeki mi, yoksa kırlardaki mücadele mi tayin edecektir? Diğer bir deyişle, kırlar mı esastır, yoksa şehirler mi? Mao Tse Tung'a göre çağımızın baş çelişkisi, ezilen uluslar ile emperyalizm arasındadır. Bu nedenle kırlar esastır. Mao Tse Tung ve Lin Piao'nun geliştirdikleri halk savaşı teorisine göre zafere kırlardan şehirlerin kuşatılması yoluyla varılacaktır. «Yeryüzünün tümünü ele alırsak, eğer Kuzey Amerika ile Batı Avrupa'ya dünyanın şehirleri denebilirse, Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'da dünyanın kırlık bölgelerini teşkil ederler... Çağdaş dünya devrimi bir bakıma şehirlerin kırlık bölgelerden kuşatılması görüntüsünü vermektedir» (19) Sonucu dünyanın kırlık bölgelerinde yürütülen, ezilen ulusların devrimci mücadeleleri tayin edecektir. Dünyanın şehirlerindeki mücadele sonucu tayin bakımından **ikinci** dereceden önemlidir. Çünkü batı, «Sönmüş bir ihtilâl ocağıdır.» Emperyalist blokun jandarmalığını üstlenmiş olan Yankee emperyalizmi ve müttefiklerine karşı «Köylü» halkların, bu devrimci savaşlarında dünya sosyalist bloku ve kapitalist ülkelerin işçi sınıfları, omuzdaşlarıdır.

Modern revizyonizme göre ise, kırlardaki mücadeleler emperyalizme gerçekten öldürücü yumruklar indirmektedir. Fakat asıl belirleyici alan dünyanın kırları değil şehirleridir. Yani sosyalist blok ile batı kapitalist ülkelerin işçi sınıflarıdır. Tayin edici çelişme sosyalizm ile kapitalizmin güçleri arasındadır. Uluslararası işçi sınıfı hareketi dünya sosyalist sistemi ile kapitalist ülkelerin işçi sınıfları tarafından temsil edilmektedir. Sosyalist ülkelerin ekonomik kalkınma ritmlerinin yüksek olması sonucu, sosyalizm ekonomik bakımdan üstünlüğünü kapitalist ülkelere kabul ettirecektir ve bu ekonomik ve sosyal üstünlük Batı işçi sınıfı üzerinde etkili olacak ve onları harekete geçirecektir. Bu ekonomik ve sosyal üstünlük ve de güdülen barışçı politika emperyalizmin demagojik anti-komünizm propagandasını tesirsiz hale getirecektir. Bütün bunların sonucu Avrupa işçi sınıfı bütün halkın desteğini alarak parlemanter yoldan iktidara gelecektir. Budur, kısaca özetlenirse modern revizyonizmin dünya devrimi stratejisi.

Görüldüğü gibi, modern revizyonist çizgi şehirlerden kırların fethedilmesini önermektedir. Yani bu çizgi (aralarındaki nüans ayrılıkları ne olursa olsun) dünyanın kırlık bölgelerindeki mücadeleleri dolayısıyla «Köylü» halkların devrimci mücadelelerini küçümsemektedir. Hatta o derece ileri gidilmektedir

---

**Millî Demokratik Devrimleri** içinde birinci derecede önem taşır. **Cezayir Millî Kurtuluş Savaşı** bu açıdan güzel bir örnek vermiştir. (Proleter Devrimci ve Kruşçev Revizyonizmi) Bu ayırım, bizim Campus «Mao»istlerin, marksizme «bilimsel katkı»sıdır! Bunların kimileri «Millî Demokratik **Hareket-Devrim**» ayırımı yaparken bazıları da Millî Demokratik Devrimle, **Devrimci Millî Hareketin** aynı kavramlar olduğunu iddia etmektedir. Örneğin, «Lenin bu stratejiye (Millî Demokratik Devrim stratejisine) **devrimci Millî hareket demektedir.**» (Gün Zileli, Aydınlık sayı 8. S. 149 Siyahlar bize ait)

Bu, bunların nasıl bir «İlkeli Birlik» olduğunun sadece **ufak** bir örneğidir!

(19) Lin Piao, Yaşasın Halk Savaşının Zaferi, S 54-55

ki, Batılı olmayan ülkelerdeki proleter devrimlerinin ikinci dereceden devrimler olduğu bile ileri sürülebilmektedir. Çünkü bu devrimler sanayi proletaryasına dayandırılmamıştır. (20) Çin komünist partisi içinde işçilerin azınlıkta olmaları, bu görüş tarafından Leninist Parti anlayışının ihlâli olarak görülmektedir. (Çin Komünist Partisinin terkibi; «Partililerin % 65'i köylü, % 15'i şehirli teknisyen, % 10'u aydın, % 10'u ordulu.» (21)

Sömürge ülkelerdeki proletarya devrimlerini bile ikinci dereceden devrimler kabul eden modern revizyonist çizgi için doğal olarak, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde millî kurtuluş savaşlarının sosyalist partilerin veya küçük-burjuva örgütlerinin önderliğinde olması pek önemli değildir. Önemli olan emperyalizme tamamen angaje olmayan, görünüşte tarafsız bir dış politika güden, bir millî iktidarın iş başına gelmesidir. Elbette bu görüşün çeşitli meselelerde birbirinden farklı önerileri ve tezleri olan nüansları vardır. Fakat bütün bu nüanslar en son tahlilde **«şehirlerin kırlara üstünlüğü»** biçiminde özetlenebilir.

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde bu görüşü benimsemiş bütün sözümona «marksist» partilerin tümünde devrimci mücadelenin ağırlık merkezi şehirlerdir. Onlar için anti-emperyalist ve anti-feodal devrimin yapılmasında, şehirler esas olduğu için temel güç proletaryadır. Lâtin Amerika'daki bu tip «işçi» partilerinin, ülkenin sanayileşmesini dolayısıyla işçi sınıfının kuvvet kazanmasını amaçlayan reform taleplerinin, sosyal demokrat partilerle parlemanter güçbirliklerine gitmelerinin temelinde bu gerçek yatar. Programlarında barışçıl ve silâhlı bütün mücadele yöntemlerinin yerine göre kullanılacağı yazmasına rağmen şehirler temel alındığından (şehirlerde genel ayaklanma temel alınıyor) yani devrimin temel gücü işçi sınıfı kabul edildiğinden, işçi sınıfının devrim yapabilmesi için objektif ve sübjektif şartları bir türlü olgunlaşamıyor! (Şehirler esas alınınca emperyalizm çökmeden bu şartlar da hiç bir zaman olgunlaşamaz) Ve silâhlı mücadele ilkesi böylece programla birlikte rafta tozlanıyor. Temel devrimci askerî rota yanlış olduğu için, yani sonucu belirleyen mücadele olarak şehirlerdeki işçi sınıfının hareketi kabul edildiği için, emperyalizmin şehirlerdeki sıkı kontrolünün doğal sonucu olarak, bu «marksist» partilerin gözünde emperyalizm stratejik planda büyüyor. Bu da, bu partilerin filipin tipi demokrasiciliğin parlemanter pasifizminin ta göbeğine yuvarlanmaları sonucunu doğuruyor.

Şehirleri esas alan bu görüş «askerî harekâtın politik liderliğe bağlı olması gerekir» leninist ilkesini de yanlış anlamaktadır. Bunlara göre, parti şehirlerdeki işçi sınıfının genellikle legal hareket ve eylemlerine ağırlık verecek, yan olarak da kırlardaki gerilla mücadelesini de şehirlerden yönetecek! (Yöneticilerin çoğunluğu da şehirlerde oturacak) Oysa Mao Tse Tung'un

(20) Bu görüş, en iyi şekilde Otto Kuusinen tarafından ifade edilmiştir. Bkz. Kuusinen'in «Çin Diktatörlüğünün Karakteri» France Nouvelle. Sayı. 974 S. 18-19. Şöyle demektedir, Kuusinen; «Şunu idrak etmek gerekir ki, hakikatte Çin işçi sınıfı, iktidarın icrasında Marksizm-Leninizm'in kendisine ayırdığı yere sahip değil (...) Sosyalist Devrimde köylülerin rolüne haddinden fazla değer verilmesi ve Marksistler için sonuna kadar ihtilâlci olarak kalan sosyal sınıf olarak kabul edilen işçi sınıfına gereken değerin verilmemesi, Çin'de çok yaygın olan küçük burjuva düşüncelerin açık nitelikleridir. Çin Komünist Partisi Yöneticileri iktidarın alınmasına takaddüm eden devrede bile parti içindeki proleter unsurlara gerekli önemi vermiyorlar ve şehirlerdeki proletarya içinde de az çalışıyorlardı. Daha sonra yine Çin yöneticileri «Chaughai» gibi önemli bir işçi merkezinde Kuomintang'ın Komünist Partisinden daha fazla nüfuzu olduğundan yakınıyor ve bundan da işçileri mesul tutuyorlardı.»

(21) Mao Diyor ki (Edgar Snow ile Mao arasındaki konuşma) Sosyalist sayı 4. S. 4

belirttiği gibi işçi sınıfının partisi halk savaşına önder olmak istiyorsa, mücadelenin ta içinde olması gerekir. (Çin Halk Savaşında Komünist Partisi üyelerinin % 90'ından fazlası Kızıl Ordudan gelmektedir.) Gemi kıyıdan talimatla idare edilemez! (22)

Görüldüğü gibi, bütün bu «marksist» partileri oportünizmin bataklığına iten en önemli neden, bu partilerin **köylülerin devrimci potansiyelini** küçümsemeleridir. Bir diğer deyişle emperyalizmin III. kriz döneminde, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde demokratik devrimin zafere giden yolunun köylü ordusunun emperyalizme karşı yürüttüğü bir köylü savaşından geçtiğini görmemeleridir.

**Her çeşit oportünizmin en son tahlilde köylülerin devrimci potansiyelinin küçümsenmesine dayandığını sosyalizmin tarihi bize göstermektedir.** Tekel öncesi dönemde işçi sınıfının dışındaki bütün sınıfları gerici kabul eden Lassalle oportünizminin temelinde bu yatar. Tekelci kapitalist dönemde ise, leninizme karşı olan bütün sağ ve «sol» sapmaların temelinde yine aynı gerçeği görmekteyiz. Ve Çin'in devrimci mücadelesinde, Mao'nun mücadele ettiği bütün sağ ve «sol» sapmalar da temelde köylülerin devrimci potansiyelinin küçümsenmesine dayanmaktadır. Asya Tipi Üretim tarzına sıkı sıkı sarılarak «Çin'de feodalizm yoktur, bu nedenle anti-feodal mücadele gereksizdir» diyerek anti-kapitalist mücadeleyi öneren troçkistler, şehirlerdeki sovyetik bir ayaklanmayı esas aldıkları için, Japon işgalinin Çin'de kapitalizmi geliştireceğini söyleyerek teslimiyetçiliği savunmuşlardır. Li-lisan ise, anti-emperyalist ve anti-feodal bir devrimin gerekliliğini belirtmesine rağmen zafere götürecek mücadelenin mihrakı olarak şehirleri gördüğü için aralıksız işçi grev ve saldırıları ile sonuca gidilebileceğini savunuyordu. Ve bu yüzden Çin Komünist Partisi büyük kayıplar vermiştir. (Li-lisan, 1927'den 1935'e kadar ÇKP'nin en etkin yöneticilerinden birisidir.) Aynı görüş, Çen Tu Hsieu'de sağ oportünizmin kucağını itmiştir. Çen Tu Hsieu, sovyetik bir ayaklanma için Çin işçi sınıfının gücünü yeterli görmediği için, Çin'in belli bir gelişme seviyesine kadar anti-Japon mücadelenin önderliğini Kuomintang'a bırakmıştır. (23) Görüldüğü gibi görünümleri birbirinden tamamen farklı olan bu üç oportünizmin temelinde köylülüğün devrimci potansiyelini azımsama ve işçi sınıfının ideolojik öncülüğünün anlaşılmaması yatmaktadır. Mao'nun yeni demokratik devrim teorisi bir bakıma bu üç oportünizme karşı verilen mücadele içinde biçimlenmiştir.

Sonuç olarak, Mao Tse Tung, leninizmin şu iki temel ilkesinden:

«1. Emperyalist dönemde, gelişme derecesi ne olursa olsun bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde Demokratik Devrimin objektif şartları vardır.

2. Emperyalist dönemde bütün devrimlerin lokomotifi proletaryadır. Burjuva demokratik devrimini de kalıcı zafere ulaştıracak tek sınıf proletaryadır,» hareket ederek, bu iki ilkeyi:

---

(22) Cezayir'deki halk savaşının küçük burjuva radikallerinin önderliğinde başarıya erişmesinin başlıca nedeni Cezayir Komünist Partisi'nin bu yanlış stratejik anlayışından olmuştur. Guevara ve Castro'nun önerileri de bu oportünist anlayışa yöneliktir. Yoksa Debray'ın doğmatik formülasyonları ile Lâtin Amerika'lı proleter devrimcilerini karalamak isteyen yeni oportünizmin iddia ettiği gibi Castro ve Guevara askeri liderliğe öncelik verilmesini savunmuyorlar. Bakın bu konuda F. Castro ne diyor: «Gerilla **siyasal bir örgüt** tarafından örgütlenir. Gerilla mücadelesi hakkındaki doğru bir anlayışla başdağmayacağına inandığımız şey, **gerillaların şehirlerden yönetilmesi** fikridir. (Olas Kongresi Söylevi)

(23) Çen Tu Hsieu, devrimin temel gücü olarak işçi sınıfını kabul ettiği için ÇKP nin himayesinde bir köylü partisinin kurulmasını öngörmüştür.

3. İktisadî gelişme seviyesi çok düşük, dolayısıyla proletaryası zayıf ve cılız olan yarı-sömürge ve yarı-feodal Çin'in somut pratiğine uygulayarak Yeni Demokratik Devrim teorisini formüle etmiştir.

Mao'nun, Yeni Demokratik Devrim Teorisinin ana niteliklerini özetledikten sonra, gelelim bizim Campus «Mao»istlere! Ve modern revizyonizmin Türkiye şubesi olan millî demokratik hareket etiketli yeni oportünizmin gerçek yüzünü sergileyelim. Yeni oportünizmin bir sözcüsü, Millî Demokratik Devrim anlayışlarını son derece açık bir şekilde ortaya koymaktadır: «**Temel gücü** işçi sınıfı olmayan bir hareket Millî Demokratik Devrimi tamamlayamaz... Proletaryanın Millî Demokratik Devrim hareketinin **temel gücü ve öncüsü olma** potansiyelini taşıdığının son delilidir.» (Doğu Perinçek, Türk Solu 91. sayı, S. 12-13 (siyahlar bize aittir) Bu anlayışa göre, Millî Demokratik Devrimin temel gücü, köylüler değil de işçi sınıfıdır. Ve bu görüş kendi içinde tutarlı olarak Millî Demokratik Devrimin özünde bir köylü devrimi olmasına karşı çıkmaktadır. (24) Yeni oportünizmin bir diğer sözcüsü ise «önder güç-temel güç» ayrımının ne anlama geldiğini anlamayarak «İşçi sınıfının hegemonyasının objektif şartları yoktur» diyerek devrimde işçi sınıfının bu şartlara sahip olması için Türkiye'nin sanayileşmesini önermektedir. (Bkz. Şahın Alpay, Türkiyenin Düzeni Üzerine, Aydınlık sayı 12) Deyişlerdeki farklılıklara rağmen oportünizmin sözcülerinin birleştikleri nokta; Millî Demokratik Devrimin özünde bir köylü devrimi olması gerçeğini ve bu devrimde şehirlerin kırlardan fethedilmesi olan halk savaşının zorunlu bir durak olduğunu inkâr etmeleridir. **İşçi sınıfının öncülüğü için ülkenin sanayileşmesini öngören bu görüş, kırları ve köylüleri değil de, şehirleri ve proletaryayı temel almaktadır.** Millî Demokratik Devrim teorisini böyle anlayan bu görüşün ideolojik öncülüğü de anlamasına imkân yoktur elbette! **İdeolojik öncülük şudur; İşçi sınıfının çok zayıf olduğu yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülkede proletaryanın özörgütünde yoksul köylülerin çoğunlukta olması ve bu örgütün işçi sınıfı adına Millî Demokratik Devrimde hegemonya kurmasıdır.** Elbette köylülerin devrimci potansiyelini küçümseyerek şehirleri esas alan yeni oportünizm, bundan, yani işçi sınıfının ideolojik öncülüğünden, «küçük burjuva aydınların öncülüğünün» savunulduğu sonucunu çıkartacaktır. Ve pasifizmin veciz fakat özünde **ahmakça** ifadesinden başka bir şey olmayan «işçi sınıfının ideolojik öncülüğü mü, yoksa ideolojik, politik, örgütsel önderliği mi?» (Bkz. Ş. Alpay, İşçi sınıfı ve Millî Demokratik Devrim «Proleter Devrimci» Aydınlık sayı 17) biçiminde sahte bir ikilem ortaya atılacaktır. Hemen belirtelim ki, pasifizmini içinde kilitleyen bu ikilem, ilk defa 1970'in Türkiye'sinde yeni oportünizm tarafından ortaya atılmış değildir. Bu ikilemin tarihî temeli II. Enternasyonal oportünizmine dayanır. Bu ikilemi ilk defa Menşevikler, leninist örgütlenmeye karşı «İşçi sınıfının gerçek öncülüğü mü, yoksa bir avuç Jakoben'in öncülüğü mü?» şeklinde 1902 Rusya'sında ortaya atmışlardır. Görüldüğü gibi pasifizmin bu klasik önerisi, bugün de yeni oportünizm tarafından ileri sürülmektedir. **Millî Demokratik Devrim ordusunda işçi sınıfını temel güç olarak kabul ederek şehirleri esas alan yeni oportünizm, kendi içinde tutarlı olarak işçi sınıfının özörgütünde işçilerin nicelik olarak da çoğunlukta olmasının şart olduğunu söylemektedir;** «İşçi sınıfının ideolojisini benimsemiş sosyalist işçi partileri üyeleri içinde işçi sınıfının güçlü bir **çoğunlukta** olmasına ve proletarya saflarından yetişmiş bilinçli devrimcilerin partide hakim

(24) 1970 Ocak ayındaki Siyasal Bilgiler Fakültesindeki «İdeolojik Ayrılıklar Üzerine» yapılan açık oturumda Ş. Alpay ve D. Perinçek'in konuşmaları.

unsuru meydana getirmesine dikkat eder.» (Doğu Perinçek, Aydınlık sayı 3, s. 225) **Ve bu görüşün doğal sonucu, bu evrede işçi sınıfı zayıf ve cılız olduğu için (öncülüğünün objektif şartları olgunlaşmadığı için) bu şartlara sahip bir parti kurulamaz!**

Bu gerçeği açık bir şekilde yeni oportünizmin sözcülerinin sözlü ve yazılı demeçlerinde görmekteyiz: «Ülkemizde emekçilerin öz partisinin kurulmasının olanağı bugün yoktur.» (Ömer Özerturgut'un Devrim Gazetesine verdiği beyanat) «... ve o bağımsız ve demokratik Türkiye'de proletaryanın özörgütü bir güneş gibi doğacaktır!» (Doğu Perinçek, TİP Çankaya İlçesi konuşmasından, Aydınlık Sosyalist Dergi, Sayı 16, s. 242)

Diyelim ki, yeni oportünizmin sözcülerinden Ö. Özerturgut'un demeci Devrim Gazetesinde yanlış yazıldı (!); Ve yine varsayalım ki, Doğu Perinçek'in konuşma esnasında dili sürçtü (!) Fakat aynı görüş, proleter devrimcisi (!) olarak bu dönemde yani, yeni oportünizmin deyişiyle, bu «millî demokratik hareket» döneminde, işçi ve köylü kitlelerine **örgüt** olarak, bakın neyi empoze etmektedir: «Bizim partimiz MİLLÎ KURTULUŞ cephesidir. Bizim partimizin komutanı Mustafa Kemal'dir. Bizim partimizin üyeleri Amerikan sömürücüleriyle ortaklık etmeyen bütün bir MİLLET'dir.» (Doğu Perinçek, İşçi-Köylü Gazetesi 7. Sayı, S. 4)

Hemen anlaşılacağı gibi, bu millî cephe partisi, Kemalist Doğan Avcıoğlu'nun «halkın içinden gelen ve halkın nabzını elinde tutan», içinde millî cepheyi teşkil eden **Devrim Partisidir.** (Bkz. D. Avcıoğlu, Türkiye'nin Düzeni, S. 523) İşte kendisiyle küçük burjuva radikalleri arasında hiçbir fark görmeyen, «Hep dostluk, mücadele yok» diyen sağ oportünizm! **Bizim partimiz ne millî cephe partisidir, ne de bizim partimizin komutanlığı küçük burjuva radikallerine aittir. Biz sosyalistlerin partisi, marksist bir partidir ve partimizin de eylem kılavuzu kemalizm değil, bilimsel sosyalizmdir!** Ve bu parti, millî cephenin ve halk ordusunun komutanı olduğu an işçi sınıfının hegemonyası **fiilen** gerçekleşmiş olacaktır. İşçi sınıfının **ideolojik-politik-örgütsel** ve **askerî** [Nedense Mao'nun bu deyişinden Yeni oportünizm pek hoşlanmıyor(!)] hegemonyası işte budur!

Şehirleri temel alan bu oportünist görüş, Libya gibi ülkelerdeki milliyetçi subayların ilerici **cunta** hareketlerini **Halk Savaşı** olarak görmektedir. (Bkz. Şahin Alpay, «Proleter Devrimci» Aydınlık sayı 17, s. 368) Biz, Aren-Boran oportünizmi gibi milliyetçi, ilerici askerlerin hareketlerini faşist hareketler olarak nitelendirmeyiz. Ama biz, akıl almaz bir tutumla en son tahlilde egemen sınıfların militarize gücü olan mekanizmayı kullanarak yapılan hareketleri de Halk Savaşı olarak ilân etmeyiz. Bu hareketlere Halk Savaşı demek, Mao'nun ve Lin Piao'nun geliştirdiği halk savaşı teorisine kesinlikle aykırıdır. **Halk Savaşı, köylü ordusu ile kırlardan şehirlerin fethi savaşıdır.**

Yeni oportünizmin sözcülerinin «Sen halk savaşını mı, yoksa gerilla savaşını mı savunuyorsun?» garip ikileminin niteliği de böylece aydınlanmış olmaktadır. **Meğer bizim anladığımız Halk Savaşı ile yeni oportünizmin anladığı 'Halk Savaşı' ayrı kavramlarmış!** Onlara göre ilerici askerî darbeler de halk savaşıymış!

İşte özet olarak yeni oportünizmin Millî Demokratik Devrim anlayışı budur.

**Mao'nun Yeni Demokratik Devrim Teorisine göre;**

1 — Millî Demokratik Devrim özünde köylü devrimidir.

2 — Devrim ordusunun temel gücü köylülerdir.

3 — Belirleyici alan kırlardır.

4 — Halk Savaşı, köylü ordusunun kırlardan şehirleri fethetme savaşıdır.

5 — İşçi sınıfının öncülüğünün objektif şartları Millî Demokratik Devrimde bölünmez bir bütün olarak mevcuttur.

6 — Yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde, proletaryanın özörgütünde işçilerin çoğunlukta olması şart ve gerekli değildir. Hatta genellikle yoksul köylüler çoğunluktadır.

**Yeni oportünizmin «Millî Demokratik Devrim» Teorisine göre:**

1' — Millî Demokratik Devrim özünde Köylü devrimi değildir.

2' — Devrimin Temel gücü köylüler değil işçilerdir.

3' — Belirleyici alan kırlar değil şehirlerdir.

4' — Halk Savaşı ile Cunta hareketleri aynı şeylerdir.

5' — Hayır, işçi sınıfının önderliğini tayin eden üretici güçlerin gelişme seviyesidir.

6' — Proletaryanın özörgütünde işçiler mutlak bir çoğunluğa sahip olmalıdır.

İşte marksizm-leninizm ve Mao Tse Tung çizgisi ve de «Kapitalist olmayan yol»u millî demokratik hareket etiketi altında savunan bizim sözde «Mao»istlerimiz(!) Görüldüğü gibi yeni oportünizmin «Mao»culuğu sadece lafızdadır, gerçekte ise Mao'culukla bu oportünizmin hiç bir ilgisi yoktur. **Eğer bir «Mao»culuk varsa, o da, köylülerin devrimci potansiyelinin doğru değerlendirilmesinde yatmaktadır.** Oysa bu oportünizm temelde, köylülerin devrimci potansiyelini küçümseyen sağ oportünist Chen Tu Hsieu'nun çizgisinin derinleştirilmesinden başka bir şey değildir!

İşte marksizm-leninizm ve Mao Tse Tung düşüncesi ve de yeni oportünizmin Campus «Mao»ist çizgisi! **Lâtin Amerika'daki Millî Demokratik Devrim stratejik tezini savunan sağ oportünist, pasifist ve de hain olan «marksist» partiler ne kadar «Mao»ist iseler, yeni oportünist fraksiyon da bir o kadar «Mao»isttir!** Böyle pasifist bir fraksiyonun Mao'nun düşüncelerini rozet yapmaya kalkması kadar, büyük proleter devrimci Mao Tse Tung'a ve onun leninizm doğrultusundaki düşüncelerine daha büyük hakaret olamaz herhalde! Ancak, bu revizyonizmin çok **klasik** bir yöntemidir. Revizyonizm görünüşte daima proleter devrimci çizgiye sahip çıkar. Ve revizyonistlikleri tescil edilmiş bütün revizyonistleri ve onların çizgilerini **görünüşte** en sert biçimde eleştirir. Fakat temelde aynı revizyonist çizgiyi daha akıllıca, devrimci lafızlarla sürdürür. Örneğin, Kautsky. Bernstein revizyonizmine karşı en sert eleştirileri yönelten Kautsky, temelde revizyonizmin akıllı bir savunmasından başka bir şey yapmamıştır. Bu nedenle **yeni oportünizmin, modern revizyonizmi ve «kapitalist olmayan yol»u görünüşte eleştirmesi ve revizyonist ilân etmesi görevi gereğidir!**

## PROLETER KÜLTÜR DEVRİMİ

«Kapitalizmin mi yoksa sosyalizmin mi kazanacağını bütün bir tarihsel çağı alacak, uzun ve dolambaçlı bir mücadelenin sonucu tayin edecektir.»

Mao'nun bu önemli önerisini Marx'ta, özellikle Lenin'de görmekteyiz. Marx, Gotha Programının Eleştirisi'nde kapitalizmden sınıfsız topluma geçişin ancak proletarya diktatoryası altında mümkün olacağını söylemektedir. Lenin ise, bu zorunluluğu çok açık bir şekilde belirtmektedir: «Kapitalizmden komünizme geçiş tüm bir tarihsel çağı temsil eder. Bu çağ sona erene kadar

sömürenler restorasyon umudunu ister istemez beslerler ve bu umut restorasyon girişimlerine dönüşür (...) (Tek bir ülkede bile olsa) devrilmesi yüzünden direnci on misli artan ve gücü sadece enternasyonal sermayenin gücüne değil, ayni zamanda alışkanlık gücüne, küçük üretim gücüne de dayanan burjuvazi. Çünkü maalesef küçük üretim dünyada hâlâ pek yaygındır ve küçük üretim gün be gün, saat be saat kendiliğinden ve kitlevî bir ölçüde durmadan kendisini oluşturur.» (Lin Piao'nun ÇKP'nin IX. Kongresindeki raporundan.)

Marx'ın ve özellikle Lenin'in bu önerilerinden hareket eden Mao Tse Tung, sosyalist devrimi yapmış bir ülkede;

1 — Emperyalizmin dünyada var olduğu sürece,

2 — Özünde «köylü mülkiyeti» sayılabilecek küçük üretimin hayatiyetini sürdürdüğü kolektif mülkiyet olduğu sürece (Sosyalist toplumda sosyalist mülkiyet bilindiği gibi, kolektif ve kamu mülkiyetleri biçimindedir.)

3 — Sınıflı toplumların bin yıllık kalıntı ve alışkanlıklarının etkisi ile, sosyalist devrimden sonra kapitalizmin restore edilmesinin her zaman mümkün olduğunu belirterek, proletarya diktatoryası altında da sınıf mücadelesinin devam edeceğini, bu nedenle ideolojik ve kültürel alanda, üst yapıda siyasî bir devrimin zorunlu olduğunu söyleyerek «Proleter Kültür Devrimi» şiarını ortaya atmıştır. Liu Shao-chi'nin «Kapitalizmin mi, sosyalizmin mi kazanacağı sorunu artık çözümlenmiştir. Sosyalist ekonomi geliştikçe, üretici güçler geliştikçe artık geriye dönüş mümkün olamaz» anlamındaki revizyonist tezine karşılık, sosyalist bir toplumda ideolojik ve kültürel alandaki, üst yapıdaki siyasî devrimin nihaî zaferine kadar kimin kazanacağının önceden kestirilemeyeceğine ilişkin «Sosyalizm mi, yoksa kapitalizm mi kazanacak belli değildir» ünlü tezini formüle etmiştir. (Bu tez sadece Liu Shao-chi'yi değil, aynı zamanda Sovyetlerde sınıf mücadelesinin artık sona erdiğini, bu nedenle SKP'nin, sadece proletaryanın değil, bütün halkın partisi haline geldiğini söyleyen Kruşçev revizyonizmini de eleştirmektedir.)

Mao'nun marksizm-leninizm hazinesine ikinci büyük katkısı da budur.

Bilindiği gibi, burjuva devrimlerinde burjuvazi kendi ideolojisini devrimi yapar yapmaz egemen kılmıştır. «Muzaffer burjuvazi, burjuva mülkiyet hakkını, insan hakları beyannamesine kaydetti, burjuva parlemanter meclisler kurdu, kendi ahlâkını üstün kıldı, yeni bir öğretim yarattı ve bununla ortaçağ felsefesini kovdu.» Başlangıçta feodal ideolojiler bir süre direndiler ve hemen etkinliklerini yitirmediler.

**Fakat objektif çelişkiler geliştikçe, yeni üretici güçler geliştikçe etkinliklerini yitirdiler ve artık geçmişe dönüş giderek imkânsızlaştı.** Sosyalist bir toplumda üretici güçler ile üretim ilişkileri arasında objektif bir çelişki **yoktur.** Üretimin sosyal niteliği ile sosyalist mülkiyet tam bir uygunluk halindedir. Üretici güçlerin gelişmesine engel teşkil etmezler, tam tersine geliştirirler.

Sosyalist bir toplumda üretici güçlerin gelişmesini engelleyen objektif bir çelişki olmadığı halde kapitalizm neden restore edilebiliyor da, örneğin kapitalist toplumda feodalizm neden restore edilemiyor? Açıklayalım:

1) Bir kere kapitalizm (Sanayi kapitalizmi) ve sosyalizm sanayi devriminden sonra ortaya çıkmış olup, ileri teknolojinin ürünü olan düzenlerdir. Makina çağının toplumsal düzenleridir. Bu anlamda üretici güçler geliştikçe, ekonomiye teknoloji egemen oldukça feodal kalıntılar ve ideolojiler giderek

geriler ve yerini yeni düzenin «kapitalist düzenin» ideolojisine bırakır. Artık geriye dönüş imkânsızdır.

2) Asıl önemli olan neden her iki devrimin **niteliklerine** ilişkindir. Sosyalist topluma kadarki bütün düzenlerde sınıf mücadelesi bir sömürücü sınıfın yerine başka bir sömürücü sınıfın gelmesi ile sonuçlanmıştır. Temelde, üretim araçlarındaki özel mülkiyet değişmemiş, sadece biçim ve el değiştirmiştir. İkinci olarak, sosyalist devrime kadarki bütün devrimlerin iktidarın ele geçirilmesi tek sorunu olmuştur. Örneğin, burjuva ekonomisi feodalizmin bağrında gelişmiş ve gürbüzleşmiştir.

Burjuva ekonomik düzeni az çok olgunlaşınca devrim olmuştur. Bu nedenle burjuva devriminin ana görevi iktidarı ele alıp, onu mevcut burjuva ekonomisiyle birleştirmek olmuştur. Oysa sosyalist devrimde iktidarı ele geçirmek sadece başlangıçtır. Büyük çapta üretimi gerçekleştirmek, sosyalist ekonomiyi yaratmak o güne kadarki sınıflı toplumların «yabancılaştırılmasına» maruz kalmış insanın «tabiatını» değiştirmek gibi görevleri vardır. Bu nedenle sosyalist devrim sadece mülkiyet biçimini değiştirmek, sadece sosyalist ekonomiyi yaratmakla sona ermez. Proletaryanın sınıf olarak ortadan kalkmasına kadar üst yapıda siyasî bir devrim olarak devam etmek zorundadır. Bu ihmal edilir veya önemsenmezse yani ideolojik ve kültürel mücadele, üretici güçlerin geliştirilmesi ile beraber yürütülmezse kapitalizmin **restore** edildiği görülür.

Görüldüğü gibi, sosyalizm öncesi toplumsal düzenler için doğru bir marksist diyalektik analiz olan «üretici güçler geliştikçe eski ideolojinin yerini yeniye bırakacağı ve artık geriye dönüşün mümkün olmayacağı» tezi, sosyalist topluma teşmil ettirildiğinde, sosyalist devrim ve düzen ile sosyalizm öncesi devrim ve düzenler arasındaki **nitelik** farkından dolayı revizyonist bir tez olmaktadır!

Yeni oportünizmin sözcülerinden birisi «Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori» yazısından «bir önceki üretim düzeninin ürünü olan ideoloji **objektif çelişkiler** geliştiği ölçüde gerilemek zorundadır, artık geçmişe dönüş imkânsızlaşır» sözünü alarak, eleştirmektedir: «Bu satırlardaki **modern revizyonizmin keskin kokusu** üzerine sayfalar dolusu yazı yazmak mümkündür. Geriye dönüşün mümkün olmadığı tezini bilimsel sosyalizm mahkûm eder. Üretici güçler geliştikçe eski ideolojinin yerini kendiliğinden yeniye bırakacağı tezi Kruşçev revizyonistlerinin, Liu Şao Ci'nin karşı-devrimci çizgisinin ta kendisidir.» (Ş. Alpay P.D.A. sayı 17, s. 375 siyahlar bize aittir.)

**Bu, öküz altında buzağı ararken öküzün altında kalan bir küçük burjuva oportünistinin cehaletidir!** Lenin'in belirttiği gibi, bu küçük burjuva entelektüel bozuntuları kadar **bilgiç** ve **ukalâ** ve de bir o kadar da **cahillerini** yeryüzünde bulmak imkânsızdır. Bu oportünist bayımızın görüşüne göre;

1 — Ya sosyalist toplumda, üretici güçler ile üretim ilişkileri arasında objektif bir çelişki vardır (Bu objektif çelişki sosyalist toplumda değil de bu oportünist bayımızın kafasında vardır!),

2 — Ya da «Geriye dönüş mümkündür.» tezi sadece sosyalist düzen için değil de, sosyalizm öncesi toplumlar içinde geçerlidir. Yani bu bayımızın kafasında tarih' materyalizmi **katleden** bir Mao Tse Tung vardır (!)

## OBJEKTİF ŞARTLAR ESAS FAKTÖRDÜR

**Objektif şartların anlamı ve önemi :**

Biz, «Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori» yazısında, «Türkiye prole-

taryasının devrimde hegemonyasının objektif şartları yoktur» önerisi üzerinde dört ayrı bölümde, oldukça detaylı bir şekilde durduk. (Mesele son derece önemli olduğu için).

Yeni oportünizmin iddiasının aksine bu sorun son derece önemlidir. **Sorun şu ya da bu, ikinci dereceden bir taktik sorunu değil, proleter devrimci hareketimizin gücü, potansiyeline ilişkindir.** Ve ideolojik politik ve eylem çizgimizin tayininde **esas** faktördür. Millî cephe politikamızın biçimini ve taktik şiarlarımızın niteliklerini tayin edecek başlıca etkendir. Devrimci hareketimizin ana çizgisini tayin eden bu son derece önemli sorunun tartışılmasını bir aydın gevezeliği olduğunu iddia etmek **ciddiye** alınacak bir şey değildir. Hele, bizim gibi Millî Demokratik Devrim aşamasında olan ülkelerin marksistleri için **ikinci** dereceden önemi olan, sosyalist devrimi gerçekleştirmiş ülkelerin sorunlarını tartışma platformuna getirerek cehaletin verdiği cesaretle «revizyonizm kokusu» aramaya kalkan küçük-burjuva entelektüel bozuntularının bunu söylemeleri son derece komik ve gülünçtür!

Bu küçük-burjuva oportünistlerinin öze ilişkin bu tartışmayı, örtbas etmek istemeleri son derece doğaldır. Çünkü öncülüğün objektif şartlarının varlığı veya yokluğu, bugün için proleter devrimciliğin en sağlam ölçüsüdür. Marksist lafızlar altında kendini gizlemeye çalışan bu oportünist bayların, bu tartışma **bazıdır.** Nasıl ki, turnusolun gerçek rengi bazın içine sokulunca ortaya çıkarsa, bunların pembe renkleri de objektif şartlar tartışmasında hemencecik ortaya çıkmaktadır. Bu baylar ne kadar kıvırtırlarsa kıvırtsınlar, objektif şartlar tartışmasında yakayı hemencecik ele vermektedirler!

Bir daha «Türkiye proletaryasının devrimde hegemonyasının objektif şartları yoktur» sözünün anlamını ortaya koyalım. Anlamı açıktır; «Türkiye'nin bugünkü iktisadî gelişme seviyesi proletaryanın millî bağımsızlık mücadelesinde öncü olmasına imkân vermemektedir.» Bu dönemde proletarya iktidar mücadelesi yapamaz. Dolayısıyla küçük burjuvazinin yedek gücüdür, yani «içinde bulunduğumuz dönem Millî Demokratik Devrim aşaması değil, küçük burjuvazinin emperyalizme karşı yürüttüğü iktidar mücadelesi dönemi, Millî demokratik hareket dönemidir.»

«Bu dönemde radikal küçük-burjuvazi önderdir.», «bu nedenle bizim görevimiz onlara destek olmaktır.», «Millî cephe politikamız bu aşamada dostluk-destek-eleştiri politikasıdır.», «Proletaryanın özörgütü bu aşamada kurulamaz», «Bizim partimiz millî cephedir» incileri hep bu «Türkiye proletaryasının devrimde hegemonyasının objektif şartları yoktur», ana mihverinden çıkmaktadır. Bunun politik ve pratik çizgimize ve de taktik şiarlara yansımasını eski FKF başkanı Yusuf Küpeli arkadaş son derece açık bir şekilde ortaya koymaktadır: «... FKF'nin, şehir küçük-burjuvazisi ile girdiği ortak eylemlerin çoğunda bu kliğin mensupları (Yeni oportünizm kastediliyor, MÇ) **bırakın sloganları onlar atsın, siz peşlerinden yürüyün**... vs. gibi öğütlerde bulunmuşlardır... Mustafa Kemal yürüyüşünde, Amerika'ya dokunmadan sadece siyasî iktidara karşı soyut bir takım sloganlar ortaya atan Kadri Kaplan'ı desteklemişler ve militanlara şimdilik böyle yapsak bir zararı olmaz, **aşama aşama gider ileride Amerika'ya karşı da slogan atarız** diyerek öğütte bulunmaya kalkmışlardır. Yargıtay yürüyüşünde küçük-burjuva temsilcilerinin peşinden sessizce yürümemizi öğütlemişlerdir» (İleri s. 11, 'Siyahlar bize aittir M.Ç.)

Görüldüğü gibi bu sorunun ortaya koyuluş şekli, saflarımızdaki küçük-

burjuva reformizminin yankısı olan yeni oportünizm ile proleter devrimci çizgi arasındaki **Çin Seddini** çizmektedir. Elbette bu denli önemli bir sorun üzerinde uzun uzun durulması gerekirdi. Nitekim de duruldu. **Proleter devrimcisi odur ki, bir sürü marksist-leninist lafızlarla süslenmiş olan lâf salataları arasından proleter devrimci çizgiyi gerçekten saptıracak, çarpıtırabilecek nitelikteki temel oportünist öneriyi bulur ve onu çürüterek, teşhir eder.** İşte budur devrimci tutum!

HEGEMONYANIN OBJEKTİF ŞARTLARININ VARLIĞI TARTIŞILAMAZ!

Emperyalist dönemde, proletaryanın hegemonyasının objektif şartları tartışılamaz. Leninizm, bu tartışmayı, Kautsky'nin üretici güçler teorisi ile birlikte tarihin çöp tenekesine atmıştır. Geri kalmış ülkeler için devrimci yol olarak «Kapitalist olmayan yol» u öneren modern revizyonizm bile hiç olmazsa görünüşte leninizmin bu temel ilkesine karşı çıkmamaktadır. Çünkü bu temel ilkeye karşı çıkmak daha işin başında kendini revizyonist ilân etmektir. Oysa revizyonizmin yöntemleri çok daha ince ve akıllıcadır (onlar, sömürge ülkelerdeki proleter devrimlerini, sanayi proletaryasına dayanmadığı gerekçesiyle ikinci dereceden devrimler olarak ilân ettiklerinden, onlar için millî demokrasi devletinin, küçük-burjuva radikalleri veya proleter devrimcilerinin önderliğinde kurulmuş olması pek önemli değildir). Bizdeki yeni oportünizm, o kadar ince ve kıvrak olmadığı için leninizmin II .Enternasyonal müzesine kaldırdığı Kautsky'nin üretici güçler teorisini, «bu evrede işçi sınıfının iktidar mücadelesi yapması imkânsızdır. Çünkü üretici güçlerin gelişme seviyesi yetersizdir» diyerek tezgâhlamaya kalkmıştır. Böylece niteliği daha başlangışta ortaya çıkmış oldu.

Bilindiği gibi, can çekişen kapitalizm, ülkelerin ekonomik ve sosyal otonomisini kırarak millî özel ekonomileri, dünya ekonomisi denilen bir zincirin halkaları haline dönüştürmüştür. Bu nedenle, artık, kapitalist ülkelerin proletarya devrimlerinin, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerin demokratik devrimlerinde proletarya hegemonyasının, objektif şartlarının varlığı **tartışılmaz** bir ilkedir. Kautsky'nin üretici güçler teorisinde ifade bulan tek tek ülkelerin üretici güçlerinin seviyesinin tetkiki artık geride kalmıştır. Artık üretici güçlerinin seviyesi ne olursa olsun her ülkede proletaryanın devrimde hegemonyasının objektif şartları vardır. Biz, leninizmin bu temel ilkesinin ışığı altında «Türkiye proletaryasının devrimde hegemonyasının objektif şartları olgundur.» dedik ve diyoruz.

Stalin, Leninizmin Meseleleri'nde, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde, proletarya hegemonyasının objektif olarak tartışılamayacağını, hiç bir mugalataya yer bırakmıyacak bir şekilde açıkça ortaya koymaktadır: «Millî mesele, proletarya devrimi genel meselesinin bir bölümüdür.... Sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin alabildiğine sömürülebildiği ve ezilebildiği çağ tamamlanmıştır.

Sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde kurtuluş devrimleri çağı, bu ülkelerin proletaryasının **uyanış** çağı ve onun **devrimci hegemonyası** çağı **gelmiştir.»** (25)

Niteliğinin devrimci kitleler tarafından çok çabuk farkedildiğini gören yeni oportünizm, kavram karışıklığı yaratarak zevahiri kurtarmaya çalışmaktadır. Açıklıyalım. Yeni oportünizmin bir sözcüsü «devrimin objektif şartları

---

(25) G. Politzer, Felsefenin Temel İlkeleri S. 430

ile proletaryanın hegemonyasının objektif şartları»nın farklı kavramlar olduğunu iddia ederek, «devrimci kriz ile devrimin objektif şartları»nın aynı kavramlar olduğunu söylemektedir. (Bkz. Şahin Alpay, PDA, sayı 17, s. 377)

Devrimin objektif şartları ile proletarya hegemonyasının objektif şartları ayrı kavramlar değil, aynı gerçeğin aynı anlamda kullanılan deyişleridir. Emperyalist dönemde tarihin ileri götürücü lokomotifi proletarya olduğu için, niteliği ne olursa olsun bu dönemdeki bütün devrimleri ancak ve ancak o zafere götürebilir. Bu nedenle devrimin (Millî Demokratik Devrimin) objektif şartları ile proletaryanın hegemonyasının objektif şartları **aynı** şeylerdir. Bunlar anlamları değişik ayrı kavramlardır demek, emperyalist dönemde her hangi bir devrimi proletaryanın dışında bir başka sınıf gerçekleştirebilir, demektir ki bu da leninizme aykırıdır!

Devrimin objektif şartları ile devrimci durum (devrimci kriz) anlamları **farklı** olan kavramlardır. «Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori» yazısında açıkladığımız gibi devrimci kriz, bir kıvılcımdır; devrimci mücadelede, Lenin'in deyişiyle, kısa bir andır. Proletaryanın varolan öncülüğünün objektif şartlarının yanında sübjektif şartları olgunlaşmış olsa bile devrimci bir kriz yoksa devrim olamaz. Yani bu, bir devrimin olabilmesinin önşartıdır. (Biz, «Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori» yazısında proletaryanın hegemonyasının objektif şartları ile karışmaması için buna devrimin **objektif şartı** dedik ve ne anlamda kullandığımızı da bir parantez açarak belirttik.)

Devrimci kriz kavramı Lenin'in belirttiği gibi sadece proletarya devrimleri veya XX. yüzyıldaki devrimler için değil tarihteki bütün devrimler için (örneğin Fransız devrimi için de) geçerlidir. Ve devrimci kriz, ülkenin iktisadî gelişme seviyesine birinci dereceden bağlı değildir. Ayrıca her devrimci kriz de bir devrime yol açmaz. Aynı zamanda sübjektif şartların olgunlaşmış olması gerekir. Kısaca özetlersek, dünyanın herhangi bir ülkesinde devrimin olabilmesi için:

1 — Ülkenin iktisadî gelişme seviyesinin yeterli olması gerekir. (Devrimin objektif şartlarının olgunlaşmış olması gerekir.)

2 — Proletaryanın bilinçlenme ve örgütlenme seviyesinin yeterli olması gerekir.

3 — Ayrıca bir de ülke çapında genel bir krizin olması gerekir.

Bilindiği gibi birinci şart emperyalist dönemde her ülkede mevcuttur. Bu nedenle bir ülkede işçi sınıfının iktidara gelip gelemiyeceğini tayin eden **ikinci** ve **üçüncü** faktörlerdir.

Bu iki unsurun var olduğu aşamaya **Devrim Aşaması** denir. H. Kıvılcımlı bu aşamaya Devrim Konağı demektedir. Kıvılcımlı: «... Sosyal gelişim iki konakta olur. 1 — Evrim aşaması 2 — Devrim aşaması. Sınıflı bir toplumda Evrim aşaması uzun sürer. Bir sosyal sınıf iktidarı; verili üretim ilişkileri çerçevesinde, uzlaşmazlıkları uzlaştırıp biriktirir. Biriktirim son haddine geldi mi, üretim ilişkilerinin çerçevesi çatlar. Oldukça kısa süren DEVRİM AŞAMASI başlar. Bu altüstlükler sırasında İKTİDAR; bir sosyal sınıf elinden başka bir sosyal sınıf eline geçer. Asıl SOSYAL DEVRİM politik devrimle tamamlanmış olur.» diyerek içinde bulunduğumuz aşamanın Evrim Konağı olduğunu söylemektedir. Gerçekten de proletaryanın öz örgütünün olmadığı, devrimci işçi ve köylü militan kadroların ortaya çıkmadığı bir evre, **evrim konağıdır.** İçinde bulunduğumuz dönemin ayırtedici özelliği budur. Proleter devrimcilerinin bu aşamadaki dili **Almancadır;** devrimci bir durum olsa bile Almanca hitabet değişmeyecektir. Ancak proletaryanın öz örgütü kurulup, kitleleri

bilinçlendirmede belli bir mesafe katedildikten sonra, herhangi bir devrimci kriz döneminde proleter devrimcilerin dili **Fransızca** olabilir. (Bilindiği gibi, marksist literatürde, Almanca ricat, örgütlenme ve bilinçlendirme, Fransızca ise taarruz anlamlarında kullanılır.)

Elbette her şeyin devamlı altüst olduğu bir dünyada bütün bu aşamaları mekanik bir şekilde sıralayamayız. Fakat kesin olarak şu söylenebilir; **herhalükârda, belli bir sübjektif devrimci birikim oluşmadan ne Fransızca konuşulabilir, ne de devrim konağında olunabilir!** (26)

Yeni oportünizmin bu eyyamcı sözcüsü, oportünist önerisini çağımızdaki bütün oportünistlerin başvurduğu klasik yola başvurarak, yani Lenin'den atıfta bulunarak kanıtlamaya çalışmaktadır. Lenin'in İki Taktik'teki (S. 20-21) «Rusya'nın ulaşmış olduğu iktisadî gelişme seviyesi ve geniş proletarya yığınlarının ulaşmış olduğu bilinç ve örgütlenme derecesi ... işçi sınıfının şu anda ve tam olarak kurtuluşunu imkânsız kılmaktadır.» sözleri ile «Proletaryanın devrimde öncülüğünün objektif ve sübjektif şartları tam olarak olgunlaşmamıştır.» anti-leninist tezini doğrulamaya çalışmaktadır. (Bkz. Ş. Alpay, PDA, 17. sayı, S. 373) Bilindiği gibi, Lenin «Rusya'nın iktisadî gelişme seviyesi devrim için yetersizdir» derken demokratik devrimi değil de sosyalist devrimi kastetmektedir. Tekelci kapitalist dönemde «Devrimin objektif şartları bütün dünyada mevcuttur» leninist ilkesindeki «objektif şartlar mevcuttur» sözcüğü, 1905 Rusya'sı gibi burjuva devrimini yapmamış ülkelerde sosyalist devrim için değil demokratik devrim için geçerlidir. Ve Lenin bu sözü, burjuva demokratik aşamada derhal bir işçi hükümeti kurulmasını öneren Parvus ve Trotsky'e karşı söylemektedir. Görüldüğü gibi, «Proleter Devrimci» Aydınlık'ın yazarı her çeşit oportünizmin başvurduğu **malûm** yöntemle yani mekân ve zaman mefhumlarını dikkate almıyarak yaptığı aktarmalarla zevahiri kurtarmaya çalışmaktadır.

Ne tuhaf ve de ne komik ki, bu rasgele, oportünizmin malûm yöntemi ile yapılan aktarmalar arasında, «Türkiye proletaryasının devrimde öncülüğünün objektif şartları olgunlaşması için üretici güçlerin gelişmesi gerekir.» diyen yazarın yazısında, kendi menşevik tezini **çürüten** Pekin Review'dan yapılan şu aktarma da yeralmaktadır: «**İşçi sınıfının iktidara gelip gelemiyeceğini tayin eden üretici güçlerin erişmiş olduğu düzey değildir.** Bunu tayin eden, objektif olarak, **devrimci bir durumun mevcut olup olmadığı** ve sübjektif olarak, geniş devrimci yığınları siyasî iktidara yönelen cesur bir mücadelede yöneten bilimsel sosyalizmle teçhiz edilmiş **devrimci bir partinin** mevcut olup olmadığıdır.» (Bkz. P.D.A. 17. sayı S. 381 siyahlar bize ait M.Ç.) Görüldüğü gibi yeni oportünizmin iddiasının aksine bizim de belirttiğimiz gibi, işçi sınıfının devrimde hegemonyasını tayin eden o ülkenin iktisadî gelişme seviyesi değildir. Çünkü hegemonyasının objektif şartları, emperyalist dönemde, bütün ülkelerde mevcuttur. **Tayin eden faktörler, işçi ve yoksul köylü kit-**

---

(26) Marksist çevrelerde Lenin'in «Devrimci durum» teorisi, bugün yarı-sömürge ülkelerde tartışma konusudur. Bazıları bunun halk savaşı vermek zorunda olan ülkeler için değil de kapitalist ülkeler için geçerli olduğunu iddia etmektedir. Örneğin, C.K.P. Genel Sekreteri Beşir Hacı Ali. Diyor ki B. H. Ali «Durumu doğru değerlendirememizin hemen akla gelen sebeplerinden biri de.... **devrimci bir durumun** gelişmesi konusunda yaptığımız değerlendirmelerin yüzeyde kalışıdır. Komünist Partisinin inandığı, Kasım 1954 te şartların bir ulusal kurtuluş savaşı vermemiz için elverişli bir olgunluğa erişmemiş olmasıydı. Çünkü Lenin'in koyduğu şartlar henüz gerçekleşmemişti. Ne var ki, Lenin'in koyduğu bu şartların kapitalist ülkelerle ilgili olduğunu ve askeri eylemlerle genel ayaklanmanın farkını unutuyorduk.» (Cezayir Kurtuluş Mücadelesinden alınacak Bazı Dersler, Gerilla savaşı ve Marksizm S. 320)

**lelerinin bilinçlenme ve örgütlenme dereceleri ile devrimci bir krizin mevcut olup olmamasıdır.**

İşte oportünizm bu şekilde kendi kendini çürüten aktarmalar ile anlam ve kavram karışıklıkları yaratarak kıvırtabileceğini zanneder. Sadece kendisi zanneder tabiî!

Aynı yazar bakın daha neler diyor: «Biz, her hangi bir yerde proletaryanın önderliğinin objektif şartı (şartları kastediliyor M.Ç.) olarak kapitalizmin ileri bir gelişme düzeyine ulaşmış olması, proletaryanın çoğunluğunu meydana getirmesi gibi şartlar ileri sürmedik. Leninizmin İlkeleri'nden ithamlarına dayanak bulmaya çalışanlar gerçekten pek gülünç duruma düşüyorlar.» (Ş. Alpay, PDA, 17 sayı, s. 379)

İlâhi Proleter Devrimci Aydınlık'ın yazarı, Kautsky bile mezardan çıksa dünyanın bu döneminde Türkiye gibi yarı-sömürge bir ülke için bunları söylemez. (Kautsky ve menşevikler bunu emperyalizmin I. bunalım devresinde sosyalist devrim ve sosyalizmin o ülkede başarıya ulaşmasına ilişkin söylüyorlardı.) Bunların aynını emperyalizmin III. genel bunalım devresinde, Türkiye gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülkede söylemek **politik intihar** demektir. En geri zekâlılar bile bu tezi bu şekli ile ileri sürmezler! Evet, sizler bunları söylemiyorsunuz. Sizler sadece ve sadece «Türkiye'nin ekonomik gelişme derecesi, Millî Demokratik Devrimde proletaryanın hegemonyası için yeterli değildir.», «Bu dönemde üretici güçlerin bugünkü seviyesinin elverişsizliğinden dolayı öncü küçük-burjuva radikalleridir.» diyorsunuz. **Kautsky'nin üretici güçler teorisinin aynını önermiyorsunuz. Sadece bu teoriyi yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülkenin somut pratiğine uyguluyorsunuz. Hepsi bu kadarcık!**

İşte bizim geçen yazımızda kastettiğimiz hortlatılan II. Enternasyonal oportünizmi budur, Menşevizm budur! (27)

Bu menşevizmi bu yazarın yazısının her bölümünde görmek mümkündür. Bir kaç eğlendirici örnek verelim. «Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori» yazısını eleştirerek bakın ne diyor: «Yazının bir yerinde çok kısaca, işçi sınıfının devrimde önderliğinin sübjektif şartlarının mevcut olmadığını, bu bakımdan işçi sınıfının bugün devrimin önderi (Fiilî olması gerekir. M.Ç.) olduğu savunmanın oportünizm olduğu belirtildikten sonra bütün yazı boyunca potansiyel öncülükten, objektif şartların **ne kadar olgun** olduğundan dem vurulmaktadır.» (Ş. Alpay, PDA, 17 sayı, s. 374, siyahlar bize ait.)

Görüldüğü gibi, «işçi sınıfının devrimde önderliğinin objektif şartları olgundur.» sözünden bu bay, Türkiye'de üretici güçlerin seviyesi çok yüksektir, Türkiye sanayiinde büyük çapta üretim eğemendir; işçilerin köylülükle ve özel mülkiyetle bağları büyük ölçüde kopmuştur. vs.»yi anlamaktadır. Menşevizm bu yazarın o kadar iliklerine işlemiştir ki, «İşçi sınıfının zayıf ve cılız olmasını ve de işçilerin köylülükle bağlarının mevcudiyeti meselesini (sanki bu eleştiriliyormuş da) ilk defa biz yazmadık, M. Belli işçi sınıfının durumunu bizim gösterdiğimizden çok daha kötü göstermiştir.» diyerek kendisine yöneltilen eleştirinin ne olduğunu bir türlü anlayamamaktadır. (28) **Bu menşevik kafa şunu hiç ama hiç anlamış değildir: Bir ülkede işçi sınıfının zayıf ve cılız**

---

(27) Menşevikler, yeni oportünizmin söylediğinin aksine tıpkı (Yeni oportünizmin önerdiği gibi) işçileri bilinçlendirme ve örgütlendirme mücadelesinin her dönemde yapılması gerektiğini söylemişlerdir. Yani, bu mücadeleyi, Menşevikler ertelememişlerdir. Onlar sadece Rusya'da 1900-17 yılları arasında Rus proletaryasının **iktidar** mücadelesini yapamayacağını söylemişlerdir. (Yeni oportünizmde Türkiye'de bu dönem için bunu önermektedir.)

(28) Bkz. Proleter Devrimci Aydınlık Sayı 17, S. 376-377

olması, işçilerin büyük çoğunluğunun köylülükle bağları olması ayrı şeydir, işçi sınıfının devrimde hegemonyasının objektif şartlarının mevcut olması ayrı şeydir!

Gelelim işin en komik kısmına. «Proleter Devrimci» Aydınlık'ın bu yazarı diyor ki; «objektif şartların subjektif şartlardan önce geldiği doğrudur. Bu açıdan, bilinçlenmeyi ve örgütlenmeyi geciktiren objektif şartların geçmişi izahta önem taşıdığı ama bugün artık öncülüğün objektif şartlarının mevcut olduğu ileri sürülebilir.» (Ş. Alpay, PDA, sayı 17, s. 373, Siyahlar bize aittir. M.Ç.) Oysa aynı yazar Aydınlık'ın 12. sayısında bakın ne diyor. «Proletaryanın öncülüğü, kişilerin subjektif niyet ve isteklerine bağlı olan bir şey değildir. Kendi niyet ve isteklerini somut şartların, gerçeklerin yerine koyan kişi idealisttir, devrimci değildir. Devrimci somut şartların somut tahlilinden hareket eder... Türkiye'de proletarya bu gün devrime öncülük edebilecek objektif ve subjektif şartlara tam olarak sahip değildir. Devrimde öncülük kazanabilmesi için proletaryanın sahip olması gereken objektif şartları şunlardır: Önce proletarya bir sınıf olarak, yani işgücünden başka satacak hiç bir şeyi olmayan bir proleterler kitlesi olarak mevcut olmalıdır. Esas olarak büyük çapta kapitalist üretimin yapıldığı sanayi alanında toplanmasıdır. Ancak böylelikle örgütlenmek ve disiplin altına girmek için zorunlu olan şartları kazanabilecektir. Köylülükle özel mülkiyetle bütün bağları tam olarak kopmalıdır. Oysa Türkiye proletaryası, bu gün, çoğunlukla yarı-proleter niteliktedir» (Türkiye'nin Düzeni Üzerine, Aydınlık 12 Sayı, S. 464).

Bizim «Türkiye'de proletaryanın devrimde hegemonyasının objektif şartları olgundur» sözümüzdeki «Objektif şartların olgunluğunu, üretici güçlerin gelişme seviyesinin çok yüksek olması» şeklinde anlayan bu menşevik yazar, Aydınlık'ın 12. sayısındaki önerilerinden **vazgeçerek** «bu durum geçmişe ait olabilir» diyerek, «öncülüğün objektif şartlarının» şimdi ileri sürülebileceğini söylemektedir. Yani bu konuda, bu menşevik bayımıza göre **uzlaşılabilir!** Bu menşevik yazara göre Türkiye 4-5 ay içinde harikalar yaratmıştır; Amerikan emperyalizmi+işbirlikçi burjuva+Feodal mütegallibe iktidarının yönetimindeki Türkiye bu çok kısa süre içinde dünyada görülmemiş dev bir adım atmıştır; Büyük ölçüde, küçük çapta üretim yerini büyük çapta üretime bırakmıştır ve işçi sınıfının köylülükle bağları geniş ölçüde kopmuştur ve artık şimdi proletarya devrimde öncülük edebilecek objektif şartlara sahip olmuştur (!)

İşte budur oportünizmin birbiri ile çelişen tezler arasından **yılan** gibi kıvrılarak sağdan en sola süratle kayması! «Türkiye'nin iktisadî gelişme seviyesi sosyalist devrim için olgundur.» diyen **Emek** oportünizmi bile Türkiye'yi bu şekilde değerlendirmiyor. Bu değerlendirme **Emek** oportünizminin abartmalı ve yanlış değerlendirmesinin bile çok ötesinde abartılmış yanlış bir değerlendirmedir. (Aslında beş ay içinde olan bu değişikliğin temelinde **Emek** oportünizminin «üretim ilişkileri» üzerine büyük uzmanı (!) K. Boratav'ın son 5 ay içinde yeni oportünizmin ideoloğu durumuna gelmesi yatmaktadır!)

**Biz, Türkiye proletaryası, kapitalist ülkelerin işçi sınıflarına nazaran zayıf ve cılızdır, işçi sınıfımızın köylülükle bağları mevcuttur, diyoruz. Ve işçi sınıfının gücünü olduğundan daha fazla göstermeye çalışan bütün oportünist görüşlere de karşıyız!**

1 — **Kavram karışıklığı yaratan**

2 — **Lenin'i tahrif etmeye kalkan**

3 — **Birbirini çürüten tezler ortaya atarak ve tahrif montajları yaparak durumu kurtarmaya çalışan**

4 — **Birbiri ile taban tabana zıd olan her iki görüş içinde eklektik bir anlayışla «mümkündür» diyen** bu bayımızın ve bunun gibilerinin tabiatı hakkında bakın Lenin ne diyor: «Bir oportünist, tabiatı gereği, her zaman açık ve kararlı bir tutum takınmaktan kaçınacaktır, her zaman ortayolu arıyacaktır, bir birini hariç tutan iki karşılıklı görüş noktası arasında her zaman bir yılan gibi kıvranacak ve her iki görüşle de birlik olmaya çalışacak, küçük değişikliklerle, şüphelerle, masum ve saygılı tavsiyelerle olan görüş farklarını azaltacaktır.» (Bir Adım İleri, İki Adım Geri, S. 241-42)

## SOSYALİST SİYASÎ BİLİNÇ VE PROLETER DEVRİMCİ SİYASÎ MÜCADELE

İşçi kitlelerini bilinçlendirmek ve örgütlemek proleter devrimcilerin en önemli görevlerindendir. **Hangi evrede olursak olalım**, kendi kendine en fazla sendikal bilince sahip olabilecek olan işçi sınıfının bu kendiliğinden bilincini **sosyalist siyasi bilinç** seviyesine yükseltmek ana görevimizdir. İşçi sınıfına **sosyalist** siyasî bilinç götürmek için proleter devrimcilerinin eylem alanı sadece işçi sınıfı değil, bütün millici sınıfların alanıdır. İşçi sınıfının ekonomik mücadeleleri içine girerek, bu ekonomik hak ve istem mücadelesinin çerçevesi etrafında işçi kitlelerini örgütleyerek ve bu ekonomik mücadeleleri siyasî parolalarla cihazlandırmaya çalışarak, bütün millici sınıflara hitap eden geniş bir siyasî gerçekleri açıklama kampanyasına girişerek işçi sınıfımızın bu günkü kendiliğinden bilincini, sosyalist siyasî bilinç seviyesine yükseltmeliyiz. İşçi sınıfına bu aşamadaki dost ve düşmanlarını göstererek, kendisinin tam kurtuluşunun sosyalist devrimle mümkün olacağını ancak sosyalist devrime giden yolun Millî Demokrasi olduğunu belirterek sosyalist siyasî bilinç götüreceğiz. (29) Budur işçi sınıfına sosyalist siyasî bilinç götürmek!

Kimileri bu aşamada, işçi sınıfına sosyalist siyasî bilinç öteki millî sınıflara da millî bilinç (azamî sınıf bilinci) götürülmesini öngören **leninist ilkeye,** sosyalist siyasî bilinç götürmeyi «Sosyalist Türkiye» diye **bağırmak** zannettikleri için karşı çıkmaktadırlar. Bakın yeni oportünizmin iki sözcüsü bu konuda ne diyor: «... İşçi sınıfına sosyalist bilinç götürürken, diğer Millî sınıflara millî bilinç götürmek gerekir... **kategorik anlayışı** bizi, işçi sınıfı bağımsızlık için mücadele etmez, Fabrikalarda sosyalist Türkiye, öğrenciler arasında Bağımsız Türkiye diye bağıralım gibi **Aren oportünizminden** kalan fikirlere götürmektedir. Anti emperyalist mücadele en çok işçi sınıfının davasıdır. Anti-emperyalist hareketlerin gelişmesi, Millî şiarların ortaya atılması en çok işçi sınıfının bilinçlenmesine yarar. Bu bakımdan işçi sınıfına ayrı bilinç, diğer millici sınıflara ayrı bilinç götürülmez» (Gün Zileli, Oral Çalışlar «Millî cephe temel politikamızdır.» Türk Solu sayı, 119, s. 12)

**Ne yazık ki beyler, biz işçi sınıfına (yoksul köylüler de dahil) ayrı bilinç yani sosyalist siyasî bilinç, öteki millî sınıflara** (sosyalist siyasî bilinç değil) **ayrı bilinç götüreceğiz!** Bilimsel sosyalizm hangi aşamada olursak olalım işçi sınıfına **kademeli bilinç** değil, sosyalist siyasî bilinç götürmemizi emrediyor.

(29) Lenin, 1905 de sadece şehir proletaryasını değil kır proletaryasına ve yoksul köylülere bile sosyalist devrimin zorunluluğunun anlatılmasını önermektedir. «...RSDİP, Proletaryanın sınıf partisi, köy proletaryasının bağımsız sınıf olarak örgütlenmesi yolunda, yorulmadan çaba gösterir, bir an bile unutmadan ki, tarım proletaryasına, onun çıkarları ile köy burjuvazisinin çıkarları arasında **çelişki** bulunduğunu açıklamak, ve ancak köylülerin ve şehirlerin proletaryasının burjuva toplumunun bütününe karşı ortak mücadelesinin yoksul köylülerin bütün kitlesi, yoksulluktan ve sömürüden gerçekten kurtarabilecek biricik devrim olan **Sosyalist Devrimin** Zaferini sağlayabileceğini anlamak onun görevidir» (İşçi Köylü İttifakı S. 13, Siyahlar bize ait M.Ç.)

Bu nedenle biz sosyalistler işçi sınıfına asıl hedefin ne olduğunu ve bu hedefe gitmede Millî Demokratik Devrimin zorunlu bir durak olduğunu söyleyerek, bizim partimizin sosyalist bir parti olması gerektiğini belirterek sosyalist siyasî bilinç götürüyoruz. Bu aşama da millî burjuvazi ve küçük-burjuvazi (özellikle asker-sivil aydın zümre) ile proletarya arasında hiç bir fark görmeyerek her ikisine de aynı bilinci götürmeyi savunan sizler ise, hem işçi sınıfına hem de millî ve küçük-burjuvaziye «Bizim Partimiz Millî Cephe» diyerek aynı örgütü hedef göstermektesiniz! (30)

İşte aramızdaki küçücük ayrılık, yani gerçek sosyalist ile küçük-burjuva oportünisti arasındaki **küçücük** (!) **fark da**, burada düğümlenmektedir. İşte millî demokratik hareket aşamasının anlamı budur; devrimci proletaryayı küçük-burjuva radikallerinin yedek gücü haline getirmek isteyen menşevizm işte budur! Hemen görüleceği gibi, bu sağ oportünist anlayış işçi sınıfına sosyalist siyasî bilinç götürmeyi «Sosyalist Türkiye» diye bağırmak şeklinde anlamaktadır. Bu aşamada «Sosyalist Türkiye» şiarı atmak işçi sınıfına sosyalist siyasî bilinç götürmek demek değildir. Tam tersine, işçi sınıfının dostunu ve düşmanını karıştırmak, hedef saptırmaktır. Kısacası, yanlış bilinç götürmektir. Açıktır ki, Yeni oportünizmin bilinç götürme anlayışı ile eski oportünizmin bilinç götürme anlayışı arasında **temelde** hiç bir fark yoktur. **Her iki oportünist fraksiyon da, «Sosyalist Türkiye »şiarı atılınca sosyalist bilinç, «Bağımsız Türkiye» diye bağırılınca da Millî Bilinç (??!) götürüleceğini zannetmektedir!**

İşçi sınıfının iktisadî ve demokratik hak ve taleplerini hedef alan mücadelesi elbette **proleter devrimci bir siyasî mücadele** değildir. (31) Proleter devrimci siyasî mücadele olması için mücadelenin tek tek patronlara karşı mücadele olmaktan çıkması gerekir. (Bu ise sosyalist bir partinin sevk ve idaresinde, sosyalist siyasî bilince sahip işçi militan kadroların yönlendirdiği işçi kitlelerinin mücadelesi ile mümkün olur.) İşçi sınıfının proleter devrimci siyasî mücadelesi, hangi aşama da olunursa olunsun **sosyalizm** içindir. Ancak bu mücadele Millî Demokratik Devrim aşamasında anti-emperyalist ve anti-feodal niteliktedir.

İşçi sınıfının iktisadî hak ve talepleri mücadelesi demokratik bir mücadele olduğu için objektif değer ve kapsamı bakımından anti-emperyalist ve anti-feodal bir niteliktedir. Fakat **özde anti-emperyalist ve anti-feodal olan bu mücadele işbirlikçi veya millî burjuvaziye karşı olsun tek tek patronlara karşı sendikal bilinçle sürdürüldüğü için, Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçilerine karşı kendi iktidarını kurmak amacını güden sosyalist siyasî bilince sahip işçilerin proleter devrimci siyasî mücadelesi değildir.** Özetlersek, işçi sınıfının bu günkü iktisadî ve demokratik mücadelesi, özdeki anti-emperyalist ve anti-feodal niteliğine ve de zaman zaman fabrika işgallerine, Amerikan emperyalizmi+işbirlikçi burjuvazi+feodal mütegallibe iktidarının toplum polisi ile fiilî çatışmalara yani siyasî niteliğe dönüşmesine rağmen proteler devrimci siyasî bir mücadele değildir. İşçi sınıfının proleter devrimci siyasî mücadelesi işçi

---

(30) Hem Millî Cephenin ilk adımı olan işçi sınıfının özörgütü bu dönemde kurulamaz, diyeceksiniz, hem de bu aşamada birinci meselemiz Millî Cepheyi kurmaktır diyeceksiniz. Olmaz öyle şey, proletaryanın özörgütünü kurmadan Millî Cephe kurulmaz.!

(31) Sosyalist siyasî bilince sahip işçi sınıfının mücadelesine sadece siyasî mücadele demek, açık bir [illegible] değildir. Çünkü sosyalist siyasî bilince sahip olmayan işçilerin fabrika işgallerinin de niteliği iktisadî değil **siyasîdir.** Lenin sosyalist siyasî bilince sahip işçilerin mücadelesine **sosyal demokrat** siyasî mücadele demektedir. Biz, **proleter devrimci** siyasî mücadele kavramını bu anlamda kullanmaktayız.

sınıfının öncü müfrezesi ile yürütülür. **Sosyalist siyasî bilince sahip işçilerin mücadelesinin nihai hedefi işçi sınıfı iktidarıdır.**

Bu amacın zorunlu bir durağı olan Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye için mücadele ediyor olmaları, sosyalist siyasî bilincine sahip işçilerin nihai hedeflerini unutmaları veya bir tarafa bırakmaları demek değildir. Genel olarak bütün sosyalistler ve özel olarak da onlar, Lenin'in deyişiyle, **«Demokratik devrimi gözde büyütüp, gönüllerde yüceltmeden» hem demokratik devrim için hem de sosyalist devrim için mücadele ederler!**

Biz, «Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori» yazısında işçi sınıfının son altı yedi ay içindeki en önemli hareketlerinden örnekler vererek (Dokuz aylık Ereğli grevini, Demir döküm ve Singer işgallerini seçmemizin nedeni, işbirlikçi veya Amerikalı patronlara karşı olmalarından dolayı değildir. İşçi hareketleri içinde kapsam ve kamu oyuna yansıması bakımından en önemlileri olmalarından dolayıdır. Bütün işçi hareketlerini yazımızda gazete haberleri gibi sıralayacak değildik herhalde) Amerikan emperyalizmine «tavır alışlar» olduğunu söyliyerek, aylardan beri süregelen işçi hareketlerini, işçi sınıfımızın sınırlı da olsa kendi kendine sınıftan, kendisi için sınıf durumuna kayma **belirtileri** olduğunu söyleyerek, işçi sınıfının bu hareketleri üzerinde, o bölgelerdeki işçi sosyalistlerin rollerinin küçümsenemeyeceğini yazmıştık. (Bkz. Aydınlık Sosyalist Dergi 15. Sayı S. 205) Bizim bu sözlerimizi «Proleter Devrimci» Aydınlık'ın yazarı, İngilizlerin satır arası okuma, dedikleri, tahrifat aktarmaları ile ana tezden bir cümleyi soyutlayarak, canının istediği şekilde yorumlamış! İşin en **eğlendirici** yanı, bu bayımızın, işçi sınıfının bugünkü mücadelesinin niteliğini o yazıda açık açık yazmamıza rağmen, işçi sınıfının bugünkü mücadelesini proleter devrimci siyasî bir mücadele olduğunu söylediğimizi iddia etmesidir!

Biz, o yazıda, işçi sınıfının bugünkü ekonomik mücadelesinin zaman zaman fabrika işgalleri ile **siyasî niteliğe** dönüştüğünü belirterek, bu hareketlerin özünde Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleler olduğunu yazmıştık. Ayrıca, gerek altmış yıllık Türkiye sosyalist hareketinin birikiminin gerekse de dağınıklığına rağmen proleter devrimci hareketimizin etkisinin sonucu, işçiler arasında sosyalist siyasî bilince sahip arkadaşların var olduğunu ve bu arkadaşların işçi sınıfının iktisadî ve demokratik mücadelelerinde «Kahrolsun Amerika», «Bağımsız Türkiye» vs. gibi siyasî şiarların ortaya atılmasında etkin olduklarını belirtmiştik. Gerçekten de işçilerin bu ekonomik hak ve talepleri mücadelesinde bazı siyasî şiarlar, kimilerinin zannettiği gibi **«rasgele»** veya **«yanlışlıkla»** ortaya atılmış değildir. Örneğin, Metal-İş'in bütün uyutma çabalarına rağmen, dokuz ay süren Ereğli grevinde «Kahrolsun Amerika», «Bağımsız Türkiye» gibi siyasî şiarlar ortaya atılmışsa, bu, Ereğli'deki sosyalist siyasî bilince sahip işçi arkadaşların tutarlı ve yürekli çalışmalarının sonucunda atılmıştır. (32) **Bu arkadaşların bilinç seviyesi, Ankara ve İstanbulda yayın organları etrafında ahkâm kesmeye çalışan oportünist bozgunculardan çok daha yüksektir.** Bu, yeni oportünizmin iddiasının aksine, proleter devrimci çizginin **sadece** gençlik hareketleri tarafından temsil edilmediğinin en somut örneğidir. Yeni oportünizm bu gerçeğe sırtını dönerek, **beyaz** ve **siyah** renkler arasında çeşitli tonların olduğunu unutarak, sosyalist hareketin sadece devrimci gençlik tarafından temsil edildiğini söyleyerek; bu dö-

---

(32) Bu arkadaşların bir kısmı, bu 9 aylık grevdeki çalışmalarından dolayı kışkırtıcı diye işten atılmışlardır. «Siz hiç sosyalist bilince sahip işçi gördünüz mü?» diyen aydın bayımıza Ereğli'ye bir uğrayıvermesini salık veririz!

nemde küçük-burjuvazinin «Öncü» olduğu sonucuna varmaktadır. Elbette bugün, işçi sınıfımızın geniş kitleleri sendikal bilince bile tam anlamıyla sahip değillerdir. Ama hemen hatırlatalım ki, bilimsel sosyalist anlayış, siyah ile beyaz arasında çeşitli **gri tonların** var olduğunu söyler. O nedenle «dönüşme belirtileri», «kendi kendine sınıftan, kendisi için sınıf durumuna kaymaktadır» sözlerinin ne anlama geldiği sosyalistler için hiçbir mügalataya yer bırakmayacak kadar açıktır! (Tabii sosyalistler için!)

«Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori» yazısında, işçi sınıfımızın geniş kitlelerinin kendi kendine sınıf olduğunu belirttikten sonra, bu aşamada, «Proleter devrimcilerin yönettiği işçi hareketleri ve yoksul köylülerin toprak işgalleri bir tarafa bırakılırsa hangi sınıf ve zümre işçi sınıfımız gibi açık olarak emperyalizme ve müttefiklerine kesin tavır alıyor ve eylem ortaya koyuyor?» sözümüzden hareket eden bu yazarımız, işçi sınıfının proleter devrimci siyasî mücadelesiyle iktisadî mücadelesini birbirine karıştırdığımızı (!) ileri sürmek akıllılığını göstermektedir! Oysa işçi sınıfının, bugünkü bilinç seviyesini o yazının başında belirttiğimiz için, burada kastedilenin işçi sınıfının proleter devrimci siyasî mücadelesi olmadığı açıktır. Objektif değer ve kapsamı bakımından anti-emperyalist ve anti-feodal olan işçilerin iktisadî ve demokratik mücadelelerinin, zaman zaman fabrika işgallerine ve işbirlikçi iktidarın toplum polisi ile çatışmalara dönüşmesi Amerikan emperyalizmine ve onun iktidarına karşı bir tavır alış değil midir? Yoksul köylü ve Devrimci Gençliğin dışında bu şekilde işbirlikçi iktidarın faşist kuvvetleri ile çatışmaya varacak eylemler ortaya koyan başka hangi sınıf veya zümre vardır?

Bu soru, o yazımızda «bugün yurt çapında esas mücadele işbirlikçilerle-kemalistler arasında olmaktadır. Proleter devrimcileri yeni yeni, o da gençlik hareketlerine dayanarak siyasî platformda yer almaktadır» diyerek bu aşamada küçük-burjuva radikallerinin öncü olduğunu söyleyen bu oportünist yazara yöneltilmişti. Bu eyyamcı bayımız da, bu soruya cevap vereceği yerde **ikinci** dereceden sorunlar üzerinde polemik yaparak, **kıvırtmayı** tercih etmiştir!

O yazımızda özellikle belirttiğimiz meseleyi burada da belirtelim. Yurt çapında esas mücadele kemalistler ile işbirlikçiler arasında değil, proleter devrimcilerle Amerikan emperyalizmi arasında olmaktadır. (İkinci Millî Kurtuluş Savaşımızda, işbirlikçileri tek karşı-devrimci alternatif olarak gösterip, Amerikan emperyalizmini **soyutlamak** yanlıştır. Ama CHP'yi «Sağ kemalist» ilân eden bu yazar burada emperyalizmi **kasıtlı olarak soyutlamaktadır!**) Emperyalizmin ilk boy hedefi «kemalist kadroların çoğunun peşinden gittiği» Ecevit ve CHP değil, proleter devrimcilerdir. İkinci Millî Kurtuluş savaşımızın bu evresinde hapislerde yatanlar, şehid düşenler, «sağlı-sollu» kemalistler değil, **Proleter Devrimcileridir.** Ama bu bay kendine göre haklıdır; Çünkü bunlara göre, hapislere tıkılanlar, şehit edilenler proleter devrimcileri değillerdir ki, onlar «anarşist», «maceraperest», «bir avuç sol hayta»dır. «Hakikî» proleter devrimciler ne şehit olur, ne de hapishanelere düşer, onlar cici «Mao»-ist fraksiyon olarak bu kitleyi bilinçlendirme aşamasının «devrimci» yolunun dergicilik olduğunu bilirler ve bu yolla işçi ve köylü kitlelerini uyandırmaya çalışırlar! Öyle ya, bu beylere göre, bu dönemde, ne proletaryanın öncülüğünün ne de örgütünü kurmanın objektif şartları vardır. Bu evre sadece dergicilik ve proletaryaya «millî bilinç» götürme dönemidir! Ne garip, ne komik

ve ne acıklıdır ki, bizim objektif kapsamı bakımından işçi sınıfının bugünkü mücadelesinin özünde anti-emperyalist ve anti-feodal niteliğe sahip olduğunu söylememizi **menşevizm** olarak nitelendirmeye kalkan bu oportünist yazarın bakın kendisi neler diyor; «**Bugün Türkiye işçi sınıfının mücadelesi anti-emperyalist ve anti-feodal mücadeledir.**» (Şahin Alpay, Aydınlık 12. Sayı S. 409) Onbeşinci sayıya kadar Aydınlık Sosyalist Derginin «Aydınlık'ta Dünya ve Türkiye» başlıklı yazılarının kendilerinin politik çizgisini tayin ettiğini söyleyen yeni oportünizmin bakın daha neler diyor; «Singer işçilerinin Hončho Kommer'in arabasının ODTÜ'lü öğrenciler tarafından yakılmasının hemen ardından **anti-Amerikan** nitelikte bir eyleme girmeleri, ikinci Millî Kurtuluş Savaşımıza güç katmıştır. Türkiye işçi sınıfı artık ekonomik mücadeleden **siyasî mücadeleye** kaymaya başlamıştır.» (33) (Okuyucu dikkat; biz sadece **yönelme belirtileri** demiştik, M.Ç.)

İşte eleştirmek için, tahrifat yaparak eleştirmeye kalkmanın sonu. Pandora Kutusunu açmanın sonu! Bu bayımızın dün **ak** dediğine, bugün **kara** demesi bizim için son derece doğaldır. Bu nedenle, biz, kendisini kitlelerin önünde öz eleştiri yapmaya davet **etmiyoruz. Özeleştiri, mekanizması sadece hata yapan proleter devrimcilerine aittir!**

**İlke istikrarı, entelektüel ahlâk** ve kendi içinde görüşlerinde **ilke birliğine sahip olmayan** bu «ilkeli birlik» şebekesinin görüşleri, bütün birbirleri ile çelişen tezleri, temelde şu tek kelime ile özetlenebilir: KORKAKLIK! Bunların ideolojisi korkaklığın ve pasifizmin ideolojisidir. Bütün birbiriyle çelişen teorik zırvaların altında yatan bu gerçeği bakın yeni oportünizmin bir sözcüsü çok güzel özetlemektedir; «Gençler, güçbirliği bozguncularına olduğu gibi, gençliğin eylemine **anarşizmi** ve **terörcülüğü** sokmak isteyenlerle de mücadele ediyorlar. Gençlik eyleminin; **27 Mayıs anayasasının meşruiyet sınırları dışına taşırmak isteyen küçük burjuva anarşistleri karşısında,** gençler **uyanık devrimciler** (!!??) olarak hareket ediyorlar. Polisten gelen bombalı tertiplere, suikast tekliflerine yüz vermiyorlar.» (Doğu Perinçek; Aydınlık 7. Sayı, S. 21, Siyahlar bize ait M.Ç.)

Bu, Behice Boran'ın **icazetli** sosyalizminin bir değişik ifade tarzıdır. Bu anlayışa göre, 27 Mayıs Anayasasının meşruiyet sınırları dışındaki hareketler 1 — ya terörist, anarşist hareketlerdir, 2 — Ya da polis provakasyonlarıdır. Ankara'da Tuslog'u ve Amerikan Haberler Merkezini, İstanbul'da Pan Amerikan'ı basıp, tahrip edenler acaba anarşistler miydi, yoksa ajanlar mıydı?

**Ne dersiniz, meşruiyet sınırları içinde sosyalistçilik oynamaya kalkan küçük-burjuva entelektüel bozuntuları?**

---

(33) Aydınlıkta Dünya ve Türkiye, Aydınlık Sosyalist Dergi 4. Sayı, S. 262, siyahlar bize aittir.

## mustafa harman

# emperyalizmin uydusu türk-iş

Türkiye'nin en büyük işçi kuruluşu olan, Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (TÜRK - İŞ) 8 inci Genel Kurulu, 11 Mayıs - 16 Mayıs tarihleri arasın, 6 gün süre ile Erzurum'da yapılmış ve bitmiştir.

**Bir milyona çok yakın sayıda** Türkiye'li işçiyi temsil ettiğini ileri süren, ancak gerçek (ödenti veren) üye sayısı 427 836 olan (1) TÜRK-İŞ'in 8 inci Genel Kurulu, utanç verici bir bilinçsizlik içinde, işçi sınıfının uyanışını sağlayacak bir tek karar alınmadan geçti. Erzurum'daki Genel Kurul, TÜRK - İŞ'in, AP iktidarının ve Amerikan emperyalizmin tam bir müttefiki olduğunu açık seçik ortaya koydu.

Gerçi TÜRK - İŞ'in tutucu, gerici bir kuruluş olduğu, üye örgüt yöneticilerini düzenli bir biçimde Amerika'ya göndererek, kendi hazırladığı seminerlerden geçirerek, **eğittiği**, onları sınıf bilincinden uzak tutmaya çalıştığı bilinen bir gerçekti. Aydınlık'ın, 1970 Mart ayında çıkan 17. sayısında **Devrimci Sendikacılık ve DİSK'in Bugünkü Durumu** başlıklı yazımızda, bu konu üzerinde durmuş, TÜRK - İŞ'in Amerikan emperyalizminin, Türk işçi sınıfı içine sızmış bir uzantısı olduğunu söylemiştik. Ama, TÜRK - İŞ'in hiç bir Genel Kurulunda, gerçekler bukadar su yüzüne çıkmamış, bu örgütün, iktidarın ve Amerikan emperyalizminin bir uydusu olduğu, hiç bir zaman, bu kadar belirgin biçimde görülmemiştir.

(1) Türk-İş Çalışma Raporu, Sayfa 596

Bu, TÜRK - İŞ'in onbinlerce lira sarfederek bastırdığı 640 sayfalık Çalışma Raporundan, Başbakan Süleyman Demirel'in Muhalefet Lideri İsmet İnönü'nün, Genel Kurula gönderdiği — ve alkışlarla karşılanan mesajlarından —, TÜRK - İŞ Genel Beşkanı Seyfi Demirsoy'un açış konuşmasından, gene Demirsoy'un **«genel grev»** konusundaki sözlerinden, Genel Kurulda söz alan delegelerin beyanlarından, **Camilerde karar alınıp, gençlik kurşunlanıyor.»** diyen bir namuslu delegenin yuhalanmasından, 750 bin lira malî portesi olan kongrede hiçbir olumlu karar alınamayışından, en sonunda da, TÜRK - İŞ'e bir **şükran** ziyareti yapan Başbakan Süleyman Demirel'e, Demirsoy'un **«Siz bizi en iyi anlayan politikacılardan birisiniz.»** övgüsünden kolaylıkla anlaşılmaktadır.

Biz, TÜRK - İŞ'in, iktidarın ve Amerikan emperyalizminin dümen suyunda bir ihanet örgütü olduğunu, belgelerle bir kez daha ortaya koymadan önce, ilke olarak benimsememiz gereken bir gerçeği, şuracıkta söyleyelim :

**«Emperyalizmin Uydusu TÜRK - İŞ, Proleter Sosyalistlerin Boy Hedefidir.»**

## ÇALIŞMA RAPORU DEĞİL, İHANET BELGESİ

TÜRK - İŞ'in 8 inci Genel Kuruluna sunulan, 640 sayfalık dev «Çalışma Raporu»nda, ilk bakışta dünya ve ülke sorunlarına değinilmiş, «bozuk düzen»den söz edilmiş, ilerici bir tavır takınılmış gibi görünüyordu.

Aslında, «idare-i maslahat» zihniyeti bu rapora hâkim olmuş, ilerici gibi görünen bir takım sloganlar kullanılırken, tüm devrimci, ilerici, işçi - köylü ve gençlik olaylarına cephe alınmış, Amerikan emperyalizmi ustalıkla savunulmuştu.

Sınıf kavramı, bu Çalışma Raporunda red ediliyor, **«Dünya tarihinin, bir sınıf mücadeleleri tarihi olduğu»** bilmezlikten gelinerek, bir yandan da, devrimcilerin istek ve görüşleri saptırılarak, şöyle deniliyordu :

**«Aşırı sol uç; toplum bir sınıf çatışması döneminden geçmedikçe, yeni Anayasa'mızın getirdiği siyasal ve sosyal düzen temelinden çökertilip, yenisi kurulmadıkça, işçi haklarının korunamayacağı inancındadır. Bunlar, böyle bir kanaatten kurtulamayacak kadar dogmatik olduklarından, devlet teşebbüsü yanında, özel teşebbüsü de tanıyan, sınıf çatışması yerine, sınıf kaynaştırmasını geliştiren siyasal ve sosyal devleti demokratik bir oluş içinde hızlandıran her tedbiri, her reformu, önlerine çıkmış bir engel olarak görmekte ve yıkmaya çalışmaktadırlar.»**

«Siyasal ve sosyal devleti demokratik bir oluş içinde hızlandıran tedbirlerden, reformlardan» yana olduğu anlaşılan TÜRK - İŞ yöneticilerinin en yetkilisi, Genel Başkan Seyfi Demirsoy, CHP Genel Sekreteri Bülent Ecevit'in kongreye getirdiği ve 96 delegenin bir önerge ile benimsediği **«genel grev»** önerisini uyutuyor, Genel Kurulun bu konuda karar almasını engelliyordu.

Gene Çalışma Raporunda, «İdeoloji Savaşı ve Sovyet Rusya'nın Çekoslovakya'yı İşgali» başlığı altında, olaylar sırasında Seyfi Demirsoy'un verdiği demeç aynen yayınlanıyor, **«üyesi olmakla şeref duydukları»** Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ne yaptığı başvuru uzun uzun yer alıyordu .

Çekoslovakya olayları ile ilgili olarak yapılan yorumda, **«Sovyetler Birliği emperyalizmi»** lânetleniyor, «Kızıl emperyalizmin yurdumuzdaki işbirlikçileri»ne çatılıyor, **«insan hak ve özgürlükleri»**nden söz ediliyordu.

Buna karşılık, Çalışma Raporunda«**Vietnam**» saldırısına da yer verilmişti. Ama, sadece şu cümle ile :

**«Vietnam'da bazı Amerikan askerlerinin giriştiği katliam hareketi, Amerikan kamu oyunda şiddetli tepkilere yol açmıştır.»**

Ödenti veren 427 836 üyesi olan, «en büyük işçi kuruluşu TÜRK - İŞ, 640 sayfalık raporunda, Vietnam savaşından, bu bir cümle ile söz etmeyi yerinde ve yeterli görmüştü.

## İKTİDARIN TELAŞI VE ORTANIN SOLU

Erzurum Kongersi öncesinde, Ortanın Solu cephesinde hummalı bir çalışma, iktidar kanadında ise, gözle görülür bir telaş vardı. Bugüne kadar TÜRK - İŞ Genel Kurullarında, AP'li sendikacılar daima çoğunlukta olmuşlar, CHP'liler ise, ancak pazarlıklar yaparak, yönetim kurullarına girebilmişler, azınlıkta da olsalar seslerini duyurabilmişlerdi.

Bu kez ise, AP'li bilinen sendikalardan, CHP'li delegelerin de Genel Kurula katılma olanağı elde ettikleri ve 227 delegeden, 129'unun CHP'li olduğu söyleniyordu. Bu hesap, AP'li milletvekili sendikacılardan Enver Turgut (TES - İŞ Genel Başkanı), Hasan Türkay (ÇİMSE - İŞ Genel Başkanı), Şevket Yılmaz (TEKSİF Genel Başkanı) gibi kişiler tarafından iktidara iletilmişti.

AP Hükümeti'nin iki bakanını birden TÜRK - İŞ Genel Kurulu'na göndermesi bu telaşın bir sonucu idi. Gelin görün ki, gerçekten de (227'de 129 gibi bir çoğunluğu elde etmeseler bile) Genel Kurul'da, hatırı sayılır bir kuvvet olan CHP'liler, sonuca etki edecek hiçbir çaba gösterememişler, eski kadronun olduğu gibi işbaşına geçmesine seyirci kalmışlardı.

Gerçek şudur ki, anti-demokratik tüzükler yüzünden, tabanda var olan bir uyanmanın tavanı etkilemesi, Türk sendikacılığında olanaksız denecek kadar güçtür. İşçilerin çoğu, sendikaları ile, sendikacılıkla uğraşmayı hem bezginlik, isteksizlik yüzünden hem de işten atılma korkusu ile benimsememektedirler. (TÜRK - İŞ'e bağlı bir sendikanın, İzmir'li bir işverene yazı yazarak, uyanık bir işçiyi işten attırmak istemesi Ege'de, sendika çevrelerinde günün konusu olmuş, belge DİSK'e bağlı bir örgüt tarafından ele geçirilmiştir.)

Şu ya da bu biçimle, alt kademe yöneticilerine, Genel Kurul delegeliklerine seçilen kişiler de, sandalye korkusu ile gerçek eğilimleri yönünde hareket edememektedirler.

İşte TÜRK - İŞ 8 inci Genel Kurulunda, bu durum bir kez daha ortaya çıkmıştır.

TÜRK - İŞ «İcra Kurulu» 5 kişiden kuruludur :

Tam bir eyyamcı olan Genel Başkan Seyfi Demirsoy. Amerikan emperyalizminin en bilinçli temsilcisi olan, zaman zaman «**Ecevit'çi**» görünmeyi geçerli bir politika olarak benimseyen Genel Sekreter Halil Tunç. Etliye sütlüye karışmıyan, tüm sendikacılar arasında «namuslu» diye vasıflandırılan Mali Sekreter Ömer Ergün. Eğitim Sekreteri olan, sendikacılığa Eskişehir'de yayınlanan «Yeşil Nur» gazetesi yazarlığından gelen, «**Bilgiç'çi**» olarak bilinen Selâhaddin Erkap. Tipik bir AP'li olan, Teşkilâtlanma Sekreteri (O kadar iyi teşkilatçıdır ki, TÜRK - İŞ'in, işçilerden habersiz olarak sattığı, Paşabahçe Şişe ve Cam Fabrikası grevi sonunda bu fabrika işçilerinden yediği dayak ile ün yapmıştır.), eski HARP - İŞ Başkanı Etem Ezgü.

Genel Kurul öncesinde, Ortanın Solu ekibi, Seyfi Demirsoy, Halil Tunç

gibi isimlere, bu bünye içinde karşı çıkılamıyacağını bildiğinden, Ömer Ergün de genel bir sevgi kazanmış olduğundan, Ezgü'nün ya da Erkap'ın değiştirilmesini amaçlamıştı. «**Hiç değilse, İcra Kurulu üyelerinden biri, sağlam bir CHP'li olmalıydı.**) Bilgiç'çi olarak tanındığı için, Demirel'den direktif alan çoğu AP'li sendikacıların da sahip çıkmıyacakları sanılan Selâhaddin Erkap'ın yerine, bir CHP'linin seçilmesi öngörüldü. Delegeler, TÜRK - İŞ'e bağlı güçlü örgütlerden YOL - İŞ'in Genel Sekreteri Rafet Altun üzerinde durdular.

Ama, TÜRK - İŞ'e bağlı en büyük kuruluşlardan biri olan MADEN - İŞ Feredasyonu Genel Başkanı (CHP'li olarak bilinen) Kemal Özer'in, bir başka problemi vardı :

Zonguldak Maden İşçileri Sendikası Genel Başkanı Osman İpekçi'yi, ne yapıp yapıp Zonguldak'tan uzaklaştırmak. Osman İpekçi, 19 Nisan 1970 günü yapılan Zonguldak Maden İşçileri Sendikası 20. Genel Kurulunda, rakibi Mehmet Tezer'i, 122'ye karşı 128 oyla yenilgiye uğratarak, yeniden bu sendikanın Genel Başkanlığına seçilmişti. Bunun üzerine, bilinen işçi direnmeleri olmuş, binlerce işçi ocaklara inmeyerek, seçim sonucunu protesto etmişlerdi. Osman İpekçi, TÜRK - İŞ İcra Kuruluna seçilirse Zonguldak'taki büyük dalgalanma durulacak, Mehmet Tezer kendiliğinden yersel sendikanın başına geçecekti. İpekçi ile Tezer arasındaki çekişme, bir ideolojik mücadele değildir. Osman İpek Trabzon'ludur. Yersel deyimle «yabancı». Mehmet Tezer ise, Zonguldak'lı. Yersel deyimle «yerli». Mücadele bu ayırımda doğmuştu ama yaygın ve vahimdi.

Bu çekişmenin yanı sıra, Osman İpekçi'nin AP'li rakibi Mehmet Tezer'in ise CHP'li olduğunu bilmekte yarar vardır. MADEN - İŞ Federasyonu Başkanı Kemal Özer,de CHP'lidir. Bir taşla, iki kuş vurma peşindedir.

Osman İpekçi'nin İcra Kuruluna girmesi ile hem, Zonguldak sendikasındaki dalgalanma önlenecek, hem de MADEN - İŞ Federasyonu'na bağlı en büyük örgüt olan bu sendika, bir CHP'linin yönetimine girecektir.

Böylesine küçük hesapların döndüğü TÜRK - İŞ 8 inci Genel Kurulu'nda, hiçbir değişiklik olmadı. Kemal Özer, Osman İpekçi için Seyfi Demirsoy'un desteğini sağlayamayınca, başka oyunlara girişti. Yönetim Kurulu'nun 24 kişiden 35 kişiye çıkarılmasını önerdi. Böylece küçük sendikalar da, yönetim kuruluna girebilecekler, bunu sağlayan MADEN - İŞ Federasyonu'nu, dolayısı ile Osman İpekçi'nin adaylığını destekleyeceklerdi. Bu önerge, 87 oya karşı 105 oyla reddedildi. 24 delege de çekimser kaldı. Kemal Özer, MADEN - İŞ Federasyonu delegeleri ile birlikte TEZ-BÜRO-İŞ, BESİN - İŞ, YAPI - İŞ, YOL - İŞ delegelerini peşine takıp, salonu terk etti. Bu sırada, pek «cesur» bir davranışla, «TÜRK - İŞ, size hayırlı olsun» diye bağırıyordu.

Ama bu kahramanlık çok kısa süreliydi. Özer ve arkadaşları, öğleden sonra Genel Kurul'a yeniden katıldılar.

CHP, TÜRK - İŞ Genel Kurulunda başarı sağlamak için, «gençlik olayları uzmanı» İstanbul Milletvekini Orhan Birgit'i görevlendirmişti. Orhan Birgit'in Ortanın Solundaki delegelere direktifi kısa ve kesindi :

**«CHP İşçi Bürosu Başkanı, Abdullah Baştürk'tür. Onun dediği yapılacaktır.»**

GENEL - İŞ Başkanı ve CHP Milletvekili olan Baştürk'ün, ciddi bir muhalfete niyeti yoktu. Bu yüzden ne Rafet Altun ne Osman İpekçi eski ekibin karşısında aday bile olmadılar.

Bir önemsiz değişiklik ile 24 kişilik Yönetim Kurulu da, aynı kişilerden seçildi.

İşte, TÜRK - İŞ'in 8 inci Genel Kurulu böylesine küçük hesaplar, küçük ayak oyunları içinde geçti. Koca örgütte, bir tek HAVA - İŞ delegesi, **«Camilerde alınan kararlarla, gençlik kurşunlanıyor.»** demeye cesaret etti. Balkonu dolduran MHP'li komandolarla birlikte, delegeler de ayaklandılar. Hatip sözünü geri almalı idi.

Tutuculuğun zaferini, Genel Kurul Başkanı seçilmekle, ilk ağızda tescil eden, Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'ın deyimi ile **«oturaklı» «Cumhurbaşkanı Kontenjanı Senatörü»** TEKSİF Sendikası Genel Sekreteri Vahap Güvenç, hatibin sözünü kesti. «Yahu, bunu bütün gazeteler yazıyor.» diye çırpınan HAVA-İŞ delegesi, linçten kurtulmuş olmasını kazanç sayarak, zorla yerine geçip oturabildi.

Özetle, TÜRK - İŞ tabanında «olması gerekli» uyanıştan medet umanlar, Ortanın Solu ekibinin bir atılım yapacağını sananlar, hayal kırıklığına uğradılar. TÜRK - İŞ, gene tam işbirlikçi bir ekibin elinde kalmıştı.

## GENEL GREV TARTIŞMALARI

En küçük ayrıntılarının dahi, işçi sınıfı ile organik bağlar kurmakla yükümlü proleter sosyalistler tarafından bilinmesinde yarar gördüğümüz TÜRK-İŞ 8 inci Genel Kurulu, işte bu koşullar altında yapıldı.

Genel Kurulda, «Genel Grev» konusu «tartışıldı» ve bu durum, basında büyük yankılara yol açtı. Bu yeni bir atılım, ya da CHP Genel Sekreteri Bülent Ecevit'in, TÜRK - İŞ Genel Kurulu'nda uyguladığı bir «sola açılış» mı idi?

«Genel Grev», gerek CHP'li milletvekili sendikacılar, gerekse AP'li milletvekili sendikacılar tarafından benimsenen, hatta Millet Meclisi'ne kanun teklifi olarak verilen bir kavramı dile getiriyordu.

«Dünyadan habersiz» ve maksatlı Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk «Genel Grev» konusunda, TÜRK - İŞ'in karar almasını önlemek için büyük bir çaba göstermiş, TÜRK - İŞ Genel Başkanı Seyfi Demirsoy'un da ihaneti ile bunu başarmıştı.

Ama, CHP'li 5 milletvekili sendikacı, 29 Kasım 1969 cumartesi günü, «Genel Grev Hakkı» kanun teklifini Millet Meclisi'ne sunmuşlardı. Bir basın toplantısında, tekliflerini açıklayan CHP'li milletvekili sendikacılardan Osman Soğukpınar, **«Partilerüstü politikayı savunan sendikacılar eyyamcıdırlar.»** diyor, **«Türk işçisine, siyasî iktidarın, sosyal ve ekonomik politikasını etkilemek amacı ile genel grev hakkı verilmesini»** istiyordu. Osman Soğukpınar, TÜRK - İŞ'e bağlı GES - İŞ Sendikasının Genel Başkanı idi.

Bu teklifler kanunlaşırsa, **«dayanışma grevleri»** de yapılabilecek ve bu tür grevlerin süresi, 8 gün olacaktı. (2)

Öte yandan, aynı kanun teklifinin Millet Meclisi'nin geçen çalışma döneminde AP'li milletvekili sendikacılardan Kaya Özdemiroğlu, Hasan Türkay, Enver Turgut ve Mustafa Ertuğrul tarafından verildiği de, TÜRK - İŞ tarafından resmen açıklanıyordu. (3)

Demek ki, TÜRK - İŞ, **«kısıtlayıcı bir çok yönü bile olsa»** «Genel Grevi» çoktan benimsemiş bir kuruluştu. AP'lisi ile, CHP'lisi ile, bunu Millet Meclisi'ne bile götürmüştü.

CHP Genel Sekreteri Bülent Ecevit, bu kanun tekliflerini benimsemekten ve TÜRK - İŞ genel kurulunda dile getirmekten başka hiçbir şey yapma-

---

(2) Cumhuriyet Gazetesi, 30 Kasım 1969

(3) Türk-İş Çalışma Raporu, Sayfa 397 - 498

mıştı, Ama, bunun AP'li sendikacılar tarafından benimsendiğini bilmeyen, en azından bilmezden gelen Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk, «genel grevi istemenin komünistlik olduğunu» söylüyor, balkondaki komandolar kadar, TÜRK - İŞ delegelerinin de alkışları arasında duruma hakim oluyordu .

Seyfi Öztürk, belli bir fikir yapısı istediğinden demagoji bile denemeyecek bir tarzda konuşuyor, şöyle diyordu :

**«Anayasa genel grevi red etmiştir, genel grevi bütün demokrasiler red etmektedirler. Genel grev, siyasi amaçlarla yapılır, rejimleri felce uğratmak için belli merkezlerin ortaya koyduğu bir vasıtadır. Genel grevle memleket geriye götürülmek isteniyor. İdeolojik maksatlarla genel grevi ortaya atarsanız, gençlik hareketlerinin yanında yer almış olursunuz. Genel grev kanunî olarak yapılamaz.»**

Çalışma bakanı Seyfi Öztürk'ün bu demeci delegelerin yarıya yakını tarafından tepki ile karşılanır, «Genel Gerv» konusunda 96 imzalı bir önerge verilirken, TÜRK - İŞ Genel Başkanı Seyfi Demirsoy TÜRK - İŞ üyesi milletvekillerinin Millet Meclisi'ne bu konuda kanun teklifleri verdiğini ve bunun Çalışma Raporunda da yer aldığını bilmezden gelerek, — hiç kuşkusuz, AP İktidarı ile hoş geçinmek için — bu önerge üzerinde görüşme açılmasını da, oylama yapılmasını da önlüyordu.

TÜRK - İŞ Genel Başkanı Seyfi Demirsoy, bir yandan «Genel Grev Hakkı»na karşı çıkmamak bir yandan da, Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk'ün fikirleri aleyhine bir karar alınmasını önlemek için, şu laf cambazlığını yapıyor, ne hazin, ne gariptir ki, Genel Kurulu etki altında bırakıyordu .

**«Genel grev kanunla mı yapılsın, yoksa gerektiğinde hür sendikacılık hareketine balta indirildiği zaman mı, biz genel grev ilân edelim? Bu konuda icra ve yönetim kurullarına görev verilmelidir. Teşkilatın nabzına bakılır, gerekli inceleme yapılır. Heyecan bizi hedefe götürmez. Burada ,bu konuda bir neticeye gitmemiz mümkün değildir.»**

Gerçekten de, bu konuda «orada» bir neticeye gitmek mümkün olmuyor, «Genel Grev Önergesi» oylanmadan, hasır altı ediliyordu .

«Genel Grev» konusunda verilen önergenin gündeme alınmaması, böylece üzerinde görüşme açılmasının önlenmesi, giderek TÜRK - İŞ'in 8'inci Genel Kurulunun, bu hususta herhangi bir karar almadan dağılması şu gerçeği ortaya koymuştur :

TÜRK - İŞ, ilerici bir örgüt olduğu yönünde, kamu oyunda şaşırtıcı bir kanı yaratmak, sosyal demokrat ve tüm devrimciler güçlerin kendisine cephe almasını önlemek için zaman zaman, ortaya sözde «ilerici» slagonlar atmaktadır.

«Genel Grev» bunlardan biridir. **«8 gün süreli»** olarak kısıtlanan kanun teklifi, bu biçimi ile bile, «ileri ve sol» bir adımdır. Proleter sosyalistler, hiç kuşku yok ki, **«Hükümet'in Ekonomik ve Sosyal politikasını kınamak için»** tüm Türkiye'li işçilerin, «Genel Grev»e gitmesine olanak verecek bir girişimi destekleyeceklerdir. İşçi sınıfı, — ilk zamanlarda mutlak katılma sağlanamasa bile, — yüzbinlerin katılacağı grevlerle, eyleme girecek, bilinç kazanacaktır.

Ancak, TÜRK - İŞ «genel grev» isteminde samimi değildir, AP'li sendikacı milletvekilleri, geçen dönem Millet Meclisi'nin kapanmasına (genel seçimlere gidilmesine) pek az kala bu teklifi vermişlerdir. Ancak tekliflerini, Millet Meclisi Çalışma Komisyonu'nda izlememişlerdir. Böylece teklif, parlâmento deyimi ile «Kadük» olmuş, yani düşmüş, verilmemiş sayılmıştır.

Bu kez, beş CHP'li sendikacı milletvekilinin verdiği teklifin, kabul edilme şansı yoktur. Önce, CHP grubu, bu teklifi benimsememiştir. Nitekim, CHP Disiplin Kurulu Başkanı, CHP Genel Sekreteri Bülent Ecevit'i suçlayarak, bu çıkışın CHP'yi bağlamıyacağını söylemiştir. Ortanın Solu görüşüne bile muhalefet edecek kadar tutucu kişilerden kurulu CHP grubu, «Genel Grev»i elbette benimsemiyecektir.

Kaldı ki, TÜRK - İŞ'in «Genel Grev» önergesini görüşmemiş, kabul etmemiş oluşu, esasen teklifi verirken bile, ne derece samimi oldukları tartışma götürecek olan, CHP'li sendikacı milletvekillerini «**boşlukta**» bırakacaktır. Bir yandan «Genel Grev» öneren, bir yandan hükümet görüşüne paralel olan, sendika özgürlüğünü, toplu sözleşme yetkilerini kısıtlayan teklife de imza atan, böylece DİSK'in — biri dışında — tüm devrimci sendikaların kapatılması için suç ortaklığına hazırlanan CHP'li sendikacı milletvekilleri, «Genel Grev»i gerçekten savunacaklar mıdır?

Savunsalar bile, arkalarında TÜRK - İŞ'in psikolojik desteği, kendi gruplarının onayı bulunmayınca etkinlikleri ne kadar olacaktır? (CHP İstanbul Milletvekili Bahir Ersoy, İstanbul Tekstil Sendikası'ndan, Meclise gelmiştir. Ama milletvekili seçilince kendi sendikasının kapanmasına yol açacak teklife, rahatça imzasını koymuştur. İstanbul Tekstil Sendikası, bu teklife de, teklife imza koyan Bahir Ersoy'a da ateş püskürmektedir.)

Böyle bir ortamda, Bülent Ecevit'in çıkışı geçersiz, etkisiz kalacaktır. TÜRK - İŞ, özellikle Genel Başkan Seyfi Demirsoy, Amerikan tipi kaypak, tutarsız, karşı devrimci sendikacılığın bir yeni örneğini vermiştir. Bir yandan, «Genel Grev» önerisi, hem AP'li hem CHP'li sendikacılara verdirilmiş, ama AP iktidarı ile iyi geçinilmesi için, Genel Kurul'a «Genel Grev» kararı aldırılmamıştır. AP'nin, TÜRK - İŞ'e «**şükran duygusu**» buradan gelmektedir.

TÜRK - İŞ'in benimsemediği bir «Genel Grev» önerisinin, reddi daha kolay olacaktır. Burada, 931 sayılı İş Yasası Tasarısı, Millet Meclisi'nde görüşülürken, işçi sınıfı lehine çabalar gösteren TİP,li sendikacı milletvekilleri Rıza Kuas ve Kemal Nebioğlu'na, zamanın Çalışma Bakanı'nın «**Siz neyi savunuyorsunuz? Bu yasayı, TÜRK - İŞ benimsemiştir.**» dediğini hatırlamakta yarar vardır .

İşte Türk - İŞ bir yandan «Genel Grev»i üye sendikacıları ile ile Meclise verdirip, «ilericilik numarası» yaparken, bir yandan da, Genel Kurul'da karar alınmasını önleyerek, hâkim güçlere çanak tutmuş, teklifin reddini dolaylı olarak sağlamış olmaktadır .

CHP Genel Sekreteri Bülent Ecevit, Genel Kurul'da yaptığı konuşmada, TÜRK - İŞ'in «Partilerüstü Sendikacılık» ilkesini red etmesini bile istememiş, ancak «**belli ülke konularında tarafsızlığın geçersiz kalacağını**» belirterek, şöyle demişti :

**«TÜRK - İŞ, partilerüstü tutumunu sürdürse bile, Türk siyasetinde ağırlığını gerçek ölçüsüyle duyurabilmek için, benimsediği ilkeleri red eden, hiçe sayan siyasal güçler karşısında açık vaziyet almalıdır.»**

CHP Lideri İsmet İnönü'nün, bir mesajla «**İşçi haklarının kanun içinde gerçekleşmesi için ve işçi haklarına önem veren kanunların, memleketin gelişmesi ile ahenk içinde yürümesine herkesçe dikkat olunması için çaba sarfetmektedir,**» diye nitelendirdiği TÜRK - İŞ, böylece Ortanın Solu anlayışının bile çok sağına ve gerisine düşüyordu.

Başkaban Süleyman Demirel'in, «**Sınıf çekişmelerinden uzak kalınması**»

isteğine, TÜRK - İŞ 8 inci Genel Kurulu aynen uymuş, gençliği «anarşist» olmakla suçlayan, **«Patronsuz işçi lâflarının arkasında yatan korkunç sahneyi herkesten çok biz biliyoruz.»** diyen, Genel Kurulun tutumuna **şükran** sunmaya gelen Başbakan Demirel'e **«Bizi en iyi anlayan politikacı»** sıfatını veren Demirsoy, Genel Kurula ağırlığını ve damgasını koymuştu.

## CIA CASUSLUK ÖRGÜTÜ, AID, AFL - CIO ve TÜRK - İŞ

TÜRK - İŞ'in tutumunun tam olarak değerlendirilebilmesi için, Amerikan emperyalizminin, dünya işçi hareketleri üzerindeki ağırlığını, oynadığı oyunları, TÜRK - İŞ'in emperyalizmin maşası olan örgütlerle olan ilişkisini de çok iyi bilmek zorunludur.

Yakın bir geçmişe kadar, üye ödentisi hemen hemen hiç alamayan TÜRK-İŞ, malî gücünü AID (Amerikan İktisadî İşbirliği Teşkilatı), OECD (Uluslararası İktisadî İşbirliği Geliştirme Teşkilatı), ICFTU (Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu) gibi örgütlerden aldığı yardımlara dayamıştır.

AID'den yardım almaya devam eden, ancak yaptığı yardımları, bu örgüt kendisi harcayıp kendisi denetlediği için, raporlarında bu konudan artık söz etmeyecek kadar olsun, tedbirli davraran TÜRK - İŞ'in aldığı miktarlar şöyledir :

1965 yılı sonuna kadar AID'den 4 milyon 237 bin 35 lira 98 kuruş,
1965 yılı sonuna kadar OECD'den 342 bin 405 lira,
1965 yılı sonuna kadar İCFTU'dan 807 bin 579 lira 85 kuruş... (4)

Bu arada, AID kanalı ile Amerika'ya götürülen ve beyni yıkanan sendikacılar için yapılan harcamalar, bu rakamlara dahil değildir. (AID çağrılısı olarak, TÜRK - İŞ, Amerika'ya yalnız sendikacıları değil, TRT Haberler Merkezi muhabirlerini, spikerlerini çok tirajlı gazetelerin, sendikacılıkla ilgisi olmıyan mensuplarını da göndermiş, böylece TRT'nin, gazetelerin desteğini kazanma yolunu aramış ve de bulmuştur.)

Sınıf geçerliğini red eden, Amerikan emperyalizminin sürekli propagandasını yapan, eğitim seminerlerinde «Vietnam'da Komünizm Mezalimi» filimleri gösteren, raporunda Vietnam savaşından bir cümle ile söz eden TÜRK - İŞ Genel Başkanı Seyfi Demirsoy'un iki cümlesini hatırlamakta yarar vardır :

Bunlardan birincisi, **«Biz 1946'da sendikalarımıza, komünistleri kovarak sahip olduk.»** cümlesidir. TÜRK - İŞ'in 6 ıncı Genel Kurulunda da tekrar edilmiştir. Bilindiği gibi, 1945'te kurulan çeşitli sendikaların başına, ilerici, namuslu hatta sosyalist kişiler geçmiş, ancak zamanın CHP iktidarı, bu kişileri «komünisttir» diye tutuklamış, tutulmuş adamlarını sendikalara saldırtmış, kukla sendikalar ortaya çıkarmayı başarmıştır. İşte Demirsoy, bu kuşağın sendikacılarından (!) biridir.

Demirsoy'un ikinci vecizesi, **«Türkiye'ye hür sendikacılığın yerleşmesinde rol oynıyan Irwing Brown şahsi dostumdur.»** cümlesidir. Gerçekten, TÜRK - İŞ yöneticilerine Irwing Brown akıl hocalığı yapmış ve bol ödenekli Amerika gezilerini bizzat düzenlemiştir. Irwing Brown, AFL - CIO (Kısaca Amerikan İşçi Sendikaları Konfederasyonu) Başkanı G. Meany'nin sağ kolu diye nitelendirilmektedir. Meany, Brown ve benzerlerinin düzenlediği «turistik» sendika gezileri hakkında da şunları söylemiştir :

**«Bu delegasyonlar, ortak tehdidimiz olan komünizm tehlikesine karşı**

(4) (Şaban Yıldız - Şükran Kurdakul,) Sosyalist Acıdan TÜRK - İŞ Yargılanıyor Yıl 1966 Sayfa 15

büyük mücadelemizde paha biçilmez kuvvet kaynağı olmuştur.» (5)

Tabiî burada, G. Meany'nin «komünizm» sözcüğünden ne anladığını da, belirtmekte fayda vardır :

1— Güney Amerika'da, Karaipler kıyısındaki İngiliz Ginesi, şimdiki adı ile Güyan'da bağımsızlık mücadelesi vardı. Cheddi Jagan bu mücadelenin öncüsü ve seçimle işbaşına gelen başbakandı. G. Meany, önce 11 Güyan'lıyı Washington'da, «Amerikan Hür İşçi Geliştirme Enstitüsü»nde özel olarak eğitti.

Bunlar, Güyan'a dönerek ülkeyi baştan aşağı saran grevleri başlattılar. 18 ay içinde bu küçük ülkeye Meany, «işçi dayanışması» fonundan, karşı devrimci uzmanlar gönderdi. Öyle ki, bu 18 ay içinde, bu küçük ülkeye gelen «İşçi»lerin sayısı, 18 yıllık ziyaretçi sayısını geçmişti.

Ünlü Amerikalı gazeteci Drew Pearson, «ülkeye bağımsızlık verilirse, komünizm geleceği havasının yaratılması için» G. Meany tarafından düzenlediğini, **Minority Of One** isimli gazetede açıkladı.

Meany, bağımsızlık isteyenlere karşı anti - komünizm silâhını yöneltmek için, sarı grevler çıkartan bir sandikacı idi.

2 — Bütün Amerika'lı aydınlar, Vietnam savaşına karşı çıkarken, G. Meany bir bildiri ile Başkan Johnson'u ve savaşı destekledi.

Cevabı, Amerikan Otomobil İşçileri Sendikası Başkanı Walter Rauther'den aldı. Rauter, Meany'nin bildirisini, «Düşüncesizce, histerik ,savaş kundakçısı, bağımsız işçi hareketine yakışmayan» sözleri ile niteliyordu.

G. Meany, Amerikan emperyalizminin saldıganlığına alkış tutmayı meslek edinmişti.

3 — Mao'nun Çin'e hakim oluşundan sonra, Formoza'da kurulan «Hür Çin Sendikaları Kurumu»na Meany, hemen yardım elini uzattı.

Amerikan İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun, Formoza'daki bu örgüt ile «ilişkili» olduğunu açıkladı. Çin'deki «Yeraltı demokratik kuvvetlere» bilinmiyen bir yolla yardım edildiğini söyledi.

Meany, hayatları pahasına düzenlerini kurmuş olan milyonlarca Çin'li işçiye karşı, Amerikan hükümeti paralelindeki kukla örgütlere yardım etmeyi de, ihmal etmiyordu.

4 — Meany'nin güvenilir adamı, «değerli» (!) sendikacı Serafino Ramualdi'nin, Küba'ya yapılan ve Amerikan emperyalizminin hezimeti ile sonuçlanan Domuzlar Körfezi Çıkartmasına militan ve para sağladığı sonradan açıklandı.

Meany, bağımsızlığını kazanmış bir ülkeye karşı, Amerikan tekellerinin kiralık haydutlarına par ve biraz daha haydut sağlamayı, «sendikacılık» sayıyordu.

5 — Mac Arthur, Japonya'yı işgal ettiği zaman, 12 bin Japon sendikacısını temizledi. AFL - CIO, bu temizliği övgü ile karşıladı .

İşgal kuvvetleri emrindeki sendikalara milyonlar akmaya başladı.

Meany, işgalcilerle işbirliği yapan vatan hainlerine yardım etmeyi de, sendikacılık diye nitelendiriyordu .

6 — 1954 yılında, Guatemala'da, Jacobo Arbenz Guzman Hükümeti reformlara girişti. Yabancı şirketlerin (Amerikalıların) sömürüsünü önlüyor, toprak reformu yapıyordu.

(5) (D. Welsh, G. Morris, CIA - Vietnam'da Pasifikasyon ve Dünya İşçi Hareketleri Ocak 1969. Sol Yayınları,Sayfa 80)

Arbenz Guzman Hükümeti, bu arada United Fruit Company adlı şirkette çalışan işçilerin sendikalara girmelerine de önayak oldu.

Meany hemen Arbenz Guzman'a bir mektup yazdı. **«Guatemala'daki gelişmeler Amerika için mahzurludur.»** diyor ve «sendikaların komünistlerden temizlenmesini» istiyordu. Mektup, CIA, AID gibi örgütler tarafından dünya ve Amerikan kamu oyuna duyuruldu.

Meany'nin mektubunun mürekkebi kurumadan, CIA'nın Honduras'da donattığı bir ordu, Guatemala'ya girdi ve Arbenz Guzman hükümetini devirdi.

Meany, toprak reformunu ve işçilerin bir Amerikan şirketine karşı örgütlenmesini, komünizm olarak nitelendirmişti anlaşılan...

7 — Amerikan İşçi Sendikaları Konfederasyonu, (AFL - CIO), Afrikadaki büyük uyanışı önlemek ve bu kıtayı Amerikan tekellerine pazar halinde tutabilmek için, Uganda'nın Kampala şehrinde, «sendika liderlerinin eğitimi için» bir okul açtı. Bu okulda yetişen ve en ünlüsü Tom Mboya olan sendikacılar, Ülkelerinin bağımsızlık savaşlarına karşı çıktılar

Uganda'da devrimci bir darbe oldu, Okul kapatıldı. Ama şimdi, İsrail,de Tel Aviv'de «eğitici, uyarıcı çalışmaları»na devam etmektedir. (6)

Örnekleri çoğaltmak mümkündür, Ama şu sıraladıklarımız, TÜRK - İŞ'in akıl hocaları, Meany, Lovestone, Irwing Brown gibi kişilerin sendikacı değil, CIA emrinde çalışan birer ajan olduklarını açık seçik ortaya koymaktadır.

İşte bizim TÜRK - İŞ'imiz de, bu AFL - CIO'dan ilham almakta, Amerikan hükümetinin dolayısı ile Amerikan tekellerinin örgütü olan AID'ye bel bağlamış bulunmakta, uzun süre AFL - CIO'nun hakimiyetinde kalan ICFTU-nun dümen suyunda gitmekte, dolayısıyla CIA'nın denetiminde bulunmaktadır.

Bu örgütlerin içiçe çalıştıklarını, Amerikan Otomobil İşçileri Sendikası Uluslararası İlişkiler Müdürü Victor Reuther, 22 Mayıs 1966 tarihinde açıklıyor, **«AFL - CIO, CIA'nın dış ülkelere giriştiği gizli harekât için, bir paravana görevi yapmaktadır.»** diyordu.

Özetle, TÜRK - İŞ'in Ankara'da Yenişehir Bayındır Sokak'ta kurulu, «Saray»ında, Meany'lerin, Lovestone'ların, Irwing Brown'ların, giderek CIA'nın tuğlası, harcı, betonu, kapısı, penceresi, bacası, masası, iskemlesi, kiremiti ve malesef felsefesi vardır.

Anti-emperyalist hareketler hız bulana kadar, Bayındır Sokak'taki «saray inşaatı»nda, şöyle bir levha vardı :

**«Bu bina, Amerikan İktisadî İşbirliği Teşkilâtı'nın Yardımı ile Yapılmaktadır.»** Sonra kaldırıldı... (7)

TÜRK - İŞ'TEN BAŞKA ÖRGÜTE HAYAT HAKKI YOK

TÜRK - İŞ 8 inci Genel Kurulu sırasında, Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk, devrimci örgütlerin kapısına kilit vurulacağını da açıkladı .

Stratejisini ne kadar kınarsak kınayalım, son tahlilde emperyalizmle bağdaştığını ne kadar ileri sürersek sürelim özünde millici, ilerici Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK'in) kapatılacağını, en azından kapatılması için her türlü tedbirin alındığını şimdiden bilelim.

TÜRK - İŞ, aslında gerileyen bir örgüttür.

DİSK üyesi MADEN - İŞ ,özellikle İstanbul, Kocaeli çevresinde her geçen gün bir işyeri kazanmaktadır. TÜRK - İŞ'e bağlı örgütler, hafta geçmez ki, bir işyerinin MADEN - İŞ'e kaptırmasınlar.

---

(6) Bu ve öbür örnekler için, aynı kitaba bakınız (CIA - Vietnam'da Pasifikasyon ve Dünya İşçi Hareketleri)

(7) (Şaban Yıldız - Ş. Kurdakul) Sosyalist Açıdan Türk-İş Yargılanıyor, S. 42 Yıl 966.

DİSK üyesi LÂSTİK - İŞ sarı sendikayı perişan etmiştir. LÂSTİK - İŞ'in 11 000 üyesine karşılık, sarı sendikanın üye sayısı 800'e düşmüştür.

DİSK üyesi BASIN - İŞ, yer yer Proleter Sosyalit gençlerle işbirliği yapmaya başlamış, devrimci direnmelerle üye sayısını artırma yoluna girmiştir.

DİSK üyesi SERÇİP - İŞ, özellikle Kocaeli'de, TÜRK - İŞ'e bağlı ÇİMSE - İŞ'i (her ikisi de, çimento, seramik, porselen, kiremit işkolu sendikalarıdır.) silmeye başlamıştır.

Bağımsız İstanbul TEKSTİL Sendikası (Ortanın Solundaki sendikacılarca yönetilmekte, ancak devrimci bir tutum benimsemiş bulunmaktadır.) TÜRK - İŞ'e bağlı TEKSİF'in elinden, İstanbul'da 22 bin işçiyi kurtarmıştır. Aynı iş konusundaki DİSK'e bağlı MENSUCAT - İŞ, TÜRK - İŞ'e karşı hayret verici bir ilerleme içindedir.

DİSK üyesi KİMYA - İŞ, ilâç sanayiini sarı sendikalardan tamamen temizlemiştir.

Bağımsız TİS (Tarım İşçileri Sendikası), TÜRK - İŞ'e bağlı TARIM - İŞ'i ortadan kaldırmak üzeredir.

36 bin üyeli DYF - İŞ (Demiryolu İşçileri Sendikaları Federasyonu) tam bir kriz içindedir. Nisan ayı içinde yapılan genel kurulda, 16 bin işçiyi temsil eden 6 sendika, toplantıyı terk etmişler, çok ağır bir bildiri ile yöneticileri suçlamışlardır. Kişisel gibi görünen çekişmenin altında, özellikle Haydarpaşa Demiryolu İşçileri Sendikası'nın tabanından gelen devrimci baskıların da bulunduğu bilinmektedir.

GES - İŞ, YAPI - İŞ, HAVA - İŞ, HABERLEŞME - İŞ gibi sendikaların tabanı, TÜRK - İŞ'ten kopmaya hazırdır.

Oyun, bugükü kurallar içinde oynanırsa, DİSK ve bağımsız sendikalar TÜRK - İŞ'i parça parça edeceklerdir. DİSK tabanında, bilinçli, genç işçilerin sayısı elle tutulur, gözle görülür biçimde artmaktadır.

Evet, oyun bugünkü kurallar içinde oynanırsa, uzun sayılamayacak bir süre sonra Türk işçi hareketi, devrimci, anti - emperyalist ,bilimsel sosyalist bir raya oturabilecektir.

Ama, oyun bugünkü kurallar içinde oynanmayacaktır . .

Hükümet, AP'li ve CHP'li sendikacılar, aslında Anayasa'ya aykırı olan bir Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası'nı, en kısa zamanda Meclis'lerden geçirme çabası içindedirler. Bu yasa şu anda, Millet Meclisi Çalışma Komisyonunda kabul edilmiştir.

Bu yasa ile getirilmek istenen ve devrimciliğin çanına ot tıkamayı amaçlayan, en önemli yenilik nedir?

Bugünkü yasaya göre, Türkiye'de iki türlü toplu iş sözleşmesi yapılmaktadır :

1 — İşkolu aslına göre.

2 — İşyeri aslına göre.

İşkolu aslına göre, o işkolunda çalışan işçilerin en az yarısından bir fazlasını üye bulunduran sendika, o işkolunda kurulu bütün işyerlerinde toplu iş sözleşmesi yapma yetkisini kazanmaktadır. Türkiye'de bugüne kadar olan işleyiş — daha ilerde örneklerini vereceğimiz üzere — hem sakat olmuş, hem de bir geçerlilik kazanamamıştır .

Örneğin, işkolunda yetkili bir sendika, üyesi bulunmayan, işçileri başka bir sendikaya bağlı işyerlerlerinde hiçbir başarı elde edememiş, hiçbir olumlu sonuca varamamıştır. İşçi desteği olmadan, sendikaların başarı kazanamayacakları bir gerçektir. Türkiye'deki uygulama bunu bir kez daha kanıtlamıştır.

İşyeri aslına göre toplu iş sözleşmesi yetkisini ise, o işyerinde çalışan işçilerin en az yarıdan bir fazlasını üye bulunduran sendikalar almış, başarılı sözleşmeler bu yolla — işçi desteği ile — imzalanmıştır.

Bu tür sözleşmelerde bile çeşitli oyunlar oynanmış, Bölge Çalışma Müdürlükleri, çoğu zaman yetkiyi çoğunlukta olan devrimci sendikalara değil, azınlıkta olan sarı sendikalara, — siyasal baskılarla — vermiştir. İtirazları «üç iş günü içinde karara bağlama» durumunda bırkılan İş Mahkemeleri ise, çoğu kez ilk kararları onaylamıştır.

Ama, bu oyunlar sökmemiştir. İlk olarak Derby Lâstik Fabrikası'nda yetki, TÜRK - İŞ'e bağlı KAUÇUK - İŞ'e verilince, işyerinde işgal yapılmış, yapılan bir oylamada DİSK üyesi LÂSTİK - İŞ'i 931 işçinin, KAUÇUK - İŞ'i ise sadece 21 işçinin desteklediğini ortaya koymuştur. Yasaların sakatlıkları «fiili durumlarla» düzeltilmiş, özellikle MADEN - İŞ, üst üste işgaller, direnmeler, «fiili durumlarla» oyunları bozmuştur.

İşte, işçilerin bu oyunu bozduklarını gören AP iktidarı, bir yeni oyun tezgâhlamaktadır :

1 — İşkolu aslına göre sözleşme yetkisi, o işkolunda en fazla üyesi bulunan ve o işkolunun sigortalı işçilerin ,en az % 30'unu üye bulunduran sendikaya verilmektedir.

Böylece, eski yasadaki «o işkolundaki işçilerin, en az yarısından bir fazlası» deyimi değiştirilmekte, sendikaların işkolu aslına göre yetki alması kolaylaştırılmaktadır. (% 50 + 1 formülü yerine % 30 formülü getirilmektedir.)

2 — İşyerleri aslına göre yetki, işkolunda yetkili olan sendikaya tanınmıştır.

Demek oluyor ki, bir işyerinde çalışan 1000 işçinin 1000'i de aynı sendikaya üye olsa, o sendika işkolu yetkisine sahip değilse, üyeleri adına sözleşme yapma yetkisini kazanamayacaktır.

Devrimci sendikacılığa oynanan en büyük oyun burada yatmaktadır.

Bugün, DİSK'e bağlı sendikalardan sadece LÂSTİK - İŞ işkolu yetkisine sahiptir. Diğer işkollarının hemen hepsinde, TÜRK - İŞ'e bağlı örgütler işkolu yetkisini şu veya bu yolla kazanmışlardır, Şu ya da bu yolla diyoruz. Çünkü aksaklıklar resmî makamların, sarı sendikaları kayırması yüzünden, bu yetki, azınlık sendikalarına verilmiştir.

Şöyle ki,

1 — METAL - İŞ kolunda, TÜRK - İŞ'e bağlı bir METAL - İŞ Federasyonu vardır. Bu federasyonun üyesi olan İstanbul METAL - İŞ Sendikası, gerekli duyuruları ilgili sendikalara yapmamış, yapmış görünmenin yolunu bulmuş, diğer sendikalar gerekli süre içinde itirazda bulunmadıkları için, yetkisi kesinleşmiştir.

Oysa İstanbul METAL - İŞ Sendikası, bir federasyonun üyesidir, Her üyesi, aynı zamanda federasyonun da üyesi olduğundan, federasyonun bir tek başka üye sendikası bile olsa, (ki olmasa, federasyon tüzel kişilik olarak kurulamazdı) yersel sendikadan daha fazla işçiyi temsil edeceği açıktır.

Bu Türkiye'de bir ildeki Türkiye vatandaşları sayısının, Türkiye'deki tüm vatandaşların sayısından fazla olduğunu kabul etme mantıksızlığı ile eşdeğerlidir

Ama, olmaz gibi görünen bu durum, gerçekte olmuş, İstanbul METAL - İŞ Sendikası işkolu yetkisini kazanmıştır.

2 — Resmî makamların davranışları ile, 800 üyesi bulunan KAUÇUK - İŞ (TÜRK - İŞ üyesi) 11 bin üyesi bulunan LÂSTİK - İŞ'e karşı yetki kazan-

mıştır. 2100 üyesi bulunan TÜRK - İŞ'e bağlı bir basın işkolu sendikası, DİSK'e bağlı 6700 üyesi bulunan BASIN - İŞ'e karşı yetki almıştır.

Sonradan işçilerin şiddetli baskıları ile, KAUÇUK - İŞ yöneticilerinden bazıları, bu yetkilerini iptal ederek LÂSTİK - İŞ'e katılmışlardır. TÜRK - İŞ dışında, işkolu yetkisine sahip tek sendika, LÂSTİK - İŞ'dir.

Bu durumda, LÂSTİK - İŞ dışında tüm sendikalar, işyeri aslına göre toplu sözleşme yapma olanağını bulamıyacaklar ve hesaplara göre, toplu iş sözleşmesi yolu ile ücret artışı isteyen işçiler, bu yetkiye sahip sendikalara geçeceklerinden, birer birer üyesiz kalıp kapanacaklardır.

## DİSK DE KAPANACAK

**Yeni teklifin** 9. maddesi de, «bir işçi sendikaları konfederasyonu» kurulabilmesi için, «en az 5 federasyon yahut Türkiye çapında çalışma yapan sendikanın bir araya gelmesini» ve de «Türkiye'deki sendikalı işçilerin en az 1/3 ünü bir araya getirmesini» ön görmektedir .

Türkiye'de 1 milyon 200 bin sigortalı işçi olduğu bilinmektedir. Bunlardan en az 900 bininin sendikalı olduğunu var sayarsak, bir konfederasyon kurulabilmesi için, en az 300 bin üyeye sahip olmak gereklidir.

Oysa DİSK'in ödenti veren 40 - 45 bin üyesi vardır. Yöneticilerinin ifadelerine göre de, tüm üye sayısı 104 bin kadardır.

Bu durumda, yeni yasa yürürlüğe girer girmez DİSK kapanacaktır.

## NE YAPMALI?

TÜRK - İŞ, her bakımdan tutucu - gerici bir kuruluştur. Sınıf gerçeğini redetmektedir. Emperyalizmin uydusudur. Kolay kolay, doğru çizgiye geleceği yoktur. Yöneticiler, tehdit, ya da vaad, ya da şartlamalarla, ağlarını en iyi biçimde örmüşlerdir. Ortanın Solu atılımını bile yapma olanağı bulunamamıştır.

DİSK, yasal açıdan kapanma tehdidi ile karşı karşıyadır.

Devrimci sendikacılar, hemen kapanmıyacaklar, o iş kolunda çalışan işçilerin en az 1/3'ünü üye buluduruyorlarsa çalışmalarını sürdürebilecekler, ama işkolu yetkisini başka sendikalara kaptırırlarsa, sözleşme yapamama durumuna düşeceklerdi.

İşçi sınıfımızın içinde bulunduğu bilinç düzeyi bellidir. Toplu iş sözleşmesi yolu ile, ücret artışı sağlayamayan sendikalarda kaç işçi kalacak, yetkiyi kaybeden kaç sendika varlığını sürdürebilecektir?

DİSK'e bağlı MADEN - İŞ, LÂSTİK - İŞ, BASIN - İŞ ve belki KİMYA - İŞ gibi sendikalar işkollarındaki üye sayısının 1/3'ünü üye bulundurduklarından, varlıklarını devam ettirebileceklerdir ama, çok çetin yaşama kavgasının içine düşecekler, diğer ufak devrimci sendikalar ise, derhal tabelalarını indireceklerdir.

İşte PROLETER SOSYALİSTLER'in görevleri burada başlayacaktır :

1— Devrimci sendikalar ,yoğun bir yaşama savaşı içine girince, bilinci tabana indirme yolunda, çok daha cesur atılımlar yapacaklardır. Bu atılımlarında, bugüne kadar ittikleri proleter sosyalist gençliğin desteğini ister istemez arayacaklardır. O proleter sosyalistler ki, devrimci gençliğin artık % 90'ını temsil etmektedirler.

**Böylece, proleter sosyalistler ile işçi sınıfı arasında, organik bağlar, artacak pekişecektir.**

2— Varlıklarını sürdürme olanağına sahip bulunan, fakat işyerlerinde sözleşme yapamayacak olan devrimci sendikalar, yasalar dışı (LÂSTİK - İŞ Genel Başkanı Rıza Kuas'ın «Centilmen Anlaşması» dediği) bir tür anlaşmalar ile, işçi haklarını aramaya başlayacaklardır. Bu işçilerin sağlam bir bilince varmaları ile mümkün olacaktır. Bu yolla da, proleter sosyalistler, işçi sınıfı ile bağlarını güçlendirme olanağına sahip olacaklardır.

3 — Varlıklarını yitirme durumundaki, devrimci olsun ya da olmasın her sendika, tabana indiği işyerlerinde, direnişlere girişecektir. Bu eylemler, giderek işçi sınıfının uyanmasına, bilinçlenmesine uygun bir ortam yaratacaktır. Bu da, proleter sosyalistlerin arzuladığı bir durumdur.

Proleter sosyalistler, devrim stratejisine uygun olarak, yaşama savaşı veren her sendikanın eyleminde yer alacak, işyerlerindeki direnişlerinde, devrimci olmayan sendikalara üye işçilerle de, organik bağ kurma olanağını arayacaklardır.

4 — Türkiy'nin ekonomik ve sosyal koşulları, toplu iş sözleşmeleri yolu ile, işçinin daha rahat yaşama düzeyine erişmesine imkân vermiyecektir. Bir yandan, istemeden sendikalarından ayrılmış olmanın tepkisi, bir yandan zorlaşan ekonomik koşullar işçi sınıfını eylemlere, patlamalara ve giderek bilince itecektir.

İşçiler, sendikaları bir kenara iterek yaşamak için eyleme geçeceklerdir.

Unutmayalım ki, 1972 yılında, Devlet Planlama Teşkilâtı hesaplarına göre, madencilik, sanayi, enerji, inşaat, ticaret, ulaştırma ve hizmet sektöründe 5 milyon 729 bin işçi çalışacaktır.

Bu altı milyonluk kitleye bilimsel sosyalizmi ulaştıracağız. Planlı, disiplinli bir çalışma ile Türkiye'nin bütün illerinde, bütün işkollarında, bütün işyerlerinde, bütün işçilerle organik bağlar kuracağız.

Şimdiden direnme hareketlerinde, en etken biçimde görev almaya hazır olacağız.

TÜRK - İŞ'in tabanına sızıp, TÜRK - İŞ'in ipliğini pazara çıkaracağız.

Devrimci sendikacıları, doğu devrimci stratejiye getirmek için eleştirilerimizi eksik etmeden, tutucu sendikalara karşı, kendi üyelerini eyleme sokmanın yollarını arayıp mutlaka bulacağız. Gerici sendikalara üye olmak zorunda kalan devrimci işçi kardeşlerimizi daima eylemde tutacağız. Onların o gerici sendikaları ele geçirmelerine yardımcı olacağız.

Büyük çoğunluğu sendikalı olmayan ve 1973 yılı başında, sayıları 10 milyon 130 bine yükseleceği hesaplanan tarım işçileri için, şimdiden örgütlenme, eğitim ve eylem planlarımızı yapıp bunları gerçekleştirecek proleter sosyalist militanlarımızı ,en iyi biçimde yetiştirmeye başlıyacağız.

Emperyalizm, Türkiye'li emekçileri uyutmak için en etkili planlarını sahneye koymaya başladı. Güney Amerika'da ve Uzak Asya'daki oyunlarını, şimdi Türkiye'de sahneliyor.

Emperyalizmin emekçilerimize, sendikalarımıza uyguladıkları taktikleri önemle, dikkatle izleyeceğiz, strateji planında onları eninde sonunda alt edeceğimizi, devrimci sendikalarımızı kuracağımızı, yaşatacağımızı Türkiye'li işçileri mutlaka eyleme sokup, onların ardı sıra yürüyerek zafere uıaçacağımızı biliyoruz.

Zafer emperyalizmin değil, işçi sınıfının olacaktır.

# aydınlık'ta dünya ve türkiye

## İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN GAZETESİ KURTULUŞ ÇIKTI

İşçilerin,köylülerin devrimci gazetesi **Kurtuluş**'un ilk sayısı çıktı 40.000 gazete, birkaç gün içinde, okuyucunun yani işçinin ve köylünün eline ulaştırılmak suretiyle, tükendi, **Kurtuluş** gönderilmesi için talepler, birbiri ardından gelmektedir. Bunları hiç değilse bu ilk sayıda karşılamak imkânsız. Bu durum proleter devrimci çizgimizi okuma yazma olanakları sınırlı tutulmuş olan işçinin ve köylünün rahatça anlayacağı açık ve seçik bir dille ifade etme çabasında bir kitle gazetesine ne büyük bir sususzluk olduğunu göstermektedir.

«İşçilerin köylülerin **devrimci** gazetesi» dedik. Bu devrimci sıfatı, fazladır. İşçilerin köylülerin gazetesi, devrimci olmadan yapamaz. Eğer bir gazete gerçekten işçi - köylü yığınlarının gazetesi ise, onların özlemlerini dile getiriyorsa, elbetteki devrimci olacaktır. Herkes, toplumumuzdaki işçi sınıfının ve köy emekçilerinin özlemlerine tercüman olduğu ölçüde devrimcidir. Ve hakikî devrim, işçi ve köylü yığınlarının tercümana lüzum görmeden bizzat

kendileri devrimci özlemlerini kendi devrimci eylemleriyle dile getirmesidir. Bu, devrimci eylemin her çeşidi için doğrudur. Onun için, **Kurtuluş**, bu ilk sayısında, başyazısında, «İşçilerin köylülerin kurtarıcısı, ancak işçiler köylüler olabileceği gibi onların bilinçlendiricileri de ancak kendileri olabilir» derken doğru söylemektedir.

Türkiye'de bugün devrimciliği kimseye bırakmak istemeyen ve durmadan devrim lâfı eden, kendilerini devrimciliğin doruğunda sanan kimseler var. Bunlar daha çok devrimi, bazı şartların biraraya gelmesi yüzünden elverişli durumda olan bir kısım aydınların bir girişimi olarak düşünmektedirler. Açıkça işçi ve köylü yığınlarının rolünü inkâr etmiyorlar. Zamanı gelince emekçi yığınlar da işe katılacaklardır. Ama bu, sonraki iştir. Bu «devrimciler» ilkönce yığınların katkısı olmadan, yığınların devrimci eyleme katılabilecekleri devrimci ortamı denk getirip kendileri yaratacaklardır. Ve sonra da işçilere köylülere dönüp, «buyrun gelin, bu devrim sizin de devriminizdir, siz de katılın» diyeceklerdir .

Bu bayların bilmedikleri şey, çağımızda, işçinin ve köylünün damgasını taşımayan herhangi bir hareketin gerçekten devrimci bir hareket olamayacağı ve bu damganın geleceğe ait bir şey olmayıp devrimci hareketin bütün aşamalarında zorunlu olduğudur. Bilmedikleri şey, emekçi yığınları, geçici bir süre için de olsa, gerici güçlerin etkisinden kurtarmayı birinci derecede önemli saymayan ve bu yolda gereken devrimci eylemi göstermeyen bir aydın devrimciliğinin kaçınılmaz olarak yozlaşacağı ve devrimci niteliğini yitireceğidir; ne kadar iyi niyetli olursa olsun bu çeşit ayağı yerden kesilmiş girişimlerin, yığınların devrime katılması için elverişli sözkonusu ortamı da yaratamayacağıdır.

Onun için gelecekte bazı «devrimci» aydınların vaat ettikleri uygun ortamı gerçekleştirmelerini beklemeden bugünden, Demirel Türkiye'sinde fabrika işçileriyle, köy emekçileriyle omuz omuza, içiçe mücadele veren devrimciler, gerçekten devrimci çizgiyi izleyenlerdir.

Bu mücadele, gözle görülür, elle tutulur olumlu sonuçlar vermektedir. İçinde yaşadığımız bu dönemi, tarih, Türkiye'de devrimci hareketin devrimci aydınlardan ve özellikle devrimci gençlikten işçiye, köylüye taştığı dönem olarak kaydedecektir. İşçi - köylü direnmesinde, onlarla saf tutanlar, bu tarihî dönemin yaratıcılarıdırlar. Devrimcilik adına lâyık olanlar onlardır .

**Kurtuluş**, devrimci hareketin aydınlar safından işçi ve köylü yığınlara taşması sürecini hızlandırmayı amaç edinen bir gazetedir. **Kurtuluş**'un başarısı için hepimiz payımıza düşeni yapmalıyız!

## ŞİAR YALÇIN OLAYI

Devrimci arkadaşımız Koyulhisar C. Savcısı Şiar Yalçın, Yüksek Savcılar Genel Kurulunun 25.4.1970 tarihli karariyle kesin olarak meslekten ihraç edilmiştir. Daha önce, Yüksek Savcılar Kurulu İkinci Bölümünün 2'ye karşı 3 oy çokluğu ile vermiş olduğu ihraç kararına Şiar Yalçın Genel Kurul nezdinde itiraz etmişti. Bu kere toplanan Genel Kurul 2'ye karşı 11 oyla Şiar Yalçın'ın itirazını reddetmiş ve bu suretle arkadaşımızın savcılık mesleğinden ihracı kesinleşmiştir. Kurul üyelerinden Yargıtay C. Savcısı Ömer Kemerli ile Yargıtay C. Savcısı Şevket Tümer aleyhte oy kullanarak karara muhalif kalmışlardır. Daha önceki Bölüm kararında da Bölüm başkanı Cumhuriyet İkinci Başsavcısı İbrahim Şahin ile üyelerden Yargıtay C. Savcısı Fatih Keçik, Şiar Yalçın'ın lehinde oy kullanmışlardı. Ancak her nedense bu iki şahıs son Genel Kurul toplantısına katılmamışlar, buna karşılık ihraç lehinde oy kullanmış olan İkinci Bölüm üyelerinin üçü de bu toplantıya katılmışlardır. Bunun Adalet Bakanlığının bir tertibi, Savcılar Kurulu üzerindeki kanunsuz baskılarının bir sonucu olması kuvvetle muhtemeldir.

Bilindiği gibi, arkadaşımız Şiar Yalçın mesleğinde temayüz etmiş, iki yabancı dili çok iyi bilen, görevine bağlı, sorumluluğunu müdrik bir C. Savcısı idi. Ancak Şiar Yalçın'ın bir tek kusuru vardı. O da Amerikan emperyalizmi ile işbirlikçilerinin uşaklığını ve yardakçılığını kabul etmemesi ve daha da ileri giderek çeşitli gazete ve dergilerde zaman zaman yazdığı yazılarla egemen güçlere karşı çıkarak tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye dâvâsını savunması, bugünkü sömürü ve soygun düzeninin yerine halktan ve emekten yana bir düzenin kurulmasını amaç edinen devrimci mücadeleye katkıda bulunması idi. İşte bu suçu sömürücü sınıfların ve onların temsilcisi olan siyasal iktidarın şimşeklerini Şiar Yalçın'ın üzerine çekmeye yetti de arttı bile. Nitekim, Şiar Yalçın aleyhindeki gerici ve şeriatçı basının da katıldığı karalama kampanyası üç yıl önce Finike C. Savcısı olduğu sırada başlamış, «Akşam» gazetesinde yayınlanan TCK' nun 141 ve 142. maddeleri ile ilgili ve bu maddelerin Anayasaya aykırı olmadıkları hakkındaki Anayasa Mahkemesi kararını eleştiren tamamen bilimsel nitelikteki yazısı ve 27 Mayıs Bayramında yaptığı bir konuşma bahane edilerek, toprak ağalarının şikâyeti üzerine Finike'den Koyulhisar'a «sürülmüştü». Ayrıca, Adalet Bakanlığının emriyle söz konusu yazısından dolayı hakkında kamu dâvâsı açılmış, bütün varlığı ile burjuvaziye ipotekli, cehaleti Yargıtay kararı ile müseccel ünlü bir gedikli bilirkişi ve fetvacı başıdan yazıda komünizm propagandası bulunduğu yolunda rapor alınmış, ancak Elmalı Ağır Ceza Mahkemesinin ilk celsesinde, Basın Kanununun öngördüğü üç aylık süre içinde açılmamış olan dâvânın ortadan kaldırılmasına karar verilmişti.

Şiar Yalçın aleyhindeki baskılar Koyulhisar'da da devam etmiş, arkadaşımızın usanmadan, yılmadan meslekî görevinin yanısıra namuslu bir aydın sıfatiyle üzerine düşen devrimci görevini de yerine getirmesi çıkarcı sınıfları ve siyasal temsilcilerini çileden çıkarmıştır. Sürgünler, açılan cezaî ve inzibatî tahkikatlar ve çeşitli baskılarla yola getirilemeyen arkadaşımız Nisan 1968'de Adalet Bakanlığının haksız isteklerine âlet edilen Yüksek Savcılar Kurulunun Karariyle işten el çektirilmiştir. Maaşının yarısı ve tazminatı kesilerek süründürülmek, maddî sıkıntı ile karşı karşıya bırakılmak istenilmiştir. Ancak Şiar Yalçın buna da kat-

lanmış, aleyhindeki kanuna aykırı işlemin iptali için Danıştaya başvurmuş ve Danıştayın verdiği yürütmenin durdurulması kararı üzerine dört ay açıkta kaldıktan sonra Adalet Bakanı Hasan Dinçer'e çektiği ağır ve tehditkâr bir telgraf üzerine görevine iade edilmiştir.

Fakat Şiar Yalçın'ın mücadelesinde haklı olduğu, hiç bir şekilde suç teşkil etmeyen anti-emperyalist ve anti-kapitalist yazılar yazmanın, sosyalist ve marksist olduğunu ilân etmenin, anti-demokratik kanunları eleştirmenin, sömürü düzenine ve satılmış iktidara karşı çıkmanın meslekî görevi ile bağdaşmayan ve kınanmasını gerektiren hareketler olmadığı en yüksek idarî yargı merciinin kararı ile tescil edilmiş olmasına rağmen, Adalet Bakanlığı kanunsuz baskılarını yine de devam ettirmiştir. Şiar Yalçın'ın gazete ve dergilerde yayınlanan hemen her yazısı hakkında, ve ayrıca Mihri Belli, Vahap Erdoğdu, Nezihe Meriç, Süleyman Kırteke gibi devrimci omuzdaşlarına haksız yere tutuklanmalarını protesto için gönderdiği dayanışma mektup ve telgrafları yüzünden ayrı ayrı tahkikatlar açılmış, düzenlenen kırık dökük fezlekelerle meslekten ihracı istenilmiştir. Pervasızca «Akşam», «Yön», «Ant» ve Lenin'in eserlerini okuduğu, özel toplantılarda teypinden Nâzım Hikmet'in kendi sesinden şiirlerini, Ruhi Su ile Âşık İhsanî'nin sazlarını dinlettiği yolundaki ihbar ve şikâyetler bile ciddiye alınarak tahkikat konusu yapılmıştır.

Bu arada arkadaşımıza Koyulhisar'da iktidara sırtını dayayan taşra mütegallibesinin tertipleri ile bir de suikast düzenlenmiş, sabaha karşı evinin yatak odası penceresinden dört el ateş edilmiş, ölümden kıl payı kurtulmuştur. Bu alçakça tecavüzün kimler tarafından planlanıp hazırlandığı ve kimler tarafından uygulandığı belli olduğu ve Şiar Yalçın Cumhurbaşkanına, İçişleri ve Adalet Bakanlarına çektiği telgraflarla sıkı bir zabıta tahkikatı yapılarak faillerin meydana çıkarılıp yakalanmasını defalarca ve ısrarla talep ettiği halde, hiç bir ciddi tahkikat yapılmamış, devrimciler tarafından meşru müdafaa halinde veya kutsal bir amaç uğrunda işlenilen suçların takibinde türlü işkence metodları uygulayarak velinimetlerine yaranmaya yeltenen polis yetkilileri, devrimci bir Cumhuriyet Savcısına karşı kara güçlerin temsilcileri tarafından düzenlenen menfur bir suikasdın faillerini meydana çıkarmakta her nedense aciz kalmışlardır. Ve sosyalistlerin nefes alışlarını dahi izlediğini övünerek ilân eden Faruk Sükan tam bir umursamazlık içinde olayın örtbas edilmesine göz yummuştur. Üstelik Şiar Yalçın olayın tahkikatını bizzat yürütürken ve korkmadan aynı yerde görevine devam etmek istediğini telle Adalet Bakanlığına bildirmiş olmasına rağmen, olaydan üç gün sonra sözde hayatını korumak bahanesiyle geçici yetki ile Kemah ilçesine gönderilmiştir.

Dört ay Kemah'ta kaldıktan ve yine iki günde bir hayalî bir suçtan ötürü savunması alındıktan sonra, Mayıs 1969'da Türkiye ve Orta Doğu Âmme İdaresi Enstitüsünün giriş imtihanlarına girerek bu imtihanları birincilikle kazanan Şiar Yalçın'ın Enstitüye girmesine de kanunun açık hükmüne rağmen Bakanlıkça izin verilmemiştir. Ancak Şiar Yalçın yine Danıştaya başvurarak buradan aldığı tehiri icra kararına istinaden kursa katılabilmiştir.

Yüksek Savcılar Kurulu, Adalet Bakanlığının Şiar Yalçın'ın meslekten ihracı için yaptığı müteaddit taleplere ilk önce direnmiş ve arkadaşımıza sadece iki tevbih cezası vermekle yetinmiştir. Ancak Bakanlık, Anayasanın iptal kararına rağmen üç yıldan beri bir türlü çıkaramadığı

Savcılar Kanununu çıkarıp adalet hizmetlerini felce uğramaktan ve yüzlerce savcıyı mağduriyetten kurtarmak, anti-demokratik kanunları kaldırmak ve Anayasanın emrettiği diğer bir çok kanunları hazırlayıp yasama meclislerine sevketmek gibi görevinin icabı olan olumlu faaliyetleri bir kenara iterek bütün gayretlerini Şiar Yalçın'ı ille de meslekten atma yolunda seferber etmiş, tüm teşkilâtını, müfettişlerini, Genel Müdürlerini sanki başka yapılacak hiç bir iş yokmuş gibi bu amaca koşmuştur. Ve nihayet bu çabalarının semeresini almış, Yüksek Savcılar Kurulunu da usandırarak defi belâ kabilinden bir oy farkla meslekten ihraç kararı vermesini sağlamış, muradına kavuşmuştur.

Ne var ki, Şiar Yalçın'ın meslekten ihracı ve itirazının reddi hakkındaki İkinci Bölüm ve Genel Kurul kararları her türlü hukukî dayanaktan yoksundur. Şiar Yalçın'ın meslekten çıkarma kararına mesnet ittihaz edilen eylemleri şunlardan ibarettir: 1) Akşam gazetesindeki yukarıda söz konusu edilen yazısı; 2) Komünizm propagandası yapmak suçundan cezaevinde tutuklu bulunan arkadaşımız Vahap Erdoğdu'ya telgraf çekerek suçlama konusu yazılardan hiç birinde suç unsuru görmediğini ve kendisini devrimci mücadelesinde bütün gücü ile desteklediğini bildirmiş olması; 3) Yine Akşam gazetesinde «İstanbul C. Savcısı Nedim Demirel'e Cevap» başlığı altında yayınlanan yazısında, İstanbul savcı yardımcıları arasında görev taksiminin Bakanlığın emir ve arzularına göre yapıldığını açıklamış, ve öyle olmayıp da kendisi Basın Bürosunda çalıştırılmış olsaydı BERAATLE SONUÇLANMIŞ OLAN 142. maddeye muhalefet dâvâlarından hiç birinin açılmamış olacağını belirtmiş olması; 4) Yekta Teksel adında dost bildiği bir şahsa gönderdiği ve onun tarafından Bakanlığa intikal ettirilmiş olan (!) özel bir mektubunda marksist-leninist olduğunu ve bunu dosta düşmana ve yedi düvele karşı ilân etmekten ancak iftihar duyacağını itiraf etmiş olması.

Elbette ki bu eylemlerden hiç birisi Şiar Yalçın'ın değil meslekten çıkarılmasını, kınanmasını bile gerektirmezdi. Çünkü Anayasa vardır, Anayasanın getirdiği fikir özgürlüğü vardır, ve buna göre herkesin, isterse memur ,isterse savcı olsun, her konudaki inanç ve kanâatlerini serbestçe ve dilediği vasıtalarla açıklamak hakkı vardır. Ama Yüksek Savcılar Kurulunun çoğunluğu bu fikirde değildir, ve kararında şöyle demektedir (karardaki cümle düşüklükleri, imlâ, gramer ve noktalama hatâları aynen muhafaza edilmiştir): «Şüphesiz herkes gibi Şiar Yalçın da düşünce özgürlüğüne sahiptir ve kanaatlarını basın yolu ile yayabilir... Ancak bu hürriyet bir yandan ceza kanunlarının yasaklayıcı; bir yandan da yazarın memur ise özel kanununa göre kollaması zorunlu olduğu meslekî yükümlülükleri ile sınırlı bulunmaktadır... Fikir hürriyeti içinde kanunsuzlukların himayesi özgürlüğü düşünülemez. Şiar Yalçın da bu disiplin işlemine konu olan yazılarında mensubu olduğunu ilân ettiği Marksist ve Leninist ideolojinin yayıl masını ve savunulmasını amaç edinmiş ve fakat yukarıda değinilen özgürlük sınırları aşıldığından dolayıdır ki, takip konusu yapılmıştır. Her vatandaşın haiz olduğu özgürlüklere sahip olmakla beraber ve ondan öte bir C. Savcısı olmak itibariyle bu sıfatının yükümlülükleri ile de sorumludur... Şiar Yalçın'ın bütün yazılarında ileri sürdüğü görüş, Sosyalist, bilimsel sosyalist, Marksist ve Leninist olduğunu dosta düşmana ve yedi düvele iftiharla ilân ettiği (dosyada mevcut Yekta Teksel'e yazdığı mektubunda) ideolojinin yayını ve

savunulması ve bukonuda engelleyici hükümleri taşıdığından dolayı TCK'-nun 141. ve müteakip maddeleri hükümlerinin suç sayılmayacağı Anayasa dışı hükümler olduğudur. Öte yandan Marksizm, Leninizm, bir ideoloji olarak ve yalnız kişisel bir kanaat olarak muhafaza edildiği takdirde ceza kanunları bakımından tecrim edilmese dahi temelinde yatan ve kanunun belli ölçülerle öğülmesi veya propagandanın tecrim edildiği ve gerektiğinde suçlandırılması zorunlu olan bir ideoloji olduğundan dolayı bir C. Savcısının böyle bir mensubiyeti ilân etmesi ve daha da ileri giderek bu ideolojiye mensup ve eylemleri suç niteliğinde görülerek, bundan dolayı tevkif edilmiş bulunan kişilere C. Savcılığı sıfatını da ekleyerek fiillerinin suç olmadığı, mücadelelerinde kendilerini bütün gücü ile desteklediği yolunda, tesanüt mektup ve telgrafları göndermesi suretiyle tezahür eden tutum ve ideolojinin yalnız fikir sahasında kalmayıp meslek gerekleri ile tedahül etmesi itibariyle özgürlük sınırlarını aşan ve meslek yeteneklerini kayba müncer olan bir davranış olur... Şiar Yalçın'ın bağlı olduğu ideolojik inancı ile meslekî durumu arasındaki bağlantıyı da açıklamak gerekmektedir:

Şiar Yalçın'ın çeşitli gazeteler ve dergilerde çıkan yazı ve beyanları şu özellikleri taşır: Bu yazılar Şiar Yalçın'ın bağlılığını «bütün dünyaya ve yedi düvele iftiharla ilân ettiği» Marksist-Leninist ideolojinin bu konuda neşriyata elverişli günlük çeşitli hadiseler ve gazete haberleri vesile ittihaz edilerek kendi edebiyatı, stili ve terminolojisi içinde savunulması; bu konuda aşırı neşriyata engel olan T.C.K. nun 141, 142 ve müteakip maddelerinin fikir özgürlüğü ve Anayasa ilkelerine aykırılığı dünyanın hiç bir yerinde böyle suçluluklar söz konusu olmadığı mihveri etrafından özetlenmesidir. Bu fiiller teker teker ele alınıp belli eylemler halinde mütalâa edilerek netice tayinine mevzu yapılamaz. Bunların her biri belli bir ideolojik anlayışın devamlı şekilde savunulması mücadelesinin tezahürleridir. İdeolojilerin fikir özgürlüğü içinde üstünlüklerinin münakaşası değil ve fakat Anayasa ve özel kanunları ile belli bir siyasî temel yapıya oturmuş olan bir toplumda bu toplumun düzeninin korunmasının, kanunların hiç bir şüpheye yer bırakmayacak şekilde tam bir tarafsızlık ile uygulanmasının birinci derecede görevli ve sorumlusu hiç şüphesiz C. Savcılarıdır. Kendisinin, bu sıfatını da açıklayarak her vesile ile Marksist ve Leninist fikirlerin günlük gazetelerde savunuculuğunu yapan, yürürlükte bulunan kanun hükümlerine rağmen bunları ihlâl edenleri mücadelelerinde can ve gönülden ve bütün gücü ile destekleyeceğini ifade ile tesanüt gösterilerine girişen, bu fiillerin suçluluğunu kabul değil, bir zulüm vasıtası halinde kanunlarda kaldığını her vasıta ile ileri süren ve nihayet bu tutum ve davranışını adlandırarak iftiharla açıklayan bir C. Savcısının, bu eylemleri suç teşkil etmese dahi mesleğinin gerektirdiği yetenekleri kaybetmiş ve bu tutum ve davranışları ile meslekte kalması C. Savcılığının nüfuz ve itibarını bozacak mahiyette görülmesinde kanuna aykırılık bulunmamıştır...»

Bu fikir insicamından yoksun ve Türkçesi bozuk satırların yorumunu ve çürütmesini yapacak değiliz. Arkadaşımız Şiar Yalçın Danıştayda açacağı iptal dâvâsında şüphesiz bunu yapacak ve böyle bir kararın altına imzalarını koymak cesaretini gösterenlere gereken cevabı verecektir. Biz sadece burjuva şartlandırmasının nerelere kadar gidebileceğini ve en yüksek makam sahiplerini dahi nasıl etkileyebileceğini, geri kalmış bir ülkede adliye mesleğinin

zirvesine ulaşmış hukukçuların bile değil yalnız marksizm, klasik ve gerçek burjuva demokrasinin en ilkel kuralları konusunda dahi nasıl bir bilgisizlik ve yetersizlik içinde bulunduklarını bütün devrimcilerin ibret nazarlarına sunmak için bu satırları dergimize aktarmış bulunuyoruz.

Genel Kurulun karara muhalif kalan üyelerinden sayın Ömer Kemerli'nin muhalefet şerhindeki şu satırları da, devrimcilerin yüreğine su serpen bir müjde ve bürokrasimizden büsbütün umut kesilmemesi gereregini belirten bir mutlu örnek olarak zikretmek isteriz: «Muayyen bir ideolojiye sahip olmak ve muhtelif vesilelerle bu ideolojinin esas ve umdelerini muhtelif şekil ve suretlerle açıklamak yargıçlığın şeref ve onurunu ve memuriyet nüfuz ve itibarını bozacak mahiyetten uzay olduğu düşüncesiyle itirazın kabulünü ve Savcılar Kurulu İkinci Bölümünce muteriz hakkında verilen (meslekten çıkarma) kararının kaldırılması... düşüncesiyle karara muhalifim.»

### BİR AVUÇ HAİNİN YENİ İHANETİ

Bugünedek devrimciler, ister TİP içinde, ister TİP dışında olsun, TİP'i oportünizmin etkisinden kurtarmak için aktif ideolojik mücadele vermişler, sosyalist teoriyi inkâr eden, emperyalizmin saflarımızdaki uzantısı oportünizme karşı, gerçek sosyalizmin bayrağını yükseltmişlerdir. TİP'i proletaryanın özörgütü haline getirme mücadelesi emperyalizmin, işbirlikçilerinin ve oportünistlerin provakosyonlarına rağmen, başarıyla yürütülmüştür ve yürütülmektedir .

Devrimciler Aren-Boran kliğinin «sosyalist devrim» şiarının küçük burjuva ideolojisine dayandığını ispatlamış, örgütü tabelâ teşkilâtı haline sokan görünüşte sekter, özünde teslimiyetçi politikalarını teşhir etmişlerdir. Filipin tipi demokrasiciliği şartlarında parlemantarizmi tek eylem sahası olarak sunan oportünistlerin bu oyunu bozulmuş, kitleler sosyalistliğin ne demek olduğunu geniş ölçüde anlamışlardır.

Devrimcilerin aktif ideolojik mücadelesine karşı, Boran-Aren kliğinin tek silâhı, Amerikan emperyalizminin bir numaralı ideolojik ihraç malı anti-komünizm olmuştur.

Öteden beri sürdürülüp bugüne kadar getirilen bu ihanet ve jurnalcılık geleneği TİP'in başına çöreklenmiş bir avuç provakatör tarafından hayasızca yürütülmektedir. Bu bir avuç oportünistin provokasyon ve ihbarlar silsilesinden sadece birkaç örnek verip geçelim:

1966 yılında Vahap Erdoğdu ve Ahmet Say arkadaşlarımız, «ihtilâlci komünist» oldukları gerekçesiyle, aldatılan iki genç partiliye sahte bir ihbarname imzalattırarak haysiyet divanına verilmişlerdir.

1967 Ekiminde, onüçlerin partiden ihraçları Genel Yönetim Kurulunda tartışılırken Behice Boran gerici basına kadar ulaşan şu ihbarı yapmıştır: «Demin dinlediğimiz arkadaş, Mihri Belli'den emir almadıklarını söyledi. Bu arkadaş elbette direkt olarak Mihri Belli'den emir almaz. Mihri Belli kendi hücresindeki ilk çengele emir verir, o da başkasına, o da ötekine. Biz bu taktikleri biliriz. Bunlar komünist taktikleridir.»

Yıllanmış muhbir Boran, 1967 yılının Aralık ayında İstanbul'da TÖS salonunda bir açık oturum sırasında, öteki iki konuşmacı Mihri Belli ve İlhan Selçuk'u «ihtilâlci» olarak ihbar etmişti. Belli olsun, Selçuk olsun, Boran'ın bu ihbarı yüzünden 142. maddeyi ihlâlden, İstanbul 5. Ağır Ceza Mahkemesinde yargılanmaktadırlar.

Bunu izleyen dönemde, İstanbul'-

da, Ankara'da ve Türkiyenin her köşesinde, parti içinde oportünist yönetime karşı mücadele verenler, hep aynı iddia ile haysiyet divanlarına sevkedilmişler ve örgütten çıkarılmışlardır. Başını Boran'ın çektiği TİP'in bu oportünist yöneticileri, anti-komünizmi ve işbirlikçi iktidarın polisine «ihtilâlci» ihbarını meslek edinmişlerdir. Bütün faaliyetlerini bildiri sahtekârlığı, jurnalcılık üzerine oturtan bu bizans entrikacılarının bugünkü acınacak hallere düşmelerinde jurnalciliklerinin büyük payı vardır.

TİP'in yönetimini ele geçiren bu kliğin başka provokasyonları da vardır. Öteki yöneticilerin tasvibiyle olmakla birlikte, bu provokasyonların baş tezgâhlayıcısı, Behice Boran ve eşidir. 1964 TİP İzmir Birinci Büyük Kongresi arifesinde, o zaman aralarından su sızmayan, Mehmet Ali Aybar'a rakip gibi gözüken Orhan Arsal'ı delegeler gözünden düşürmek için, Arsal'ın konuşma üslûbuyla bir imzasız mektup düzenleyerek TİP üyelerine ve gazetelere gönderilmiştir. 1966 Malatya kongresi arifesinde, parti içinde gittikçe güçlenen proleter devrimci grubun sözcülerinin yazı üslûbu taklit edilerek gene aynı nitelikte bir provakasyon bildirisi çeşitli adreslere postalanmıştır. Devrimcilerin yaptıkları tahkikat sonucu, bu iki mektubun da Behice Boran'ın eşi Nevzat Hatko'nun Galata'da Mumhane Sokağındaki ABC tercüme bürosunun yazı makinesinde yazıldığı tesbit edilmiştir.

Aynı anlamda mektup ve bildiriler, 1968 Kongresi öncesinde de yayınlanmıştır. Niyazi Ağırnaslı'nın aynı iğrenç entrikalarla partiden uzaklaştırılması herkesin hatırındadır.

Sosyalistler arasında Boran'ın kişiliğinin bu ölçüde nefret uyandırmasında ve parti toplantılarında bile konuşamaz hale gelmesinde bu çirkin tertiplerin büyük payı vardır.

Bu yılki Gölcük Kongresinde, Boran'ın İzmit kolundan sabıkalı bir jurnalci (bu kişi 1966 yılında Vahap Erdoğdu ve Ahmet Say'ı ihbar edenlerden biridir) devrimci arkadaşlarımızı ihbar etmiş ve polis, arkadaşlarımızı teker teker karakola çağırarak sorguya çekmiştir.

Adana'da ise yine Boran kuyrukçularının polisle yaptıkları işbirliği sonucunda, Merkez İlçenin devrimci yöneticilerine karakolda işkence edilmiştir.

Behice Boran'ın tezgâhladığı polis-oportünist ortaklığının bir örneği de Antalya'da görülmüştür.

TİP kongresinden birkaç gün önce Boran'ın adamı Nihat Sargın Antalya'ya gelmiş ve Antalya polisi ile birlikte çalışmaya başlamıştır. Kongrenin günü, polisle birlikte, 6. Filonun Antalya'dan ayrıldığı gün olarak tesbit edilmiştir. Kongre yeri olarak da polis karakolunun hemen karşısında, bir pasajın bodrum katı seçilmiştir. Boran kliğinin tayin ettiği il yöneticisi ise hakkında oldukça şüphe besleyen bir kişidir. Bu kişi Ticaret Odalarında yüksek maaşla çalışmakta ve orayı rahatça parti merkezi gibi kullanabilmektedir. Yine bu kişi, dışarıdan gönderilmiş meşhur «Millî Demokratik Devrim ve İç yüzü» adlı broşürü Odanın daktilosunda çoğaltarak çeşitli adreslere postalamıştır.

Sargın'ın işbirliği bununla da kalmamış, devrimci arkadaşımız Mustafa Kaçaroğlu'nu polise dövdürtmüştür. Polis Kaçaroğlu'na Sargın'la aralarında geçen bütün konuşmaları tekrarlamış ve «Sargın'a sen nasıl böyle söylersin» diye arkadaşımızı tehdit etmiştir. Metin Demirtaş arkadaşımız da aynı şekilde polis tarafından tehdit edilmiştir. Yakında Amerikaya «bilgi ve görgüsünü arttırmaya» gidecek olan polis şefi, bu provakasyonları en iyi biçimde değerlendirmiş, genç liseli öğrencileri

bile karakolda falakaya yatırmıştır. Kongreye Ankara'dan giden arkadaşlarımız geri dönene kadar sıkı bir polis takibine uğramışlardır. Sahte üyeler ve 16 sivil polisin katıldığı kongreye, eski üyeler alınmamıştır. Kongre binasını polis ve jandarma kordonu altına aldıran oportünistlere karşı Ferro-Krom işçileri, Liman işçileri, kongre salonu önünde protestolarda bulunmuşlardır. Bu şartlar altında bitirilen kongrede oportünistler kazanınca, polisin yorumu, «neyse bu iş iyi şekilde bitti» olmuştur.

Oportünizmin son provakasyonu ise beş devrimci arkadaşımızı savcılığa ihbar etmek olmuştur. Tam bir ajan-provokatör plânı olan son oyunu gene Boran tezgâhlamıştır.

Behice Boran, il ve ilçe başkanlarına 23 Mayıs 1970 tarihli bir genelge yollamıştır. Bu genelgede «Türkiye İşçi Partisi Genel Merkezi», «Devrimci TİP Merkezi», «Gerçek TİP'liler», «Gerçek Sosyalistler», «TİP İdare Heyeti» imzalarıyla teksir edilmiş bildiriler yayınlandığı ve bunları yayınlayanların kimler olduğunun tespit edildiği bildirilmektedir. Tespit edildiği bildirilen kişiler Çankaya İlçe Başkanı Zakir Koçak, Çankaya üyesi Mahir Çayan, Çankaya İlçe Yönetim Kurulu üyesi İlhami Aras, Çankaya aday üyesi Seyhan Erdoğdu'dur. Koçak, Çakıroğlu, Çayan ve Aras hakkında parti içi soruşturma açılmış, bu arkadaşlar kesin ihraç isteğiyle haysiyet divanına sevkedilmişlerdir. Boran bunun yanısıra «haklarında kanunî hükümlerin uygulanması» için Cumhuriyet Savcılığına başvurduğunu genelgede belirtmektedir.

Boran'ın bu son ihbar gayretleri İstanbul kongrelerinde devrimcilerin zaferinden sonra yoğunlaşmıştır. Bir tek kişinin burnu kanamadan yapılan İstanbul İl Kongresi, çeşitli oportünist klikler tarafından «kaba kuvvet gösterisi», «dinamitli; silâhlı saldırılar» diye kamu oyuna sunulmak istenmiştir. Bütün bu iftira tezvirat, ihbar kampanyasına rağmen, parti içinde ve parti dışında ,devrimciler yurt çapında yeniden kuvvetlenme, örgütlenme mücadelelerini hızlandırmışlardır. Parti kongresi yapılan illerde seçilen büyük kongre delegelerinin büyük bir kısmını proleter devrimcileri almışlardır. Yoğunlaşan polis-oportünist işbirliğinin temel nedeni, parti içinde devrimci hareketin güçlenmesidir.

Parti içinde güçlenen devrimci mücadelenin birbirleriyle ilişkili bir bütün haline getirilmesi ve oportünizme karşı bir dayanışma gösterilmesi için Türkiye İşçi Partisi üye ve aday üyelerinden müteşekkil bir devrimci TİP komitesi kurulmuştur. Bu komitenin üyeleri, Seyhan Erdoğdu, Zakir Koçak, Mahir Çayan, İlhami Aras ve Tangör Çakıroğlu'dur. Devrimci TİP komitesinin, parti içi ilişkileri sağlamak ve TİP içinde proleter devrimci mücadelenin bağını kurmak, çeşitli il ve ilçe kongrelerinde devrimci mücadeleyi yürütmek, kısacası parti içi devrimci mücadeleyi ilişkili bir bütün yapmaktır. Devrimci TİP Komitesi demek, proleter devrimci muhalefet demektir. Komitenin ve bütün Proleter Devrimcilerin parti içi mücadelesi meşru ve demokratiktir. Devrimci TİP komitesi, bu günedek mektupla yazışmaları dışında, birtek teksir anket yayınlamıştır. Bu teksir parti içindeki devrimcilere yollanmış bir ankettir. Ankette imza «Devrimci TİP Komitesi»dir. Ayrıca açık olarak komite üyelerinin ismi konmuştur. Bunun dışında başka bir teksir-bildiri yayınlanmamıştır. «Gerçek TİP'çiler», «Gerçek Sosyalistler», «Devrimci TİP merkezi», «Türkiye İşçi Partisi Genel Merkezi», «TİP İdare Heyeti» vs. imzalı teksirlerle Devrimci TİP Komitesinin ilişkisi

yoktur. Bu tip bildirileri hazırlayıp, bunları Devrimci TİP Komitesinin bildirisi gibi göstermek POLİS oyunudur. Bu oyun Behice Boran ve eşinin İzmir Kongresi, Malatya Kongresi öncesi, eski sahte bildirileri hazırlama politikalarının devamıdır. Aynı oyun son Büyük Kongre öncesinde tekrarlanmaktadır. Devrimci TİP Komitesi ağzından olmadığı bildiriler düzenleyip POLİSE ihbar edenler ajanlar, provakatörlerdir. Bunlardan bunun hesabı sorulacaktır.

Devrimci TİP Komitesi bugüne dek sürdürdüğü mücadelesine devam edecektir. Parti içi Devrimci mücadelemizin organı ÖNCÜ, yayınına devam edecektir. Ajanlar, provakatörler şunu iyice bilmelidirler ki, Türkiye'de ancak gerçek sosyalizm gerçekleşecektir, icazetli sosyalizm değil. Bu nedenle TİP içindeki mücademiz en kesin biçimde sürdürülecektir. TİP'i bugünkü yöneticilerine teslim etmek, emperyalizme teslim etmek demektir. TİP emperyalizme teslim edilmiyecektir.

## «KOMÜNİST MANİFESTO» OLAYI ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

Karl Marx ve Friedrich Engels tarafından, Komünist Partisi bildirisi olarak 1847'de kaleme alınan **Komünist Partisi Menifestosu**, geçen yıl, Bilim ve Sosyalizm Yayınları yöneticisi Süleyman Ege tarafından çevrilmiş ve yayınlanmıştı. Piyasaya çıktığının ikinci günü akşamı, **Komünist Manifesto**, mahkeme kararıyla toplatıldı, bütün birinci şube polisleri ekipler kurarak kitabevlerinden dağıtıcılara kadar birçok yeri aradılar, 5.000 adet bastırılabilen Manifesto'nun 4 bin adetten fazlasını toplayarak mahzenlere attılar.

Bilim ve Sosyalizm Yayınları yöneticisi Süleyman Ege arkadaş, Cumhuriyet Basın Savcılığının tutuklama talebiyle, nöbetçi Sulh Ceza Mahkemesine sevkedildi. Nöbetçi mahkeme tutuklama talebini reddetti, savcılık bir üst kademeye itirazda bulundu. Nöbetçi Asliye Ceza Mahkemesi itirazı reddetti, ve neticede Süleyman Ege tutuklanmadı.

Süleyman Ege'yi tutuklama mücadelesi bununla bitmedi. Sorgusu sırasında, Cumhuriyet Basın Savcılığının tutuklama isteği üzerine, sorgu hâkimliği tarafından Süleyman Ege tutuklandı. Ama, dâvâ dosyasının intikal ettiği İkinci Ağır Ceza Mahkemesine, gerek Süleyman Ege, gerek Avukatı Halit Çelenk, aylarca süren çalışmalarının ürünü olan ve çeşitli dokümanlarla dolu büyük bir dosya ile, tutukluluk durumuna itirazda bulundular, neticede Süleyman Ege tahliye edildi.

Mesele burada bitmiyordu: Anayasanın sağladığı bilim özgürlüğü hakkına dayanarak kitabı yayınlamış olan Süleyman Ege, gecesini gündüzüne katarak çalıştı. Malî imkânları çok dar olan Ege arkadaşımış, bütün çalışmalarını bu dâvâya ayırdı.Dâvânın devrimci mücadelenin bir parçası olduğu inancıyla ve yüklendiği görevin sorumluluğu ile çalıştı; savunmalar hazırladı, yeni belgeler ve dokümanlar topladı, bütün kitaplıkları ve bütün üniversite kitaplarını taradı. Bugüne kadar, nerede **Komünist Partisi Manifestosu'**ndan söz edilmişse, bunları taradı, topladı, sağlam vehiç bir şekilde çürütülemez delillerle mahkeme önünde savunmasını yaptı.

Süleyman Ege, dâvânın sonlarına doğru, Manifesto'yu, kesin beraat kararı aldıktan sonra, yeniden yayınlamak için hazırlıklara girişti. Bir yandan eldeki metni yeniden gözden geçirirken, bir yandan dâvâ dosyasını kitabın eki olarak yayınlamak için çalışıyordu. Süleyman Ege'yi, Manifesto dolayısıyla tevkif ettiremeyenlerin, yeni bir fırsat arıyacakları şüphesizdi. Manifesto'nun yeni

baskısının çalışmaları Süleyman Ege'nin masası üzerindeydi. Bir sabah, birinci şube polisleri, Ege'yi çalıştığı bürosundan alarak Cumhuriyet Basın Savcılığına getirdiler. Bu kere, **Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz** adlı kitap dolayısıyla, Ege'nin ifadesini aldılar. Süleyman Ege, sevkedildiği nöbetçi Sulh Ceza Mahkemesi tarafından tutuklandı. Avukat Halit Çelenk'in bir üst mahkemeye yaptığı itiraz reddedildi. Ege, elleri kelepçeli defalarca adliyeye getirildi, ifadesi alındı; tutukluluğun kaldırılması hususunda, sorgu hâkimliğinin istediği mütalaaya savcılık olumsuz cevap verdi ve Ege serbest bırakılmadı.

Ege, Ankara Cezaevinde tutuklu iken, **Komünist Manifesto**'nun son duruşmasına, elleri kelepçeli olarak getirildi. Bağımsız Türkiye hâkimleri, Süleyman Ege hakkında beraat kararı verdiler.

İstanbul'da, bir iki yayınevinin çok satan bu kitabı basmak için gizli bir hazırlık içinde olduklarını ve Ege'nin mahkemesinin neticesini beklediklerini, Ege haber almıştı. Süleyman Ege mahkûm olursa kitabı basmıyacaklar, Süleyman Ege beraat ederse, neticesi bir devrimciyi maddî yönden yıkmak olan **ticarî** hesaplarla kitabı yayınlayıp vurgun vuracaklardı. Bu yüzden, **Komünist Manifesto**'nun dâvâ sonucu, basından ve en yakın arkadaşlardan gizli tutuldu. Fakat Bâbı-âli bezirgânları, görevlendirdikleri adamlar aracılığıyla beraat kararını öğrenir öğrenmez, hazarladıkları kitabı bastırıp piyasaya sürdüler. Ne zaman? Süleyman Ege tutuklu, elleri kolları bağlı içerdeyken, Süleyman Ege'nin 4 bin kitabı polisin elindeyken. İşte, **Manifesto**'nun İstanbul'da bir yayınevi tarafından yayınlanışı böyle oldu. Yüreksiz, devrimci eylemden nasibi olmayanlar, yiğit, devrimci bir arkadaşı maddî yıkıntıya sürüklerken, işbirlikçi iktidarın polisi baskılarından işte böyle yararlandılar, polis tertiplerini kendi çirkin hırsları için biçilmiş kaftan saydılar.

Süleyman Ege arkadaşımız içerde tutuklu iken, kitaplarının hemen hemen hepsi polisin elindeyken, maddî gücünü aşağı yukarı polisin elindeki kitaplara bağlamışken, onun tutuklu olmasını fırsat bilerek, onu cezaevinin duvarları içinde yıkmaktan başka bir anlama gelmeyen bu teşebbüsü, gerek çeviren bakımından, gerek yayınlayan bakımından devrimcilikle hiç bir şekilde bağdaşmayan bir davranış olarak niteliyor ve devrimci uyanıklık içinde bulunanların bu tertibi doğru olarak değerlendireceğine, Süleyman Ege'nin devrimci mücadele içindeki yerini ve hakkını doğru olarak tespit edeceğine inanıyoruz.

## BİR KİTAP ÜZERİNE

Son zamanlarda moda oldu; önüne gelen, (sağcısı da solcu geçineni de) eline kalemi aldı mı sol kanatta «bölünmeler» üzerine yazı yazıyor. «Kurulu düzeni savunmakla yükümlü bir kurumda görevli» olduğu söylenen Aclân Sayılgan'ın sıradan antikomünist propaganda niteliğindeki **Solda Bitmeyen Kavga** adlı broşürü sağcı açıdan bu konunun ele alınışının bir örneğidir. Bir sağcının solu bölünmüş göstermek için çaba harcamasını biz doğal karşılarız. Doğal karşılamadığımız şey, Türkiye'de gerçek sosyalist hareketin her zamankinden güçlü, her zamankinden çok birlik halinde olduğu bir sırada, solculuk iddia eden bazı kimselerin, Türkiye Solunu bölünmüş gösterme çabası göstermeleridir. Bu «solcu» yazarlar proleter devrimci hareketle oportünizmin çeşitlerini aynı sepete koyuyorlar, ve «saflarda birlik olmayışından» üzüntülü tavırlar takınarak bu «birliği» kurmak amacıyla proleter devrimci hareketi oportünizm ile barıştırma çabası gösterir

görünürken oportünizmi savunmaktadırlar.

Son olarak Toplum Yayınevi'nin yayınladığı Dr. Çetin Yetkin'in **Türkiye'de Soldaki Bölünmeler 1960 - 1970** adlı kitabı bu türdendir. Kitap, bilimsel araştırma maskesi altında oportünizmin kalemşorlarının özünde karşı - devrimci görüşlerine sahip çıkmaktadır. Babıâli'de devrimci eylem dışında kalmış solumsu yazar olarak kim varsa, kitapta onlara geniş yer veriliyor. Buna karşılık yazarın «kümecik» diye nitelendirdiği proleter devrimci hareketin çizgisini savunan yazarların yazı ve beyanlarına 266 sayfalık kitapta topu topu birkaç sayfa ayrılıyor. Üstelik, yazar, bunu, bütün iddialarına rağmen tam bir tarafgirlikle yapıyor. Kendi adına yaptığı «tahliller»de oportünist şartlanmasından çıkamayarak proleter devrimci çizgiyi çok kez yanlış olarak yansıtıyor.

Kitapta, devrimci gençliğin eylemi, «Gençliğin Eylemci ve Devrimci Psikolojisi ile Proleter Mücadelenin Uyuşmazlığı» başlıklı kesiminde üç sayfada (s. 224-226) değerlendirilmektedir. Değerlendirme şu yazarlar tarafından yapılmaktadır : **Ant** dergisi yazarı Sedat Özkol adında bir şahıs, Fethi Naci, İsmail Cem, Selâhaddin Hilav ve Aziz Nesin. Gençliğin eylemini ele alan derlemeci, bu konuda Dev-Genç'ten bir militanla görüşmenin gereğini duymuştur. Bu isimler arasında, Aziz Nesin'inki makbul olanıdır. O bile, uzun süre siyasî eylem dışında kalmış olmasından olacak, Türkiye'de Filipin demokrasiciliğinin hangi sınıfların amaçlarına hizmet ettiğini unutarak, bu konuda, oportünizm ile proleter devrimci tutum arasındaki farkı, amaçlara ulaşmada hız meselesine indirgemekte ve cici parlemanterizmimizden uzun vadede olumlu sonuçlar elde edilebileceği sanısını yaratan demecinde ezcümle şöyle demektedir : «Genç insan daha çabukça ve daha hızla eyleme girişme eğiliminde oluyor çok doğal olarak. Bunun karşısında da böyle ağır giden ve üstelik kendisine de çok kısa gelecekte umut vermeyen parlemanterizmden gençlik uzak kaldı. Benim görüşüm budur.» Ve tabiî, devrimci gençliğin aktif militanlarının hiç birinin fikirlerinde kitabında yer vermeyi aklından geçirmeyen yazar, bu sözlere katılmakta, «Bu yazıların gerçeği yansıttığını sanıyoruz» diyerek bu konuyu kapamaktadır.

Genç proleter devrimci militanları yok saymasına karşılık, bu kitap ,Aybar - Aren - Boran oportünist hizbinin olsun, Sencer Divitçioğlu gibi, İdris Küçükömer gibi Babıâli'deki çeşitli tatlı-su «sosyalist aydın grupcuklarının olsun sözcülerine geniş yer vermekte ve üstelik gençlik adına konuşma yetkisini yeni oportünizmin pasifistlerine bolkeseden vermektedir. Kitap yazarı, İbrahim Kaypakkaya ile, Bora Gözen ile, Doğu Perinçek ile özel mülâkatlar yapmış ve bu şahısların sosyalizm ve devrimci mücadele üzerine parlak! «görüşlerini» tespit etme zahmetine katlanmıştır!

Ne yazık ki, yazar, Hikmet Kıvılcımlı, Mihri Belli ve Muzaffer Erdost gibi arkadaşlarımızdan da demeç alma olanağını bulmuş ve oportünizmin çeşitlerinin savunması niteliğindeki kitabında, kısaca da olsa bu isimlere de yer verebilmiştir. Bizce gerçek kimliğini ve niyetlerini iyice araştırmadan her kapıyı çalana, son derece saygılı olsa da, iyi niyetli görünse de güvenmek ve oportünistlere itibar kazandıracak hareketlerde bulunmak devrimci uyanıklıkla bağdaşan bir tutum sayılamaz. Çok yönlü proleter devrimci mücadelemiz sonucu çeşitli eğilimlerdeki oportünistler açık oturumlarda, toplantılarda insan içine çıkamaz duruma gelmişlerdir. Onların, kitap sayfalarında dev-

rimci görünebilmelerine, dolayısıyla da olsa, yardım etmenin gereği yoktur.

Biz bu eleştirimizi, yüz yüze Mihri Beli ve Muzaffer Erdost arkadaşlarımızla yaptık. Eleştirimizi haklı buldular. Eğer Hikmet Kıvılcımlı arakadaşımıza aynı eleştiriyi yüz yüze yöneltme olanağını bulsaydık, onun da bize hak vereceğinden şüphemiz yoktur.

## ASYADA:

### KAMBOÇ HALKI ABD'Yİ DİZE GETİRİYOR

Kamboçya'daki anti-emperyalist gelişimi CIA tarzı gerici darbelerle bastıramıyacağını anlayan Amerikan emperyalizmi geçtiğimiz günlerde gürültülü bir işgal hareketine girişti.

Prens Norodom Sihanuk işbaşına geldiği zaman ABD'nin hesabı bu «Tarafsızlar» yönetimini Laos'daki Souvanna Phouma hükümeti gibi satın alarak kendine bağlamaktı. Oysa, evdeki hesap çarşıya uymadı. Uzun bir süre devrimci güçlerle, işbirlikçiler arasında bir denge unsuru olan ve gerici parlamentarizmin savunucularından olan Sihanuk hızlı ve olumlu bir gelişim gösterdi. İlk sosyalist ülkeler gezisinden sonra tutarlı bir anti-emperyalist çizgiye geldi ve şimdi Çin Hindi Sosyalist Devletler Konfederasyonundan yana olduğunu belirtmektedir. Bu nedenle devrimci «Khmer» şefleri savaşın başladığı ilk günlerde Sihanuk'a bağlılıklarını bildirmişlerdir.

Bu gelişim ABD hükümeti için, «Domino Oyunu»nun başlaması demektir. Eisenhower zamanında ortaya atılan «Domino Teorisi»ne göre, bir Güneydoğu Asya Ülkesinin tam bağımsızlığına kavuşması ABD'nin kesin mağlûbiyeti anlamına gelir ve ABD'nin bölgede tekrar üstün duruma geçmesi imkânsızlaşır. Paniğe kapılan ABD hükümeti Sihanuk'un SSCB gezisinden yararlanarak CIA eliyle sadık adamı Lon Nol'ü başa geçirdi. Bundan sonra olaylar yine emperyalizmin aleyhine gelişti. Pekin'e geçen Prens Sihanuk sosyalistlerin hakimiyetindeki geçici «Ulusal Birlik Hükümeti»ni kurdu. Hükümette bulunan sosyalist liderlerden Chan Seng, bunun için «Sol Sekter» tutumlardan kaçınılacağını ve hükümette temsil edilen diğer güçlerin de sekter ve bozguncu tavırlarının engelleneceğini açıkladı. Sihanuk'un Pathet Lao ve Vietnam temsilcileriyle yaptığı toplantıda da emperyalizme karşı Çin Hindi'nde bütün devrimci güçlerin birlikte hareket etmesi kararlaştırıldı. Bu ittifak Çin Hindi Sosyalist Devletler Konfederasyonuna doğru atılan ilk adımdır. Kamboçya'daki Halk Savaşı'nın gelişmesi ve gerillaların başarıları karşısında işbirlikçi Lon Nol hükümetinin yapabildiği tek şey, ülkede yaşayan Vietnamlı sivillere karşı vahşi bir jenosit hareketine girişmek oldu.

1 Mayıs'ta ise, Lon Nol hükümetine haber vermek zahmetine bile katlanmadan Amerikan askerleri Kamboçya'yı işgale başladılar. Aynı gece yaptığı televizyon konuşmasında Nixon, bol bol barış ve özgürlük nutukları altmış ve işgal edilen bölgelerin gerilla üsleri olduğunu söylemiştir. Oysa, bu sözler ertesi gün Amerikan istihbarat subayları tarafından yalanlanmıştır.

ABD hükümeti, Kamboçya'daki kuvvetin 6500 Amerikalı ve 3500 Güney Vietnamlıdan ibaret olduğunu ve binlerce gerillanın öldürüldüğünü bildirmiştir. Fakat, gerçek durum çok değişiktir: Kamboçya'da, 20 bini gerilla savaşına karşı özel olarak hazırlanmış bulunan «I. Hava Süvari Tümeni»ne bağlı olmak üzere 40 binden fazla Amerikalı asker vardır. Bildirilen ölü sayısı ise, sivil halka aittir. ABD askerleri her girdikleri yerde vahşi katliamlar yapmakta,

şehirleri yakmaktadırlar. Snuol şehrinin yağmalanması ve Kamboç bayrağının yakılması ise, «Özgürlüğün Bekçisi» Amerikan askerinin gerçek yüzünü ortaya koymaktadır. Gerillaların kaybettiği asker sayısı, elliyi geçmemektedir. Buna karşılık, dört ABD uçağı düşürülmüş, bir mühimmat deposu ve askerî üs tahrip edilmiş, yüzden fazla ABD askeri öldürülmüştür.

İşgal olayı dünyada geniş tepkilere yol açmıştır. SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti, Amerikan emperyalizmini sert bir dille kınamışlardır.

ABD'de çeşitli şehirlerde binlerce öğrenci Nixon aleyhtarı gösteriler yapmıştır. Bu gösteriler sırasında öğrencilerin üzerine ateş açan faşist Ulusal muhafız kuvvetleri ikisi kız olmak üzere altı öğrenciyi öldürmüşlerdir. Devlet memurları da Dışişleri Bakanlığına bir muhtıra vererek Nixon'un tutumunu protesto etmişlerdir. Ayrıca bir çok Avrupa şehrinde de ABD emperyalizmini kınayan gösteriler yapılmıştır. Nixon, olaylar üzerine bir demeç vermiş ve gençliği serserilikle suçlamıştır. Kamboçya işgalinin Güney-Doğu Asya'daki savaşı kısaltacağını iddia etmiş ve bu hareketin Guam doktrinine uygun olduğunu savunmuştur. Bazı yorumculara göre Nixon'un amacı bölgeden çekilmeden önce parlak bir askerî zafer kazanmaktır. Emperyalist tekellerin böyle bir amaçla hareket edeceğini düşünmek sakat bir görüştür. ABD askerlerinin Kamboçya'ya girmelerinden hemen sonra Vietnam Halk Cumhuriyetinin bombalanması emperyalist tekellerinin savaşı durdurmak değil, yaymak hatta Çin Halk Cumhuriyeti topraklarına kadar yaymak amacında oldukları görüşüne ağırlık kazandırmaktadır. Savaşın yayılması aslında devrimci güçlerin yararına bir durumdur ve Amerikan emperyalizminin intiharından başka birşey değildir. Bu yayılma Giap'ın savaş stratejisinin kolay bir şekilde uygulanmasını sağlamaktadır. Savaş, gerillaların, halk kitlelerinin desteğini ve doğrudan savaşa katılmalarını sağlayabilecekleri bölgelere yayılmaktadır. Bu yayılma aynı zamanda Çin Hindi Sosyalist Devletler Konfederasyonu'nun doğuşunu hazırlamaktadır.

ABD'yi korkutan bir başka olay da Çin Halk Cumhuriyeti'nin uzaya attığı 173 kilogramlık uydudur. Çin Halk Cumhuriyeti ABD'nin nükleer yarışta 10 yılda aldığı mesafeyi 6 yılda aşmıştır ve nükleer denge emperyalizmin aleyhine bozulmaktadır. Emperyalizm nükleer santaj olanağını da kaybetmiştir. Bu da görüldüğü gibi saldırganlığını arttırmıştır.

Bütün askerî ve siyasî başarısızlıklarının yanısıra ABD ekonomisi hızla enflasyona doğru ilerlemektedir. Dolar, itibarını yitirmiştir. Borsa istikrarsızlıkları sık görülen olaylardır. Zencilerin uyanışlarının yanısıra işsizlerin çoğalması, savaş giderlerinin vergiler yoluyla yoksul kitlelerin sırtına yüklenmesi ABD halkı içinde çeşitli ilerici atılımlar yaratmakta ve işçi sınıfı arasında bazı devrimci örgütlenmeler görülmektedir. Nixon 1970 malî yılı bütçe açığının 1,5 milyar dolar, 1971 in ise 1,3 milyar dolar olacağını söylemiştir. Oysa uzmanlara göre bütçe açığı 1970 de 5 milyar dolar, 1971 de 6,5 milyar dolar olacaktır. Ayrıca hesaplara Kamboçya'daki savaşın getireceği masraflar dahil değildir. Savaşın yayılması bir yandan silâh tekellerini güçlendirirken bir yandan da ABD ekonomisini enflasyona götürmektedir. Yakın bir gelecekte doların devalüasyonu ABD ekonomisinin çöküşünü yavaşlatmak için kaçınılmaz olacaktır. Bu konuda ABD'li iktisatçılar yoğun bir çalışma göstermektedirler. Bütün bunların yanısıra ABD Batı Avrupa'da da eski durumunu kaybetmektedir. Bu bölgedeki emperyalist tekeller de Ortak Pazar

gibi bazı örgütler aracılığıyla Amerikan tekelleri ile rekabetçi tutuma girmişlerdir.

NATO içinde de Gaulle ile başlayan çözülmeler de devam etmektedir. Ne taraftan bakılırsa bakılsın ABD emperyalizminin hali haraptır. Fakat çöktükçe saldırganlığı artmakta, kapana girmiş bir kaplan gibi ne tarafa saldıracağını şaşırmaktadır. Güney-doğu Asya'daki saldırısı ve son olarak denediği Küba çıkartması bunu göstermektedir.

Emperyalizmin bütün direnişi boşunadır. Çünkü bütün barutunu tüketmiştir ve kendi diyalektiğine uygun olarak çökmektedir. Çağımız Ulusal Kurtuluş savaşları çağıdır ve bir Amerikalının dediği gibi barutun icadından sonra en önemli keşif Ulusal Kurtuluş Savaşıdır. Böyle bir dönemle emperyalistler hâlâ gerilla savaşına karşı özel birlikler yetiştirerek, Halk ordusunun biricik kaynağı olan halk kitlelerine karşı vahşi katliamlar uygulayarak bu gelişimi durduracaklarını sanmaktadırlar.

Mustafa Şefik Kuseyrioğlu öldü!.. Kuseyrioğlu, Basın Yayın Yüksek Okulunda kahpece şehit edildi. Kuseyrioğlu, hayatın canlılık ve dinamizm dolu baharındaydı; gençti, coşkuluydu, atılgandı. Her çeşit çıkar duygusundan uzak, yiğit bir halk savaşçısıydı. Ölüm hoşgeldi, safa geldi diyenlerdendi Kuseyrioğlu.

Kuseyri, Millî Kurtuluş Savaşımızın bu evresinde proleter devrimci saflardan verilen onikinci şehittir. Özgür'ler, Demircioğlu'lar, Mehetoğlu'lar, ve Kuseysioğlu'lar gibi daha çok şehitler vereceğiz. Çünkü, Millî Kurtuluş Savaşı şehitler verilerek kazanılır.

Biz, Kuseyri'nin ve öteki şehit kardeşlerimizin intikamını, Yankee emperyalizmi ve köpeklerinin bugünkü sömürü düzenini yerle bir ederek alacağız! Bu nedenle ağır olalım, bir yandan düşelim ölen arkadaşlarımızın yoluna, ve bir yandan da bileyelim palalarımızı!

# İLERİ

**Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu'nun**
**yayın organı**

---

**3. Sayı Çıktı**

---

**Bu Sayıda:**

| | |
|---|---|
| Kavgamız Amerikan Emperyalizmine Karşıdır. | **Atillâ Sarp** |
| Doğu'da İsyan Vatan Satıcılarının İşine Yarayacaktır | **Vahap Erdoğdu** |
| İşkencecilere uyarı | **Şiar Yalçın** |
| El Fetih'de Çarpışan Türk Devrimcilerine Selâm | **Mustafa Gürkan** |
| Önümüzdeki Günlerin Getirdikleri | **Deniz Gezmiş** |

Ayrıca: Honduras Devriminin Yolu, General Giap'la Konuşma, Faşistler Bir Devrimciyi Daha Öldürdüler.

---

Adres: P.K. 60 Yenişehir - Ankara Yıllık Abone: 10 TL.

Dergimizin, mayıs 19. sayısında, 20 mayısta çıkacağını bildirdiğimiz «TİP Özel Sayısı», ÖNCÜ (Devrimci TİP Haberleri) çıktığı için çıkarılmamıştır.

AYDINLIK

## PROLETER DEVRİMCİ YAYINLAR

**AYDINLIK — Sosyalist Dergi**

| | |
|---|---|
| Yıllık Abone | 50,— TL. |
| (1, 2 ve 4 sayılar tükenmiştir) | |
| **AYDINLIK Ciltleri** I, II ve III. Fiyatı | 35,— TL. |
| ( I. Cilt Tükenmiştir) | |
| Aydınlık Cilt Kapaklarının Fiyatları | 7,50 TL. |

**AYDINLIK YAYINLARI :**

| | |
|---|---|
| — Proleter Devrimci Hareketimizin Çizgisi Açıktır - Aydınlık (Tükenmiştir) | 1,— TL. |
| — Millî Demokratik Devrim - Mihri Belli (Tükenmiştir) | 3,— TL. |
| — Zonguldak Havzasında Üretim İlişkileri ve Emperyalizm - Sina Çıladır (Çıkıyor) | 2,50 TL. |
| — Dinin Türk Toplumunda Etkileri - Dr. Hikmet Kıvılcımlı (Çıkıyor) | 3,— TL. |
| — Toplu Yazılar - Dr. Şefik Hüsnü Değmer (Çıkıyor) | 15,— TL. |

**İLERİ** — T.D.G.F. nun yayın organı - Aylık Dergi
Yıllık Abone 10,— TL.

**KURTULUŞ** — **İşçilerin, Köylülerin Aylık Gazetesi**
Yıllık Abone 5,— TL.

**TÜRKİYE SOLU** — **Haftalık Siyasî Gazete**
Yıllık Abone 50,— TL.
— Çıkıyor —

ADRES : Süleyman Sırrı Sok 2/12 — ANKARA
P.K. 100 Cebeci — ANKARA
Tel : 12 40 14